

မြတ်နိုးရှင်:

မြတ်နိုးရင်ထူး

(လုံခြုံစေ့ညှိပစ်)

မောင်မြတ်စိန်သည်။

စာပေနှင့်ပြုလုပ်အမှတ်

၅၀၀၄၀၃၀၄၀၀

မူကမ်းနှစ်ခုနှင့်ပြုလုပ်အမှတ်

၅၀၀၅၇၂၀၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မာရီ (ပန်းဝေဝေစာပေ)

အမှတ် - ၃၆၀၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန် ၊

မူကမ်းနှစ်ခုနှင့်

ကျော်ကိုလတ် (ပညာရှင်စာပေတိုက်)

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အောင်စက်)

ပုံနှိပ်ခြင်း

မေလ၊ ၂၀၁၂ ၊

အုပ်စု

၀၀၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

၁၅၀၀ ကျပ်

CIP

မြတ်နိုးရှင်း

ရဲဉာဏ်

မြတ်နိုးရှင်းထူး၊ မြတ်နိုးရှင်း၊ ရန်ကုန်။

ပန်းဝေဝေစာပေ၊ ၂၀၁၂။

၂၉၁-စာ၊ ၁၂ x ၁၇.၅ စင်တီမီတာ

မြတ်နိုးရှင်းထူး။

မြတ်နိုးရှင်း

မြတ်နိုးရှင်းထူး

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အနန္တငါးပါးကို
အမြဲမပြတ်
ဦးထိပ်ပန်ဆင်
ရှိခိုးပါ၏။

“မြတ်ဗုဒ္ဓကို ဦးထိပ်ထားလျက်...”
ကျေးဇူးရှင် ဖေဖေဦးမြင့်စိုး + မေမေ ဒေါ်ရင်စိန်
နှင့်
သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာတို့အား...
မမေ့မလျော့ ကန်တော့အပ်ပါသည်။

မြတ်ဦးရှင်

ပြန်မူထုတ်

မိတ္ထီ

ဝန်ခံချက်

လျှောက်လမ်းတစ်ခုပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြ
ရတဲ့ လူသားတိုင်းမှာ ဘဝကိုယ်စီရှိကြပါသည်။

ပျော်သည်ရှိ မပျော်သည်ရှိ လူသားတိုင်း၊ လူသားတိုင်း
သည် ကိုယ့်ဘဝလေးနဲ့ကိုယ်တော့ ကျေနပ်နေတတ်ကြပါ
သည်။

ကျွန်မသည် စာရေးသူဘဝလေးကို ခုံမင်ပျော်ဝင်ခဲ့သ
လို၊ ကျေနပ်နေတတ်ခဲ့ပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုမှာဖြစ်စေ၊ စိတ်ထဲမှာဖြစ်စေအနာ
တစ်ခုရပြီဟောဆိုရင် ဘယ်အနာမှမသက်သာပါ။ ကိုယ်ချင်းစာ
ပါသည်။

ထိုအခါ လူ့ဘဝခဏနေရတုန်းလေးမှာ ကျွန်မကြောင့်
လူတွေကို ပျော်ရွှင်ရယ်မောစေချင်ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုပေးခဲ့
ချင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မစာစုလေးတွေရေးဖြစ်ပါသည်။
သို့သော် ကျွန်မရဲ့ စာစုတွေမှာ အဆိပ်မပါဘူး... ဆိုတာကိုတော့
ဝန်ခံပါသည်။

စာဖတ်သူများ ကြည်ရွှင်ရယ်မောနိုင်ကြပါစေရှင်...။

မြတ်နိုးရှင်း

“ဒီမယ်...ဒီမယ်...
အရပ်ကလေးရှည်...
စိတ်ကလေးတည်လို့
ရိုးရိုးသားသားချစ်ခဲ့ပါတယ်
သို့ပါသော်လည်း...
များမကြာမီ...
ပွားလာသည့်မာယာများက
ငါ့စိတ်
ငါ့ဒေါသကို ဆူဝေဝေ...
ဒီမယ်လေ...မယ်မင်းမရှိ...
မင်းမူပိုင်သဲကိုးဖြာကို
ဟော ဒီလိုရေထဲပစ်ချလိုက်တော့
ပလံ့မစိ ဟန်မချီနိုင်ဘဲ...
စုံးစုံးမြုပ်ပြီပဲ မဟုတ်ပါလားကွယ်၊
နမြောတော့ နမြောတယ်...ရွတ်...ဖတ်...”

မောင်မြတ်နိုး

အောင်မား...အောင်မား...
အပြောကျယ်တဲ့ ကိုပင်လယ်...
ရိုးတီးရားတား စကားမကြွယ်နဲ့
ရှေ့ကြည့်လှလှ...နောက်ကဖောင်ပြင်
ဒေါင်းမျိုးကိုဘဝင်ရဲ့
ပုရိသဖြစ်လျက် မိတ်ကပ်တွေတင်
မျက်နှာပေါ်ကခြစ်ချ...တစ်ပိသသာလောက်ရ...
ခေါင်းပေါ်မှာ ပန့်ပန့်လော...
နားတစ်ဖက်မှာ စိန်တစ်လုံးနဲ့...
လမ်းလျှောက်ရင်နဲ့ ကိုင်းကိုင်း
အိသီယိုးပီးယားက လာတဲ့အတိုင်းပေါ့၊
ဟော...ကျောပိုးအိတ်မှာ အလှဆင်...
ချူသံလေးတစ်ချွင်ချွင်နဲ့...သူလာရင်...လွမ်းမိပါရဲ့
ရွာမှာလေ နေကျန်ခဲ့တဲ့ နွားလှကိုကွဲ့...
ဒီမယ်ဟေ့...ဒီမယ်...

နာမည်က မောင်မြတ်နိုးရွာစဉ်လည်ကြက်သူခိုးရဲ့...

ရှင်ဥစ္စာမကျည်းကိုးပင်များ...

အမြစ်မကျန် မီးရှို့လိုက်တယ်

အားတော့နာရဲ့... အဟဲ့... ဟဲ့

မရင်ထူး

အခန်း (၁)

“ရွာကျောင်းကို... သတိရနေတယ်... သူငယ်ချင်းရေ
ဒို့များ ငယ်ငယ်တုန်းက... ရွာဝင်လမ်းဆီကလေ... လက်ချင်း
ယှက်ခါပြေးကာလွှားကာ... ကျောင်းတက်လာကြတာတွေလေ
မေ့နိုင်ပါ့မလား... မင်းတို့ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလေ...”

“ဟာ... ဒီကောင်စောစောစီးစီးကွာ အသံပြကြီးနဲ့အော်
နေတယ်”

“အေးလေကွာ သူများတကာ အိပ်နေတာ အလိုက်သိမှ
ပေါ့...”

ပြောပြောနဲ့ စောင်ခေါင်းပြီး ခြုံပြန်အိပ်သွားတဲ့ သူငယ်
ချင်း “သာလှ” နဲ့ “ခင်မောင်” ကိုကြည့်ကာ မောင်မြတ်နိုး ပခုံးတွန့်
လိုက်သည်။ အိပ်ယာ၊ ခြင်ထောင်တွေကို ကောက်သိမ်းရင်း

ရွာကို သတိရလာသဖြင့် ပါးစပ်ထဲရတဲ့ တွံတေးသိန်းတန်ရဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပိုဒ်ကို ညည်းမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင်း... မနက်ငါးနာရီပဲခွဲနေပြီ၊ ဒါများ စောသေးသလေးဘာလေးနဲ့ သောက်ပျင်းတွေ”

ခပ်နွဲ့နွဲ့သူ့အသံကို အရေးမစိုက်ဘဲ အိပ်မြဲအိပ်နေကြတဲ့ သာလှနဲ့ ခင်မောင်ကို တစ်ချက်စီကန်ခဲ့ပြီး မောင်မြတ်နိုး မီးဖိုဆောင်ဘက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ရေအိမ်အလျင်ဝင်သည်။ ပြီးမှ ရေချိုးခန်းဝင်ကာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည်။

“ပဲပြုတ်...”

“ဟော ...ပဲပြုတ်သည်လာပြီ”

သူ့ဘာသာသူပြောရင်းနဲ့ ကမန်းကတန်း အိမ်ရှေ့ပြေး ထွက်ခဲ့သည်။ ဝရန်တာတံခါးဖွင့်ကာ ပဲပြုတ်သည်ကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ဟောတွေပြီ။

“ပဲပြုတ်ပူပူလေး”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

သူ့လက်ခုပ်သံကြောင့် ပဲပြုတ်သည်လေး လက်တစ်ဖက်နဲ့ တောင်းကိုကိုင်ပြီး မော့ကြည့်သည်။ တိုက်ငါးထပ်ပေါ်က နေလက်ဝေ့ရမ်းပြနေတဲ့ မောင်မြတ်နိုးကို ပဲပြုတ်သည်လေးမြင်သွားခဲ့သည်။ ပဲပြုတ်တောင်းကို အသာချကာ ဒုတိယကြိမ်... ပြန်မော့ကြည့်၍ အသံစာစာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်ဖိုးထည့်ရမလဲဗျို့...”

“တစ်ရာဖိုး...တစ်ရာဖိုး”

မောင်မြတ်နိုးက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြပြီး... နှုတ်မှလည်း အော်ပြောလိုက်သည်။ ဒီနောက်... အိမ်ထဲအမြန် ပြန်ဝင်ကာ စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ နက်ပြာရောင်ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲမှ တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဝရန်တာဆီ ပြန်ပြေးထွက်လျက် ချထားတဲ့ကြိုးကို ဆွဲ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးစမှာချည်ထားတဲ့အိတ်လေးထဲ တစ်ရာတန်ကို ထည့်၍ အောက်ကိုပြန်ချ ပေးလိုက်သည်။

အော်ပြောစရာမလိုတော့။ ပဲပြုတ်သည်လေးက နေ့စဉ် သူ့လုပ်နေကျအလုပ်မို့ အိတ်အတွင်းကတစ်ရာတန်ကို နှိုက်ယူ

လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပဲပြုတ်ထုပ်လေးကိုထည့်ကာကြိုးလေးကို တစ်ချက်ဆွဲလို့ အပေါ်ကလူကိုအသိပေးပြီး ...လှည့်ထွက်သွား ခဲ့သည်။

“ဟောဒီက ပဲပြုတ်...”

မောင်မြတ်နိုး ကြိုးဆွဲတင်နေရင်းမှ အသံစာစာနဲ့ အော်ပြီးထွက်သွားတဲ့ ပဲပြုတ်သည်လေးဆီ လှမ်းကြည့်နေ ပိသည်။

“ပဲပြုတ်သည်လေး ရောင်းကောင်းပါစေ...”

ဘာရယ်မဟုတ် သူ့စိတ်ထဲမှ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိ သည်။ ပဲပြုတ်ထုပ်လေးကိုယူပြီး... ကြိုးကိုအရှိန်နဲ့ပြန်လွှတ် ချလိုက်တော့ ခေါင်းလောင်းသံက ဆူညံသွားခဲ့သည်။

“တောက်... ဒီနေ့မနက်မှ ဒီကောင်ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ ငြောင်းဆန်နေတာပဲ...ဟင်း...”

“ဟုတ်ပကွာ တစ်ခန်းလုံးလည်း သူ့ခြေသံချည်းပဲ...”

အခန်းထဲကိုလှမ်းအဝင် အိပ်ယာပေါ်မှာတင် ငုတ်တုတ် ထထိုင်ရင်း ဒေါခွီးနေကြတဲ့ ခင်မောင်နှင့်သာလှ ကိုကြည့်ပြီး အရေးမစိုက်တဲ့ဟန် နဲ့ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“နံနက်မိုးသောက်ပါပြီ...အိပ်ယာမှထကြ...မထသေး သောသူသည် ... ပျင်းရိသူဖြစ်သည် ... စာမေးပွဲကြီးနီးပြီ ... ညီငယ်အပေါင်းတို့ .. စာကျက်ချိန်တန်ပြီလေ ... အိပ်ယာမှ ထကြ မထသေးသောသူသည် ..နောက်မှာကျန်ခဲ့မည်...”

ပါးစပ်မှမှတ်မိသလောက် သီချင်းလေးကို ဆိုကာ စတီး ဒေလုံထဲမှာ အဆင့်သင့်ထည့်ထားတဲ့ ထမင်းကြမ်းခဲကို ဆားလေး အနည်းငယ်ဖြူး၊ ပဲပြုတ်လေးကို သွန်ထည့်ကာ အနည်းငယ် ပါးစပ်ထဲထည့်၍မြည်းလိုက် သေးသည်။

“ငွတ်ရှယ်ပဲ...”

တစ်ဦးတည်း အသံထွက်ပြောရင်း ပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို ချပြီး ပဲပြုတ်နှင့်နယ်ထားတဲ့ ထမင်းကြမ်းကို အညီအမျှခွဲထည့် လိုက်သည်။

လေ့ထဲမှာကျန်နေတဲ့ ဝေဝေကိုတော့ မတ်တပ်ရပ်လျက် နဲ့ပဲ အမြန်စားပစ်လိုက်သည်။

“စောစောစီးစီး ငတ်ကြီးကျပြီး ဘယ်ကြွမလို့လဲ မြတ်နိုး”

မီးဖိုချောင်ကနေ ဖြတ်ပြီးရေအိမ်ထဲ လှမ်းဝင်ရင်းကြော လိုက်တဲ့ သာလှကို အပြုံးနဲ့တုန်ပြန်ကာ စားပြီးသားလေ့ကိုဆေး လိုက်သည်။

“ဘာအထာလဲကွာ”

“ခုန်း...”

မကျေမနပ်ပြောလျက် ရေအိမ်တံခါးဆွဲပိတ်လိုက်တဲ့ သာလှကို ဂရုမစိုက်အား။ စတီးလေ့ကိုလှမ်းမှောက်ကာ စော စောကထမင်းပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို အုပ်ဆောင်းလေးထဲ ထည့် ထားလိုက်သည်။

“မြတ်နိုး... အပြင်သွားစရာရှိလို့လား...”

“အေး... ငိုကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့်ပါ ခင်မောင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းပွဲအုပ်ဆောင်းထဲမှာပဲ ပြုတ်နဲ့ ထမင်း ရှိတယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ကာ စွပ်ကျယ်လျှင်းပြတ် ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ရေကိုအမြန်ချိုးလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ဘာဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး...”

ရေအိမ်ထဲမှထွက်လာတဲ့ သာလှကို ရေချိုးခန်းဆီ လက်နဲ့ညှန်ပြု၍ ခင်မောင်က ဆီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“စောစောစီးစီး သူ့ကိုပြောရကောင်းလားဆိုပြီး ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးနေမှာပေါ့ကွ...”

သာလှစကားကို ခင်မောင်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်က ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆိုးတတ် တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်းအသိပဲ...”

“ထားလိုက်ပါကွာ... ငါခဏလေး ပြန်မှန်းလိုက်ဦးမယ် ဝိုက်ထဲ မှာအောင့်တောင့်တောင့်နဲ့ကွာ၊ နေလို့မကောင်းဘူး”

သူ့ဝိုက်ကလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လျက် အိမ်ရှေ့ထွက်သွားတဲ့ သာလှကျောပြင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် ရင်း ခင်မောင် ရေအိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။

မောင်မြတ်နိုးရေချိုးခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ပြီး သဘက်ပွကြီးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ဆွဲသုတ်လိုက်သည်။ သဘက်ကို အကျီလှန်းစင်ပေါ်ပြန်ဖြန့်တင်လိုက်ကာ ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ထိုးဖွလျက် အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။ မှန်စင်ပေါ်က ပရိမီနာဘူးကို ယူ၍ မျက်နှာမှာ အစက်လေးတွေ သုံးလေး စက်ချကာ ပွတ်လိမ်းလိုက်သည်။ ချာလီရေမွှေးကို နားရွက်အနောက်နဲ့... ဂျိုင်းမှာ ဆွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းဖြိုးလိုက်သည်။ ပြီး... ရှပ်အကျီအပြာနုလေးကို ကောက်ဝတ်ပြီး စတိုင်ဘောင်းဘီမီးခိုးရောင် ဖျော့ဖျော့လေးကို စွပ်လိုက်သည်။ အားလုံးသေသပ်ပြီထင်ရမှ... မှန်ထဲက ပုံရိပ်ဆီဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

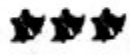
“သတို့သားအရွေးခံသွားမှာ ကျနေတာပဲ”

အိပ်ယာထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ သာလှက မျက်စိစပါးမွှေးစူးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဖြစ်ရင်လည်း အကောင်းသားပဲ၊ ကဲ... ငါသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ငါတို့ ဒီနေ့ လက်ဘက်ရည်ဆိုင် မသွားကြတော့ဘူးလား”

စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ယူကာ ဘောင်းဘီနောက်ထဲထည့်လိုက်သည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ (၆:၃၀) နာရီခွဲနေပြီ။ သား ရေစိမ်းကတ္တီပါဖိနပ်ကို ထိုးစီးကာ တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လို့ လှေကားအတိုင်း သူဆင်းပြေးခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၂)

တိုက်ငါးထပ်ပေါ်ရောက်တော့ မရင်ထူးအနည်းငယ် မောနေသည်။ သို့သော်မနားဘဲ ပဲပြုတ်တောင်းကို နေသား တကျထားကာ ဘေစင်မှာလက်နှစ်ဖက်ကို စင်ကြယ်အောင် ပွတ်ဆေးကာ ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ကို ပန်းကန်စင်မှလှမ်းယူ၍ ခပ်နွေးနွေးရှိသေးတဲ့ ပေါင်းအိုးထဲမှ ထမင်းကိုခူးထည့်လိုက် သည်။ (၆:၃၀) နာရီခွဲပြီးပေမယ့် ဘယ်သူမှမနိုးကြသေးသဖြင့် အသံမမြည်အောင်တော့...ဂရုစိုက်လုပ်ရသည်။

ကိုယ့်ကြောင့် သူများစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာကို မလိုလား။ အများနဲ့နေရတော့လည်း အစစအရာရာ သတိနဲ့ ထိန်းသိမ်းနေရသည်။

“ရင်ထူး ပဲပြုတ်ကျန်သေးလားဟင်”
သုံးဆင့်စတီးချိုင့်လေးကိုဖွင့်ပြီး ငါးပိရည်ကျိုထည့်နေ တုန်း နောက်ကလာပြီးမေးလိုက်တဲ့ မမနိုင်ကြောင့် ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဆောရီး...ညီမလေး...တကယ်ဆို မမနိုင်ကြီးပြီး အသံပြုသင့် တာပေါ့နော်...”

“အဟင်း...ကိစ္စမရှိပါဘူး မမနိုင်ရဲ့ရင်ထူးကိုက တစ်နေ့ တာလုပ်ရမယ့်အစီအစဉ်တွေ အာရုံရောက်နေတာပါ...ဟိုလေ ဒီနေ့တော့ ရင်ထူးလည်း မချန်ထားခဲ့မိဘူး မမနိုင်ရယ်...”

“ရပါတယ်...ရင်ထူးရယ်...မမနိုင်လည်း ကိုရီးယား ကားကြည့်နေတာနဲ့ မေ့သွားခဲ့တယ်...ဒီနေ့မစားရလည်း နောက် နေ့ပေါ့နော်...”

“ဟုတ်...မမနိုင်”

မမနိုင် သူ့အနားကထွက်သွားပြီး ထမင်းချက်ရန် ညက တည်းကအိုးဆေးပြီး အဆင်သင့်ထည့်ထားတဲ့ဆန်ကို ဆေးနေ လိုက်သည်။ သူ မမနိုင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ငြုတ် သီး

စပ်စပ်နဲ့ ငါးပိရည်ပျစ်ပျစ်ကို ထမင်းနဲ့နယ်ဖတ်ပြီး သုတ်သီး သုတ်ပျာ စားနေလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်း သက်သာစားပါရင်ထူးရယ် နင်နေမှဖြင့်...”

“အဟီး... မနင်ပါဘူး မမနိုင်ရဲ့ ရင်ထူးလိုဘဝသမား အတွက် ထမင်းနင်ချိန်တောင် မရှိပါဘူး...”

ပြောလည်းပြော စားလည်းစားနဲ့ သွက်လက်ချက်ချာ နေတဲ့ မရင်ထူးကိုကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှတီးတိုး လေးဆိုမိလေသည်။

“ဪ... ရင်ထူးရယ် ... နင့်မျက်နှာချိုချိုလေး ကိုကြည့်ရတာ တစ်နေ့တစ်နေ့ မပင်ပန်းတဲ့အတိုင်းပါလား...”

မရင်ထူးက ဘာမှမသိ။ ထမင်းစားနေတာလက်စ သပ်ပြီး ဘေစင်မှာဆေးလိုက်သည်။ ဆေးပြီးသားပန်းကန်ကို ပန်းကန်စင်မှာ အသာချထားလိုက်ရင်းက လက်ကိုပြန်နမ်း ကြည့်သည်။ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာပြောလိုက်ပုံက...

“ဟင်း . . . သမီးရည်းစားတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်စွဲသလား မစွဲသလားတော့မသိဘူး၊ ငါးပိရနဲ့က တော့ လက်မှာစွဲနေတာပဲ”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကို ရှာကြံပြောတတ်တယ် ရင်ထူးရယ်...”

“အဟီး... ရင်ထူးစဉ်းစားမိတာပြောတာပါနော်...”

ပြုံးဖြိုးဖြိုးလေးနဲ့ လက်ကို အမွှေးဆပ်ပြာနဲ့ ပြန်ဆေးနေ တဲ့ မရင်ထူးရဲ့ ဘေးတိုက်မျက်နှာလေးကို ခေတ္တငေးကြည့်ရင်း ပေါင်းအိုးမီးခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ မမနိုင်တစ်ယောက် သက်မဖွဖွ လေးချမိလေသည်။

သူ့ဆီကိုရောက်လာကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မရင်ထူးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ထူးနေသည်လေ။ မောင်လေး ထက်မြင့်နိုင်ကို နီးစပ် စေချင် ပေမယ့် ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားပြီး မိန်းကလေးတွေကို ထည်လဲကျတဲ့နေတဲ့ မောင်လေးက မရင်ထူး ကိုတော့သူ... ပုံမလာပဲပြုတ်သည်ဆိုပြီး စိတ်မပင်စား ခဲ့။ မရင်ထူးကလဲ မောင်လေးထက်မြင့်နိုင်ကို ဂရုတောင် မစိုက်။

“မမနိုင် ရင်ထူး အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်နော် ...
ဒီနေ့ ခုနှစ် နာရီခွဲ သင်တန်းတစ်ခုရှိလို့လေ”

“ဟင် ... ဘာသင်တန်းလဲ ရင်ထူးရဲ့၊ တစ်ခါတစ်လေ
လည်း နားပါဦးလား ညီမရယ်...”

“အဟဲ ... နားတော့နားချင်တာပေါ့ မမနိုင်ရယ် ...
ဒါပေမယ့် ဦးချိန်က ရင်ထူးကို မစောင့်ဘူးလေ”

“ရပါတယ် ... တစ်ခါတစ်လေ ရင်ထူးက ဦးချိန်ကို
ပြန်စောင့်ပြီး အနားယူနေလိုက်ပေါ့...”

“ဒီလိုဆို ဦးချိန်က ပြောပြီး ကဲ့ရဲ့မှာသေချာတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး စကားတောင်စားလေးရဲ့ ဦးချိန်က
ဘာတွေပြောပြီး ဘယ်လိုကဲ့ရဲ့မှာလဲ...”

“လူမပီသတဲ့ အပျင်းထူမလို့လေ...”

“အင်း... ဒါဆိုလဲ နာမည်အသစ်ကလေးရတာပေါ့၊
ဘာတဲ့... အဲ အပျင်းထူမ ... အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

မရင်ထူးမှာ မမနိုင် ရယ်မောနေတာကို ပြုံးပြုံးလေး
ကြည့်ရင်း သနပ်ခါးထူပြိန်းကြီးလိမ်းထားတဲ့ သူ့မျက်နှာကို

ရေချိုးခန်းဝင်ကာ မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်သည်။ ခြေထောက်ကို
ရေလောင်း၍ ပွတ်ဆေးလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းဆီမှ ထွက်ကာ
အခန်းထဲဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟဲလို... နီနီ... ဂွတ်(လ်)မောနင်းပါနော်...”

အခန်းဖော် နီနီသည် အိပ်နေတုန်းအထင်နဲ့ ခြေကိုဖွဖွ
နင်းဝင်ခဲ့တာ အခန်းထဲရောက်တော့ နီနီယဉ်က ခုတင်ပေါ်ငုတ်
တုတ်ထထိုင်နေတာတွေ့ရသဖြင့် မရင်ထူးက နှုတ်ဆက်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ နီနီယဉ်က ခြုံစောင်ကို လှမ်းခေါက်သိမ်းရင်း
စကားပြန်ဆိုပါသည်။

“မင်းဒီနေ့ပြန်လာတာ စောတယ်နော်...”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်သင်တန်းတက်ရမယ်လေ...”

“ဘာသင်တန်းလဲ ရင်ထူးရဲ့...”

“အင်္ဂလိပ်စာပီကင် ... လွစွ(ဆိပ်ကမ်းသာ) လမ်းက
(U.M.N) မှာလေ၊ ရှင် ... ဒီနေ့အားရင်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မရဘူး ချစ်သူမောင်ဘုရားက ဒိတ်လုပ်ထားပြီးပြီ...”

“ဒါဖြင့်လည်းပြီးရော၊ ကျုပ်သွားတော့မယ် ...”

“ဟင်... ငါတောင် ဒီမှာ စောင်ခေါက်လို့ မပြီးသေးဘူး နင်က ပြင်ဆင်လို့ပြီးသွားပြီလား...”

“ပြီးပြီလေ ကျုပ်က ပါးစပ်နဲ့ပဲစကားပြောတာ၊ လက်တွေ့ ခြေတွေက ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာလုပ်လိုက်တာပဲလေ...”

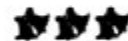
ပြောပြောနဲ့ ဆံပင်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖြိုးလိုက်ပြီး... လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတဲ့ မရင်ထူး ကျောပြင်လေးကို ငေးရင်းခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ နီနီယဉ်တစ်ယောက် သူ့ဘာသာ စကားဆိုမိလေသည်။

“ဟင်... သူ့လိုသာ မရပ်မနားလှုပ်ရှားနေရင် ငါတော့ သေမှာပဲ။ ကြည့်ပါလား... ရုံးအလုပ်လေးပဲရှိတဲ့ ငါ့ခုတင်ပေါ်နဲ့ ကြိုးတန်းပေါ်မှာတော့ ရှုပ်ပွလို့ အလုပ်ရှုပ်လွန်းတဲ့ သူ့ခုတင်မှာ တော့ ရှင်းလင်းသပ်ရပ်လို့ ငါဟာ တော်တော်အသုံးမကျ သေးတာပဲ...”

စိတ်မရှည်တော့ဟန်နဲ့ စောင်နှင့်ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေကို စုပုံထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်ပြန်ထိုင်ကာ ပစ်လဲချလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ... ဒီစနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်လေးမှာပဲ ဒိမ်ယူရတာ ပြန်မှေးလိုက်ဦးမယ်...”

နီနီယဉ်တစ်ယောက် သူ့စိတ်နဲ့သူ့ စကားဆိုရင်းခုတင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေးနဲ့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

“ဟင်း...တကယ့်ဘဝပဲ...”

စိတ်ထဲကပြောရင်း လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် မရင်ထူးကိုလည်း ဦးနှောက်ထဲမရှိတော့။ တစ်နေ့က ရွာမှာလူကြုံနဲ့ပေးလိုက်တဲ့ အမေ့ဆီကစာလေးကိုပြန်သတိရလာမိသည်။

“သားထွေးရေ... လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်နားလည် သိတတ်စွာကြိုးစားနေထိုင်နော်... သားထွေးကိုကိုကြီးက အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီဆိုတော့ အမေတို့မှာ ဝင်ငွေလျော့သွားပြီပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှအားမဝယ်နဲ့နော်၊ အမေနဲ့သားညီမလေးထွေးငယ်တို့ရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ သားထွေးကသာ ရည်မှန်းချက်ကိုရောက်အောင် ကြိုးစားပါ။ လမ်းပေါ်လျှောက်ရင်း လမ်းမပျောက်ပါစေနဲ့ သားရယ်နော်”

လူစီးကြောင်းတွေကြား လျှောက်နေရင်းမှ မောင်မြတ်နိုး အမေ့ကိုသတိရလွမ်းနေမိသည်။

“စိတ်ချပါအမေရယ်... သားက လမ်းမရှိရင်တောင် ကိုယ်တိုင် လမ်းဖောက်ပြီး ဆက်လျှောက်တဲ့ကောင်ပါဗျာ...”

အခန်း (၃)

“ဒုတ်”

“အိုး”

“အ...”

နောက်ကျမှာစိုးတာနဲ့ လှေကားထစ်အတိုင်း ပြေးတက်ခဲ့တဲ့ မရင်ထူးနှင့် သင်တန်းပေါ်က ပြေးဆင်းလာတဲ့ မောင်မြတ်နိုးတို့ အတွေ့တစ်ခုမှာ တိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆော...ဆောရီးနော်ကျွန်တော်နည်းနည်းလောသွားလို့ပါ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မတော်တဆပဲ...”

ရှုတည်တည်နဲ့ပြောပြီး လှေခါးအတိုင်း ပြေးတက်သွားတဲ့ မရင်ထူးဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လျက် မောင်မြတ်နိုးရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေး မဲ့တဲ့တဲ့ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

စိတ်တွင်းမှ အင်အားအပြည့်နဲ့ ပြောရင်းပန်းဆိုးတန်း
ဘက်လျှောက်လာနေတဲ့ မောင်မြတ်နိုးတစ်ယောက် လူတွေ
ကြားမှာ သွားရင်းလာရင်း ရှောင်တိမ်းရင်းနဲ့ လမ်းဘေးဈေး
သည်တွေကိုလည်း သူလေ့လာနေမိသည်။ ရေခဲရေ၊ စာအုပ်
အမျိုးမျိုး၊ အသစ်အဟောင်း၊ တိုက်ကျ၊ မျက်မှန်၊ ဘောလ်ပင်၊
ပိုက်ဆံအိတ်၊ မျက်နှာသုတ်ပင်၊ အညာထည်လေးတွေ၊ သီချင်း
စာအုပ်အမျိုးမျိုး၊ ရာသီစာသစ်သီးသည်တွေအသုပ်ဆိုင်၊
မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ ဝက်သားထုတ်ထိုး၊ ကြာရံဟင်းခါး အစုံပါ...။
လူတွေတစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ရုန်းကန်ရှာဖွေစားသောက်
နေကြရတဲ့ ဘဝရောင်စုံတွေဟာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ပလက်ဖောင်း
အပေါ်အောက် တွေမှာပြည့်လျှံနေခဲ့သည်။

“အင်း... ရန်ကုန်မြို့မှာ အလုပ်တွေပေါပါတယ်၊ အရေး
ကြီးတာက မရှက်မကြောက်ဖို့ပါပဲ”

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ပန်းဆိုးတန်းမီးပွိုင့်ကနေ အလယ်
ဘလောက်အတိုင်း ကူးပြီးလျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ အနော်ရထာ

လမ်းဆီရောက်တော့ လမ်းဝါးဆယ်ဘက်ပြန်လျှောက်ခဲ့လိုက်
သည်။

“ဒုတ်”

“အင်း...”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်...”

အရှိန်နဲ့လည်း အတိုက်ခံရသေးတယ်။ သူကပဲ တစ်
ကျွတ်ကျွတ်စုပ်သပ်နေရသေးသည့် မိန်းမငယ်ဆီ မောင်မြတ်နိုး
အံ့ဩစွာ လှည့်ကြည့် မိသည်။

“မြတ်စွာဘုရား...”

သူတကယ်ပဲ အားကိုးစရာအဖြစ် ဘုရားတမိသည်။
ကြည့်ပါဦး။ မြင်ကွင်းကလှပခဲ့တဲ့ မနက်ပိုင်းလေးတောင် ဘယ်
ရောက်သွားမှန်းမသိတော့။ မိတ်ကပ်အဖွေးသား မျက်နှာပြင်
ပေါ်မှာ မျက်ခုံးဖွေးက မျှင်မျှင်တန်းတန်းလေး။ မျက်ခွံပေါ်မှာက
စိမ်းညိုညိုတွေ။ နှုတ်ခမ်းကြီးကရဲပတောင်းလို့။ ဝတ်ထားတာ
ကလည်း ပန်းရောင်ဝမ်းဆက် ကျပ်ကျပ်ထုပ်ထုပ်ကြီး။ ပုံစံက...
ကနွဲ့ကလျနဲ့။ သူ့ရင်ဘက်တစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ခပ်ခွတ္တ

နိပ်၍ မျက်လုံးလေးဒေါင့်ကပ်ကြည့်ရင် တစ်ဟင့်ဟင့်လုပ်လာတဲ့ မိန်းမလျှာကိုကြည့်နေရင်းနဲ့ မောင်မြတ်နိုး စိတ်ထဲဆောင့်ကန် ချင်လာမိသည်။

“အဟင်း...ဟင်း...သူများကိုဝင်တိုက်ပြီးတောင်းပန်စကားလေးတောင် မပြောဘူး”

“သေလိုက်ပါလား”

မြင်ပြင်းကပ်စွာ ပြောလိုက်တဲ့သူ့စကားကို အပြုံးနဲ့ တုန်ပြန်လာတဲ့ မိန်းမလျှာရဲ့ ပြီတီတီရုပ်ကိုကြည့်ပြီး နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် ရှေ့ကပိတ်ရပ်လာတဲ့ မိန်းမလျှာကြောင့် မောင်မြတ်နိုး မကျေမနပ်ပြုံးကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်း... ရုပ်ကလေးသနားကမားနဲ့ အပြောဆိုးလိုက်တာ မျက်လုံးကြီးလည်းပြုံးမထားပါနဲ့... မလှပါဘူး...”

“သွားစမ်းကွာ ... ငါ့စိတ်မထင်ရင် ဆွဲထိုးမိလိမ့်မယ်။ ပုံမကျပန်းမကျနဲ့ ဒီလိုဘဝမျိုးသေလိုက်ဖို့ပဲကောင်းတယ်...”

“မင်းမသိပါဘူး... အသက်ရှင်နေရတဲ့ တန်ဖိုးကို ငါသိလို့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ဖြေရှင်းနေရတာပဲ။ အေး... အဲဒီအတွက် ဘယ်သူ့ ကိုမှ မထိခိုက်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ငါသိနေတာပဲ။ လောကမှာ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာလဲဆိုတာ သိထားဖို့ပါကွာ”

အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ စကားကိုတစ်လုံးချင်းပြောပြီး ရှာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ မိန်းမလျှာရဲ့ နောက်ဘက်ကို ခပ်တွေ့တွေ့နဲ့ ငေးကြည့်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲဆို မောင်မြတ်နိုးတစ်ယောက် သတိဝင်လာဟန်နဲ့ မိန်းမလျှာနောက်ကို အသော့ကလေး လိုက်သွားပြီး ရှေ့ပိတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာ... ဘာသဘောလဲမိတ်ဆွေ”

“မင်းကိုစိတ်ဝင်စားလို့...”

မကျေမနပ်နဲ့ မေးလိုက်တဲ့ မိန်းမလျှာမှာ မောင်မြတ်နိုး စကားကိုကြားရတော့ မျက်လုံးကလေး ပေကလပ်နဲ့ အံ့ဩသွားခဲ့သည်။

“တို့ကိုစိတ်ဝင်စားတယ်။ ဟုတ်လား...အဟင့်...သူပဲ အမျိုးမျိုးပြော...ရှောက်သီးဆေးပြား ဘယ်နှစ်ထုပ်ယူမှာလဲ”

နွဲ့ပျောင်းညိုငင်နေတဲ့ မိန်းမလျှာရဲ့ ဟန်ပန်ကို ကြည့်ပြီး မောင်မြတ်နိုး စောစောကလို မျက်နှာမတင်းတော့။ သို့သော် ရယ်လည်း မရယ်ဖြစ်။

“ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့ပါလား...”

“အောင်မာ ... ရှင်လေး စော်ကားလှချည်လား လူကို ဘာမှတ်လဲ။ ဟင်း... ဒီမှာ ရှောက်သီးဆေးပြား ရိုးရိုးသားသား ရောင်းစားတာပါနော်။ နုနုပါပြင်လေးဆယ့်ခြောက်စိပ်ကွဲသွား ချင်လား...”

ရှုတတထွက်လာတဲ့ အသံက အနည်းငယ်ကျယ်သွား သည်ထင့်။ လမ်းသွားလမ်းလာ လူတစ်ချို့ ပြုံးစေကြည့်သွားကြ သည်။ မောင်မြတ်နိုး မှာ ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းကိုတစ်ချက်နှစ်ချက် ကုတ်လိုက်ရင်း မိန်းမလျှာကိုမကြည့်တော့ဘဲ စကားဆက်ပြော လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်မ . . . စွတ်အော်မနေနဲ့ ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်တယ်။ မင်းစကားတွေကို ငါ..စိတ်ဝင်စားတယ်...”

“ဒီတော့ တို့ကဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ...”

“မင်းအကြောင်းကို ပြောပြပေါ့...”

“ရတယ်လေ...ကဲ ဘယ်မှာပြောရမှာလဲ...”

“ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့...”

“အဟင်း...အခုတွေ့အခုလိုက်ရမှာ မယုံချင်ဘူး...”

“တောက်...ငါဆောင်ကန်လိုက်ရ...မင်းရဲ့အကျင့်ဖျင်း ကြီးကို ဖျောက်စမ်းကွာ ...”

“သူကလည်းဆိုတာ ချက်ချင်းကြီးဆိုတာ လွန်တာ ပေါ့လို့...”

ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ ညတုတုလုပ်နေတဲ့ မိန်းမလျှာကို စိတ်ပျက် ဟန်နဲ့ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း မောင်မြတ်နိုး လှည့်ထွက်ရန်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟိတ်...ခနဲဦး...မင်းလိုစိတ်မရှည်ဟန်နဲ့လောကကြီးကို လျှောက်လှမ်းနေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှမအောင်မြင်နိုင်ဘူးကွ...”

တည်ငြိမ်စွာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံကြောင့် မောင်မြတ်နိုးလှည့်ကြည့်လာခဲ့သည်။ မိန်းမလျှာရဲ့ မျက်နှာက စောစောကလိုမဟုတ်တော့။ မိတ်ကပ်တွေကိုသာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ...ခနဲငြားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသွင်ကို ထင်းခနဲမြင်ရမည်မှာ မလွဲပေ။

မောင်မြတ်နိုး ဘာစကားမှမပြောသေးဘဲ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဘောလ်ပင်ကိုယူကာ စောစောက(U.M.N) အင်္ဂလိပ်စပိကင်သင်တန်း မှ ပေးလိုက်တဲ့ ကြော်ငြာ စာရွက်ကလေးရဲ့ နောက်မှာ ...သူနေတဲ့ အိမ်လိပ်စာကို ကောက်ရေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ ...ဒါ ... ငါနေတဲ့ လမ်း(၅၀) အခန်းလိပ်စာပဲ။ မင်းလာချင်တဲ့ အချိန်လာခဲ့။ အဲ . . . ဒါပေမယ့် (၁၂:၀၀) နာရီနောက်ပိုင်းပဲ ငါအိမ်မှာ ရှိနိုင်တယ်။”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတဲ့ မောင်မြတ်နိုးရဲ့ ကျောပြင်ကို တစ်လှည့် လက်ထဲမှာကျန်ခဲ့တဲ့ စာရွက်လေးကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း မိန်းမလျှာလေးမှာ ခြေလေးဆောင့် နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး မေးလေးတစ်ချက်ဆတ်ကာ မောင်မြတ်နိုးရဲ့ ဆန့်ကျင်ရာသို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း(၄)

လှေကားထစ်တွေဆီနဲ့ကြည့်ရင်းနဲ့ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ပြီး လက်နှစ်ဘက်မှာ အထုပ်တစ်ထုပ်စီဆွဲ လျက် ခပ်သွက်သွက်လေးတက်လာတဲ့ မရင်ထူးတစ်ယောက် ငါးထပ်လည်းရောက်ရော ဝင်ပေါက်တံခါးနားမှာ ရပ်စကား ပြောနေတဲ့ ထက်မြင့်နိုင်နှင့်ပြောင်းလာတာ မကြာသေးတဲ့ အဆောင်သူ စိမ်းခက်ခိုင်တို့ကို အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်ရသော် လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ချက်ချင်းမျက်နှာကို လွှဲပစ် လိုက်သည်။

မရင်ထူးကို မြင်တာနဲ့ပဲ ထက်မြင့်နိုင်နဲ့ စိမ်းခက်ခိုင်က မတူမတန်တဲ့ ဟန်ပန်နဲ့ တံခါးရှေ့ကနေ... တစ်ဖက်အုတ်နံရံဆီ သို့ ရွှေပေးကြသည်။ ပိုပြီးပူးကပ်သွားတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို

မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၍ စေ့ရုံစေ့ထားတဲ့ တံခါးရွက်ကို အထုပ် ကိုင်ထားတဲ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ပဲ တွန်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“အဟင်း...ပဲပြုတ်သည်မို့ပဲ ရွှေကုန်သည်ဆိုအခက်”
“ဟုတ်ပ...”

တံခါးပြန်အစေ့မှာကြားလိုက်ရတဲ့ စကားသံတွေ ကြောင့် မရင်ထူးရင်ထဲမှာကျင်ခနဲဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက် ထားလိုက်ရသည်။ အိပ်ခန်းရှိရာ အမြန်လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင်...ရင်ထူး ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား”

အထုပ်နှစ်ထုပ်ကိုအသာချပြီး လွယ်အိတ်ကိုခုတ်ရဲ့ ခေါင်းရင်းနံ့ဘေးဆီထားကာ ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်တဲ့ မရင်ထူးရဲ့ထူးဆန်းတဲ့ အပြုအမူကြောင့် နီနီယဉ်ကဖတ်လက်စ တာအုပ်ကိုချ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မရင်ထူးဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ ရင်ထဲမှာ အောင့်အီး ခံစားနေရတာတွေကို တင်းခံရင်းမျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ဖော်သို့ လှိုမ့်၍ လှိုမ့်၍ စီးကျလာခဲ့သည်။

“နှင်ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ရင်ထူး...”

ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းမေးလာတဲ့ နီနီယဉ်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် တစ်ဖက်သို့စောင်းအိပ်သွားခဲ့သည်။

နီနီယဉ်စိတ်ထဲ တော်တော်လေး မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကြမ်းကြမ်းကမ်းကမ်းဘဝတွေကြားမှာ အမြဲလိုပြုံးပျော်နေတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းမကို မျက်ရည်ကျလောက်အောင်ခံစားရသည် အထိဘယ်သူ ဘာလုပ်လိုက်လေသနည်း။ နီနီယဉ် သိချင်စမ်းပါတိ။

“ရင်ထူး...ပြောစမ်းကွာ ... နင့်ကို ဘယ်သူစော်ကားလိုက်တာလဲ၊ လာ ... ထ ... ငါ့ကိုအခုလိုက်ပြ...”

“ကျုပ်...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ...”

“တော်စမ်း ... နင်ငါ့ကို မညာချင်ပါနဲ့ ရင်ထူးရယ်၊ ပြောကွာ နင် ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲ...”

မရင်ထူး ခုတင်ပေါ်မှာ ဧဝါက ခနဲထထိုင်လိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေကို ခမ်းကြမ်းကြမ်းလေး ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

“အဟီး... ကျုပ်အမေ့ကို သတိရလို့ပါတော် ...”

“နင်... ဟန်ဆောင်နေတယ် မဟုတ်လားရင်ထူး”

“တကယ်ပါ နီနီရဲ့။ တစ်ခါတစ်လေစိတ်အရမ်း ပင်ပန်းလာတဲ့အခါမျိုးမှာ အမေ့ရင်ခွင်ပြေးဝင်ပြီး မှေးစက်ချင်မိတာ အမှန်ပါကွာ ...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ နင့်ဘေးမှာ ငါအမြဲရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိရပါရင်ထူးရယ် ...”

“အေးပါ... ငါ့မှာလည်း ခင်မင်စရာဆိုလို့ နင်ရယ်၊ မမနိုင်ရယ်ပဲရှိတာ၊ ကဲကဲ နင်လည်း နားရက်လေးမှာ ဖိမ်ယူလိုက်ဦး၊ ငါလည်း မနက်ဖြန် ပေးရမည့်အထည်တွေကို ချုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်...”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ခုတင်အောက်မှာ ညှပ်ပြီးသား အထည်တွေကို ထည့်ထားတဲ့ခြင်းကို ဆွဲယူကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်သွားခဲ့တဲ့ မရင်ထူးကို ဘာမှစောဒကမတတ်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်ပြန်လှဲလျက် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။

“ရင်ထူးရယ် ဘာမဆိုကြိတ်ခံစားတတ်တဲ့ နင့်ရဲ့အကျင့်ကို ငါမကြိုက်ဘူး သိလား ...”

နီနီယဉ်မှာ စာအုပ်ကိုဖတ်မရဘဲ စိတ်ထဲကနေ မရင်ထူးကို မကျေမချမ်းပြောနေမိသလို စက်ခုံမှာထိုင်နေတဲ့ မရင်ထူးမှာလည်း စက်နင်းလို့မရသေးဘဲ စိတ်ထဲမှနေ နီနီယဉ်ကို တောင်းပန်နေမိလေသည်။

“ခွင့်လွတ်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကျုပ်ကြောင့် ... ဘယ်သူရင်ကိုမှ မထိရစေချင်ဘူးကွယ် ...”

မရင်ထူး စက်ခုံမှအံ့ဆွဲလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အတွင်းမှာရှိနေတဲ့ ကက်ဆက်အသေးလေးကို ယူ၍ စပိကာတပ်ထားတဲ့ နားကျပ်ကြိုးလေးကို နားမှာတပ်လိုက်ပြီး ကက်ဆက်ခလုတ်လေးကိုနှိပ်ကာ သူ့ရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ကက်ဆက်ကလေးကို ထည့်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မရင်ထူးတစ်ယောက် သူ့အလုပ်တွေကို စိတ်ပါဝင်စားစွာလုပ်ကိုင်ရင်း အရာရာကို မေ့သွားခဲ့လေသည်။ ဘဝမှာ တစ်ကယ်အရေးကြီးတာတွေရှိနေတာကိုတော့ မရင်ထူးမမေ့ခဲ့ပါ။

“ဂလောင်...ဂလောင်... ဂလောင်...”

ကြိုးဆွဲခေါင်းလောင်းသံကြောင့် မရင်ထူးစက်ခုံဘေးမှ သကာဝရံတာသို့ အပြေးကလေးထွက်ခဲ့သည်။

“နီနီ...နီနီ ...”

အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ နီနီ ချစ်သူက အော်ပြောနေတာကို မရင်ထူးက မကြားဘဲ အခန်းထဲက နီနီယဉ်ကကြားပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေး ... ခဏစောင့်ဆင်းလာခဲ့မယ် ...”

ဘေးကနေ လာအော်လိုက်တဲ့ နီနီယဉ်ကြောင့် ... မရင်ထူးမှာ ကြောင်တောင်တောင်လေးနဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ပွတ်၍ အောက်ကို ပြန်ငုံ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ရင်ထူး ... အရူးမ ဒီနားကျပ်ကြိုး နားမှာတပ်ထားမှတော့ ဘာကိုကြားတော့မလဲဟ ...”

ပြောရင်းနဲ့ နားကျပ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်မှ သူ့နားမှာ နားကျပ်တပ်ပြီး သီချင်းနားထောင်နေမိတဲ့ အဖြစ်ကို မရင်ထူး သတိရမိသည်။

“အဟီး... ဟုတ်သားပဲ... နေဦး ငါ့နားမကြားတာ နားကျပ်တစ်ထားလို့ပါတော့။ ဒီမျက်လုံးက နီနီနွားပေါက် လေးကိုဘာလို့ မမှတ်မိတာလဲ...”

အသားဖြူဖြူလူကောင်သေးသွယ်သွယ်နားရွက်ကားကားလေးနဲ့ နီနီယဉ်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာ ယောင်ယောင်လေး နိမ့်ချင်နေ တဲ့ “မင်းဝေ” ကို မရင်ထူးက “နွားပေါက်လေး” ဟု အမည်ပေး ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး... သတိလည်းထားဦး... မီးအပူဟပ်တာက တစ်မျိုး၊ ပဲပြုတ်အငွေ့ထိတာကတစ်မျိုး၊ စာတွေကြည့်တာ တစ်မျိုး၊ စက်ချုပ်တာတစ်မျိုးနဲ့... ကြာရင်နင့်မျက်လုံး တွေမှန်ပြာနီဖြစ်သွားလိမ့်မယ်...”

“ကျွဲ”

ထိုစဉ်တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ မမနိုင် ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အပြုံးနဲ့ ဆီးကြိုလိုက်ကြသည်။

“ဟေး... ငါတို့ချစ်မမပြန်လာပြီ...”

“မမနိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မျက်နှာလဲ မကောင်းပါလား...”

သူတို့ အမေးကိုမဖြေဘဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်တဲ့ မမနိုင်ရဲ့ တည်တင်းတင်းမျက်နှာထားကြောင့် မရင်ထူးနဲ့ နီနီယဉ်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ ကြသည်။

“အိမ်ထဲမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ရှိရှိ အပြင်က သံတံခါး ကိုသော့ခတ်ပြီး အတွင်းကသစ်သားတံခါးကို ဂျက်ချထားဖို့ အမြဲသတိပေးမှာ ထားလျက်နဲ့ အခုအပြင်သံတံခါးလည်းမပိတ်၊ အတွင်းတံခါးလည်းတွန်းဖွင့်ဝင်လာလို့တောင်ရနေတယ်...”

မရင်ထူး... ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည်။ စောစောက သူဝင်လာစဉ်က အပြင်မှာ ထက်မြင့်နိုင်နဲ့ စိမ်းခက် တို့ရှိနေကြသည်ကိုလည်း ဖွင့်မပြောလိုတော့။

“ဂလောင်... ဂလောင်...”

ထိုစဉ် အောက်ကနေကြိုးထပ်ဆွဲလာသည်မို့ မမနိုင်က နီနီယဉ် ကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“နီနီ အောက်မှာ နင့်ကောင်လေးရောက်နေတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... မမနိုင်...”

မရင်ထူးရဲ့ပခုံးကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်ကာ နီနီယဉ် အောက်ကို ပြေးဆင်းသွားခဲ့သည်။ မရင်ထူးက သံတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီးသောခတ်၍ အတွင်းတံခါးကို ဂျက်ချထားလိုက်သည်။ မမနိုင်လည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲဝင်သွားသည်မို့ မရင်ထူးလည်း စက်ရုံမှာထိုင်ကာ အထည်တွေကို ဆက်လက်ချုပ်နေလိုက်သည်။

အခန်း (၅)

“မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်လေ... ငါတို့တွေ မိဘပိုက်ဆံနဲ့ မပင်မပန်း နေထိုင်စားသောက်ခဲ့တာ ဒီအရွယ်ကြီးတွေရောက် နေပြီ။ တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်လည်း ဖြေပြီးသွားပြီ...”

“ဒီတော့ မင်းက ကြင်ယာလိုချင်ပြီဆိုပါတော့...”

“ထို့... ကြင်ယာမပြောနဲ့ ခုချိန် ငါ့အနားလင်ရှာလာရင် တောင်မှဟောဒီလို တင်ခါပြလိုက်ဦးမယ်...”

ပြောပြောနဲ့ မောင်မြတ်နိုးက မတ်တပ်ထရပ်တာ သူတင်ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖုတ်ဖတ်ခါပြသဖြင့် သာလှ နဲ့ ခင်မောင်မှာ တဟားဟား ရယ်မောရင်း ခင်မောင်မှ စကားဆို လိုက်လေသည်။

“အဟား...ဟားဆိုစမ်းပါဦးမြတ်နိုးရဲ့။ မင်းက...တင်ခါ ပြမယ်ဆိုတော့ ဘာအထာလဲကွ ...”

“အေး...မှတ်ထား...ငါပြတဲ့အထာက...စားမမြိန်လို့ တင်ပိန်နေတယ်။ အနားလာပလီလို့ကတော့ အရိုးပဲရမယ် ...”

“မင်းမှာရှိလို့လား...”

“ဒီမှာလေ ချည်ပေါင်ရိုးတွေ...”

သုံးယောက်သားပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် မောင်မြတ်နိုးက ချည်ပေါင်ရိုးတွေကိုစုကာ အမှိုက်ပုံးထဲထည့်ဖို့ပြင်နေသလို သာလှက ငြုတ်သီးထောင်းကာ ခင်မောင်က ငါးနီတူငါးခြောက်သေးသေးလေးတွေကို ခေါင်းဖြတ်နေလေသည်။

“ဟိုနေ့က ငါ့အမေဆီကစာကို မင်းတို့ဖတ်ရတာပဲ။ မင်းတို့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေကြလဲတော့မသိဘူး...။ ငါ့စိတ်ထဲ တော့ရှက်သလိုလိုဖြစ်လာမိတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်မြတ်နိုး... ဒီမနက်က ငါတို့အတွက် မင်းထားခဲ့တဲ့ ပဲပြုတ်ထမင်းကိုစားရင်း ငါနဲ့ ခင်မောင်လည်း မင်းကိုရှက်မိတယ်။ လေးလည်းလေးစားမိတယ်ကွာ...”

ငြုတ်သီးထောင်းရင်ကာ မောင်မြတ်နိုးစကားကို ဝင်ထောက်လိုက်တဲ့ သာလှကိုငေးကြည့်ရင်း ခင်မောင်ကလည်း မောင်မြတ်နိုးဆီ အကြည့်ပို့၍ စကားလှမ်းဆိုလိုက်ပါသည်။

“သာလှပြောတာမှန်တယ် မြတ်နိုး၊ ဒီမနက်ကသာ မင်းမစီစဉ်ခဲ့ ဘူးဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက်ငတ်ပြီကွ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သူငယ်ချင်းရာ”

“မလိုပါဘူးကွာ ... ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်ယောက်အခက်အခဲကို တစ်ယောက်ဖြေရှင်းပေးရမယ်လေ...”

“ဒါပေမယ့် ... သုံးယောက်နေတာချင်းအတူတူ ငါတို့အခက်အခဲကို မင်းကချည်းဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးနေရတာ ဘယ်တရားမလဲကွ ...”

“ဟုတ်တယ်မြတ်နိုး၊ ငါတို့က အချိန်တန်ရင်မိဘဆီက ခိုက်ဆံရောက်လာမှာပဲဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ နေထိုင်ခဲ့မိတယ်။ မင်းလိုသူငယ်ချင်းမျိုးသာ ငါတို့အနားမရှိရင် ခုလောက်ဆိုကွာရင်ပူး ဘတ်မှာမီးလောင်ပြီပေါ့ကွာ...”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

သုံးယောက်သားရယ်မောရင်းမှ ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်က တစ်မြို့တည်းသားတွေ မဟုတ်ကြပေမဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုလို ပြောမနာဆိုမနာနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြသူတွေဖြစ်သည်။

သာလှက ကော့သောင်းမြို့မှဖြစ်ပြီး ခင်မောင်က ပြည်မြို့ကဖြစ်သည်။ မောင်မြတ်နိုးက ညောင်တုန်းမြို့နယ်၊ ညောင်ဝိုင်းရွာလေးကဖြစ် သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံကြစဉ်အများနေတဲ့အဆောင်မှာမနေချင်ကြတာနဲ့ အပြင်တိုက်ခန်းမှာ သုံးယောက်သားငှားနေကြခြင်းဖြစ် သည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ သာလှက အချမ်းသာဆုံးဖြစ်ပြီး၊ ခင်မောင်က အလယ်အလတ်၊ မောင်မြတ်နိုးက အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် သေသေသပ်သပ် ချွေချွေတာတာနဲ့ သပ်ရပ်သန့်ရှင်း စွာအမြဲနေထိုင်တတ်တဲ့ မောင်မြတ်နိုးက ပိုက်ဆံရှိ

လူတန်းစား တစ်ယောက်လို အစဉ်တင့်တယ်နေပြီး သာလှနှင့် ခင်မောင်တို့ကိုလည်း အမြဲဦးဆောင်နေရသူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက် ...ဒေါက်...”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူတို့သုံးယောက်နားစွင့်ရင်း တစ်ယောက်ပျက်နာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“တံခါးခေါက်တယ်ကွ ခင်မောင်သွားကြည့်လိုက်ပါဦး”

မောင်မြတ်နိုးစကားအဆုံးမှာ ခင်မောင်အိမ်ရှေ့က ထွက်လာခဲ့သည်။

“လကုန်ရက်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ အိမ်ကငွေပို့လာခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်...”

ခင်မောင်စိတ်ထဲမှ တွေးရင်း တံခါးဖွင့်လိုက်လေသည်။

“အမယ်လေးဗျာ ...အဲ...အဲ ...ဘာ...ဘာကိစ္စလဲ”

မပျော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ခင်မောင်လန့်သွားရင်းမှ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာလဲ ဒီလိုအလှမျိုး တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူးပေါ့ . . .
ဟုတ်လား”

အဟင့် . . . ဘာကြည့်နေတာလဲလို့ သူများကိုအိမ်ထဲ
ပေးဝင်လေ . . .လို့”

“မြတ်စွာဘုရားကယ်တော်မူပါ . . .အဲ . . .မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ် . . . ဘယ် ကိုလာတာလဲ အခန်းမှားနေတာဖြစ်
မယ် . . .”

“ဟင့်အင်း . . .ဟင့်အင်း . . .မှားဘူး။ ကဲပါရှေ့က အမြန်
ဖယ်ပါတော့ လို့ . . .ဆို . . .”

ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်နဲ့ပြောဆိုနေရင်းမှ မိန်းမလျှာက အခန်းထဲ
အတင်းကာရောဝင်လို့ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းပူးလာသဖြင့် ခင်မောင်မှာ
မိန်းမလျှာရဲ့ ရင်ဘတ်ကို တွန်းမိပြီးမှ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ဟန်နဲ့
မျက်နှာဆီပြောင်းတွန်းလိုက်မိပါသည်။

“အို . . . ရှင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ တော်တော်မယဉ်
ကျေးတာပဲ . . .”

“အောင်မာ . . . လူကိုများမယဉ်ကျေးသလေး ဘာလေး
နဲ့ ငါဆွဲထိုးလိုက်ရ၊ သွားစမ်းလုံးပြားမ နင့်လိုဟာကြီးမျိုးက
ဒီအခန်းနဲ့ ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး . . .”

“ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း . . . သူများကိုများစေစေ
ကားကား ငါ့ဖာသာလုံးလုံးပြားပြား နင့်အပူပါလားဟဲ့ ညစ်ပတ်
အိုးရဲ့ . . .”

“ဟေ့ကောင် ခင်မောင် ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အိမ်ရှေ့မှ ဆူညံသံတွေကြောင့် မောင်မြတ်နိုးနဲ့ သာလှ
က မီးဖိုခန်းမှထွက်လာရင်း မောင်မြတ်နိုးက လှမ်းမေး လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းမလျှာမှာ မောင်မြတ်နိုးကိုလည်း လှမ်းမြင်
ရော အချွဲပိုစွာဖြင့် အကဲချိုပြလေတော့သည်။

“ဟေ့ . . . ယူ လုပ်ပါဦး . . . ဒီမှာ ငါ့ခြောက်စော်နဲ့ . . .
တစ်သင်းသင်းနဲ့ ညစ်ပတ်အိုးကများ သူများကို စော်စော်ကား
ကားတွေပြောပြီး နှင်လွှတ် နေတယ် . . .”

“ခွီး”

သာလှမှ ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မောင်က ရယ်ချင်သော်ငြားလည်း အောင့်အည်းထားရသဖြင့် သူ့မျက်နှာကြီးက ရွှေဖရုံသီးကို ကားအကြိတ်ခံရသလိုဖြစ်နေသည်။

“ကဲ .. အမြန်သာဝင်ခဲ့ပါတော့၊ မင်းလုပ်လာတဲ့ပုံစံကို ကဟုတ်မှမဟုတ်တာ ...”

“ဟင်း ... သူများကိုပဲ ဝိုင်းဆူနေကြတယ် ...”

မောင်မြတ်နိုးစကားအဆုံးမှာ မကျေမနပ်နဲ့ ခြေလေးဆောင့်ပြောရင်း ခင်မောင်ကို တွန်းဖယ် ၁ အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ မိန်းမလျှာကို ခင်မောင်မှ တံခါးကိုပြန်ဆွဲပိတ်ရင်း မကြားတကြားလေးပြောလိုက်ပုံက ...

“ငါးရံတစ်ဝိုင်း ငါးမဲ့တစ်ဝိုင်းနဲ့ ဗိုက်နာမ ...”

“အောင်မာ ... လူကိုများ ဗိုက်နာမလေးဘာလေးနဲ့၊ ဒီမယ် ... တို့ က တစ်သက်လုံး ဗိုက်နာဘဲကို အိအီးတွေပါလာတာ ... ဟင် ... ငါးခူကို ကျပ်တိုက်ထားတဲ့ ရုပ်ကများ..”

တံခါးကိုပြန်ပိတ်ရင်းနဲ့ လှည့်ကြည့်လာတဲ့ ခင်မောင်ကို သာလှ ကပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။ မောင်မြတ်နိုးက

ယောင်ယောင်လေးပြုံးကာ ခင်မောင်ဆီမျက်လုံးတစ်ဖက် ပိတ်ပြပြီး မိန်းမလျှာကို ထိုင်ဖို့ ခုံရွှေပေးလိုက်သည်။

အခန်း (၆)

“ဟဲ့ ကျော်စွာနှင့်အမေလမ်းထိပ်မှာ မူးလဲသွားလို့ ဆိုက်ကားဆရာ ကိုထွန်းအောင်က ဆိုက်ကားပေါ်ပွေ့ချီတင်ပြီး နင်တို့အိမ်ကိုလိုက်သွားဖို့တယ် ...”

“ဟင် ...ဘယ်...ဘယ်တုန်းကလဲ ဒေါ်ပုမ ...”

မျက်ကလဲဆန်ပြာမေးလာတဲ့ ကျော်စွာကို ဒေါ်ပုမက မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အခုပဲဟေ့...ဈေးကအပြန်ဖြစ်တာထင်တာပဲ...ဟင်း တော်တော်မွေးရကျိုးနပ်တဲ့သားပဲ။ ကိုယ့်မအေ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ် မှန်းမသိ၊ လမ်းသလားပြီး ဂျပေပီလုပ်လို့ မရှက်ဘူးလား မသိဘူး”

ဒေါ်ပုမကို ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ သူငယ်ချင်း ခိုင်စိုးလက်ထဲဂစ်တာကို ထိုးထည့်ကာကျော်စွာ အိမ်ကိုအပြေး ကလေးသုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။

“လောကမှာ အမေနဲ့ သားနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ဘဝမှာအမေတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင်သူဘယ်လိုနေရမည်နည်း...”

ကျော်စွာရင်ထဲမှာ လှိုက်မောတုန်ရီစွာ တွေးရင်းမှ ... လမ်းထဲကို မြန်သထက်မြန်အောင်ပြေးနှုန်းကိုအရှိန်ပိုမြှင့်လိုက် သည်။ လမ်းထဲကလူကြီးလူငယ်တစ်ချို့က ကျော်စွာကို မဲ့ရွဲ့ ကြည့်ကြလေသည်။

“အမေ ...အမေ”

“အို ...ကျော်စွာ...နင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ ...”

မီးဖိုချောင်မှာ ရေနွေးအိုးကြိုဖို့ ပြင်နေတဲ့ ချိုငယ်ကို ခုမှ ကျော်စွာမြင်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်ရှေ့မှာတော့ ဘေး တစ်စောင်း ခွေခွေလေးလှဲနေတဲ့ အမေက မျက်လုံးလေးမှေး စင်းပြီး သူ့ကိုကြည့်နေခဲ့သည်။ ချိုငယ်အမေးကို သူမဖြေဘဲ အမေ့အနီးသွားကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“သား... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အမေ... လမ်းထိပ်မှာ လဲသွားတယ်ဆိုလို့ သားစိတ်ပူပြီးပြေးလာခဲ့တာပါ။ အမေ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်...”

“အမေ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးသားရယ်။ ခဏကြာနေ ကောင်းသွားမှာပါ။ သားဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်။ အမေက ငါ့သား လေးမျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ က အားလုံးနီးနီး ပျောက်သွားပါပြီကွယ်...”

အမေဆီက ရွန်းလဲ့တောက်ပတဲ့ စကားသံကိုကြားရ ပေမယ့် အမေမျက်လုံးက ဖျော့တွန့်အားငယ်နေသည်ဟု ကျော်စွာ ထင်မိလေသည်။

“ကျော်စွာရေ... ဒေါ်ဒေါ်အိပ်ရာဘေးမှာ မီးခြစ်ခဏ ယူခဲ့ပေးပါဦး”

“သား... ချိုငယ်ကို သွားကူလိုက်ပါဦးကွယ်...”

အမေစကားကြောင့် မီးခြစ်ကိုလှမ်းယူလျက် ကျော်စွာ ချိုငယ်ဆီထလာခဲ့သည်။ တစ်ကျီကျီမြည်နေတဲ့ ကြမ်းခင်း

ကြောင့် အမေအတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် သူခြေဖွ နင်းလိုက်သည်။

“ဟင်း... နင့်မီးက တောက်နေပြီပဲ ဘာကိစ္စမီးခြစ်က ယူခိုင်းရသေးတာလဲ...”

“ရှူး... ကျော်စွာ ငါပြောစရာရှိလို့...”

လေသံတိုးတိုးနဲ့ပြောရင်း သူ့အကျီလက်စကို ဆွဲပြီး နောက်ဖက်ခေါ်ခွဲတဲ့ ချိုငယ်ကို နားမလည်သလိုကြည့်မိလေ သည်။

“ဘာပြောမှာလဲချိုငယ်ရာ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

ချိုငယ်က သက်မလေး မျှင်းမျှင်းချရင်း ကျော်စွာမျက်နှာ ကိုစာနာစွာကြည့်ကာ စကားတစ်လုံးချင်းကို တိုးလျှော့ပြောလာ လေသည်။

“ကျော်စွာ... သူငယ်ချင်း... နင်အလုပ်လုပ်ပါတော့ နော်၊ ဒေါ်ဒေါ်လေ အရှိန်နဲ့လဲပြီး ခြေကျိုးသွားတယ်သိလား...”

“ဘာ... အမေ... အမေ... ခြေကျိုးသွားတယ် ဟုတ်လား”

“တိုး...တိုးပြောစမ်းပါကျော်စွာရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကမှာထားတယ် သူ့ခြေကျိုးသွားတာ နင့်ကိုမသိစေနဲ့ဦးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် နင်သိမှဖြစ်မှာမို့...”

“တော်...တော်ပါတော့ ချိုငယ်ရယ်...ငါနားလည်ပါပြီ...ငါ...ငါအလုပ်လုပ်ပြီး အမေ့ခြေထောက်ကို ကောင်းအောင် ပြန်ကုမယ်...”

အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်တဲ့ ကျော်စွာစကားကြောင့် ချိုငယ်ရဲ့မျက်နှာ လေးဝင်းလက်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ငါ...ဝမ်းသာလိုက်တာကျော်စွာရယ်... နင်အပြင်မှာ ငွေထွက် ရှာရင်လည်း ဒေါ်ဒေါ်ကို စိတ်ချ နေပါနော်။ ငါနဲ့ငါ့အမေ တစ်လှည့်စီ ဒေါ်ဒေါ်အနားမှာ နေပေးပါမယ်နော်...”

ကျော်စွာနှုတ်မှ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာနှုတ်ခမ်းသားတွေကို စေ့ထားလိုက်သည်။

“အဲဒီနောက် ငါလည်းအလုပ်လိုက်ရှာတာ ဘာအလုပ်မှ ကိုအဆင်မပြေဘူးကွာ၊ ကျောင်းစာကလည်းရှစ်တန်းတစ်ဘုံး

ဘုံးကျလို့ထွက် လိုက်ရတယ်။ ဘဝကဆင်းရဲ၊ ပညာကမတတ်နဲ့ လူတွေကြား မျက်နှာငယ်ရတယ်ကွာ...”

“ဒါနဲ့ပဲ မင်းက လုံးပြားဘဝရောက်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့” ဒီတစ်ခါ ခင်မောင်ရဲစကားကို စိတ်မဆိုးတော့ဘဲ မိန်းမလျှာလေးမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ တုန်ပြန်လာသည်။

“အေးကွာ... ငါ့အဖြစ်က ပန်းရံသွားလျှောက်တာ တောင်မှ လူပုံက ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့နဲ့ လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး လက်မခံဘူးကွာ၊ နောက်ဆုံးအမေ့အတွက်ပဲ ငါ့သူများ ပစ္စည်းခိုးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ခုလို ပုံနဲ့ စွန့်စားရတာပဲလေ...”

မောင်မြတ်နိုးသည် မိန်းမလျှာကျော်စွာရဲ့ ပခုံးသားကို တစ်ချက် ဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကဲ သူငယ်ချင်း... မင်းရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကဟာတွေကို လဲလှယ်လိုက်ကွာ အကောင်းဆုံးက ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ရေချိုးလိုက်...”

“ဟင်း... သူများကို ရေချိုးခိုင်းတာ ဘာလုပ်လေလို့လဲ”

“နတ်နတ်စင်းပြီး ချဉ်ပေါင်ကြော်ထဲ ထည့်ကြော်မ
လို့ဟေ့၊ ကံသိပြီလား”

တမင်တကာနွဲ့လိုက်တဲ့ ကျော်စွာကို ခင်မောင်က
မြင်ပြင်းကပ်စွာဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျော်စွာက နေရာမှ
ထပြီး ခင်မောင် ထိုင်နေတဲ့အနီးသွားကာ သူ့တင်လုံးလေးကို
ခင်မောင့် မျက်နှာနားဝေလျက်

“ရှင်သိပ်စားချင်နေရင် လိုက်ခဲ့လေ...”

“ငါက ဘယ်ကိုလိုက်ရမလဲ...”

“မီးဖိုချောင်ထဲ...”

“မင်း... ချက်ကျွေးမယ်ပေါ့...”

“မသာမကောင်ထီး... ကဲကွာ... ဖျန်း...”

“အမယ်ငေးတော်... ရှင်... အဲဗျာ...”

မိန်းမလျှာကျော်စွာမှာ ခင်မောင်လှမ်းတွယ်လိုက်တဲ့
သူ့တင်ပါးကိုပွတ်သပ်ရင်း နှုတ်မှလည်း အယောင်ယောင် အမှား
မှားအော်ဟစ်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေသည်ကိုကြည့်၍
မောင်မြတ်နိုးနဲ့ သာလှမှာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။

ဒီလိုနဲ့ မောင်မြတ်နိုးတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ
ကျော်စွာဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထပ်တိုးခဲ့ရလေသည်။

အခန်း (၇)

“အားပါး... ဒီနေ့ကျမှ အရမ်းလှနေပါလား...”

ဝင်ပေါက်ဆီကြည့်ပြီးပြောလိုက်တဲ့နံ့ဘေးက သင်တန်းသားတစ်ယောက်ရဲ့စကားကြောင့် မောင်မြတ်နိုး သင်တန်းတံခါးပေါက်ဆီ အကြည့်ပို့လိုက်မိသည်။ သူ့ဖျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက်မြှင့်တက်သွားသည်။ အမှန်ပဲ ဒီနေ့သူမပိုလှနေသည်ကို သူလည်း ဝန်ခံမိလိုက်သည်။

အလျင်နေ့တွေက ဘာလောက်စွမ်းကြီးတွေနဲ့ ကပိုကရို ဝတ်စားထားပြီး ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖြစ်သလို စည်းနှောင်ထားသည်မို့ အမှတ်တမဲ့ပင်။

“ဟေ့ကောင်မျိုးနိုင်း... မင်းသူ့ကို ကြွေးနေတာ ကြာပြီ၊ လိုက်မကျူသေးဘူးလား...”

“မလွယ်ဘူးကွ၊ အချစ်ဆိုတာ သူ့စီးနေကျ... ဒီနပ်လောက်တောင် အသုံးမဝင် ခရီးမရောက်နိုင်ဘူးတဲ့လေ...”

“ဒီတော့ မင်းက ပြန်မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ငါက ဘာပြန်ပြောရမလဲကွ...”

“သုံးကြည့်ပါ။ စီးကြည့်ပါ။ ကိုယ်ဟာမင်းအတွက် နွားပေါက်ကြီးပါလို့လေ...”

“သေလိုက်ပါလား၊ အဟား...ဟား...ဟား...”

သူနဲ့ဘေးမှ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အပြောကြောင့် မောင်မြတ်နိုး လိုက်ပြုံးမိသေးသည်။ အမှန်တကယ်ပဲ သူမပုံစံက မလွယ်လှပေ။ မောင်မြတ်နိုး ဒီသင်တန်းကို တက်နေတာပင် တစ်လပြည့်တော့ မည်။

သူမနဲ့ ခင်မင်ခွင့်မရသေးပါ။ သီးခြားဆန်စွာနေတာ လွန်းတဲ့ သူမကို မကြာမကြာ ခိုးခိုးကြည့်ရင်း မောင်မြတ်နိုး စိတ်ထဲ တိတ်တခိုးရင် မော့ခဲ့ရလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့တော့ ငါ့သူနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားမယ်”

သူ့ဘာသာစိတ်ထဲမှပြောရင်း မောင်မြတ်နိုး ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်သည်။ ဆရာစာသင်လို့သာပြီးသွားသည်။ ဒီနေ့ သင်တဲ့စာတွေအစား မောင်မြတ်နိုးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ သူမသာ စွဲမြဲနေခဲ့လေသည်။ သင်တန်းဆင်းတော့သူမနောက်ကနေကပ် လိုက်သွားခဲ့သည်။ မြန်လိုက်တဲ့ခြေထောက်၊ ဂျစ်တပ်ထားသ လားအောက်မေ့ရသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ရှောင် တိမ်းကျော်တက်ရင်း သူမနောက်ကလိုက်နေရတဲ့ သူ့အဖြစ်ကို သူငယ်ချင်းတွေသာမြင်ရင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ရယ်ကြမှာ သေချာသည်။

“ကျွန်ုပ်...”

“အင့်...”

“အီး...”

ပန်းဆိုးတန်းမီးပွိုင့်မှာ လမ်းဖြတ်ကူးမဲ့ဆဲဆဲ ကားတစ် စီးက ဘာရိတ်ဆွဲအရပ်ရုတ်တရက်လန့်ပြီးရပ်နေလိုက်တဲ့ သူမရဲ့ နောက်ကျောကို အရှိန်နဲ့ လျှောက်လာနေတဲ့ မောင်မြတ်နိုးက

ဝင်တိုက်မိသွားသဖြင့် သူမဆီမှအင့်ခနဲအသံနဲ့ မောင်မြတ်နိုး ဆီမှ အီးခနဲအသံတို့ ထွက်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

“တောက်...လူတစ်ယောက် ...ယောက်...”

တောက်ခေါက်ပြီးဒေါနဲ့မောနဲ့လှည့်ပြီးပြောလိုက်တုန်း မှာပဲ မောင်မြတ်နိုးကိုလဲတွေ့လိုက်ရော မရင်ထူးမှာ စကား ရှေ့မှ ဆက်နိုင်တော့ ဘဲ အံ့ဩစွာနဲ့ ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဆော ...ဆောရီးနော်၊ တို့တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစဉ် မရင်ထူးရဲ့ မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းပြောင်းလဲ သွားပြီးသူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲကိုင်လျက် ချိုသာတဲ့ အပြုံးနဲ့ ကြည်လင်တဲ့စကားကို ဆိုလာသဖြင့် မောင်မြတ်နိုးတစ်ယောက် အံ့ဩပီတိဖြစ်ကာ ခြေထောက် နဲ့ မြေကြီးမထိချင်တော့။

“အဟင်း...ကိုကိုနောက်ကလိုက်လာတာ ရင်ထူးမသိလို့ပါနော်”

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဒါအိမ်မက်လား... ကဲကွာ ...”

“အားလား ...လားနာလိုက်တာ...”

သူဘာသာပြော၍ သူ့အသား သူ့ဆိတ်ကြည့်ပြီး နာကျင်
စွာရှုံ့မဲ့သွားတဲ့ မောင်မြတ်နိုးကိုကြည့်ပြီး မရင်ထူး စိတ်တွင်းမှာ
တော့ မေတ္တာ ထောပနာပြုနေလေသည်။

“ဟွန်းတကယ့်ငကြောင်ပဲ ...”

“ဟင် ...ဘာ ...ဘာပြောတယ် ရင်ထူး...”

“အဲ ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကောင်တွေကိုပြောတာ၊ လာပါ
ကိုကိုရဲ့မီးနီတုန်းလမ်းကူးကြမယ် ...”

စိတ်ထဲမှပြောရင်းနဲ့ နှုတ်ကလွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတဲ့
စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးပြီးမေးလာတဲ့ မောင်မြတ်နိုးကို
မရင်ထူးက လွဲဖြေရင်း မောင်မြတ်နိုးလက်ကိုဆွဲကာ အပြေးက
လေးလမ်းကူးခဲ့လေသည်။

သူ့လက်မောင်းကိုချိတ်လျှက် ခပ်သွက်သွက်ကလေး
လမ်းလျှောက်နေတဲ့မရင်ထူးတစ်ယောက်နောက်ဘက်ကိုမသိ
မသာလှည့် ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်နေရင်းမှမျဉ်းကြားကနေ
မြို့တော်ခန်းမ ဘက်ကိုကူးခဲ့ပြန်သည်။

“ဟေ့ ... နေဦးလေ၊ ဘယ်ထိအောင်သွားမှာလဲ ...”

“ဟင် ... ကိုကိုပဲ ဒီနေ့ဘုရားသွားမယ်ဆို ...”

“ဘာ ... ဘာလို့အကျယ်ကြီးအော်ပြောရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ်ပြောတာပဲ”

အမူအယာတွေပျက်ပြီး လိုတာထက်ပို၍ အသံကျယ်
နေတဲ့ မရင်ထူးကို မောင်မြတ်နိုး သတိထားမိချိန်မှာပဲ နောက်
ဘက်သို့ဝှေ့ကြည့်မိလေသည်။

“ဪ ဦးလို့ကိုး၊ ငါ့ကိုအသုံးချတဲ့ အစုတ်ပလုတ်မ၊
တွေမယ် ... တွေမယ် ...”

မောင်မြတ်နိုးနောက်ဘက်လှည့်ကြည့်ခိုက်သင်တန်းမှ
မျိုးနိုင်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် မောင်မြတ်နိုး
စိတ်ထဲမှကြိတ်တွယ်ကာ သူ့လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့
မရင်ထူးရဲ့လက်ကိုအသာလေးဖယ်လျက် သူ့လက်ကိုမြှောက်၍
မရင်ထူး ပခုံးဆီသိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“အို ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ ...”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ်ဖက်ထားတာပဲ ...”

မရင်ထူးအံကိုကြိတ်လိုက်ပြီး နောက်ကိုဝေကြည့်
လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာကို ပြန်ပြင်ကာ။

“အဟင်း... ရုတ်တရက်မို့ပါကိုကိုရယ်...” ဟု ပါးစပ်က
ဆိုလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့...

“ဟင်း... နေနှင့်ဦးပေါ့၊ မျက်နှာရူး အခွင့်အရေးသမား
ဝတက်ပြားရယ်...” လို့ကြိမ်းဝါးနေမိလေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် မြို့တော်ခန်းမရှေ့ကနေလျှောက်ပြီး
ဆူးလေ ဘုရားပေါ်တက်ခဲ့ကြတော့ မျိုးနိုင်နဲ၊ သူ့အဖော်က
ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားကြတော့
သည်။

“ဖယ်စမ်းဒီလက်ကြီး...”

“သူပဲ အမျိုးမျိုး”

မရင်ထူး ပုတ်ချလိုက်တဲ့ သူ့လက်ကလေးကို ကြည့်ရင်း
မောင်မြတ်နိုးမှာ မချိုမချင်မျက်နှာနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

“မောင်လေးနဲ့ညီမလေးဖိနပ်တွေ ဒီမှာထားသွားလေ”
မောင်မြတ်နိုးက ပန်းသည်အစ်မကြီးနားမှာဖိနပ်ထားခဲ့
မလို့ဟန်ပြင်ပြီးမှ မရင်ထူးကို ကြည့်လိုက်တော့ မရင်ထူးက သူ့ရဲ့
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက အသေအချာခေါက်ထည့်ထားတဲ့ ပလပ်
စတစ်အိတ်ပါးလေးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး ဖိနပ်ကိုကယျာ
ကယာထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

မော့ကြည့်ပြီးမေးလာတဲ့ မရင်ထူးကို ဘာမှပြန်မပြော
ဘဲ ဖိနပ်ထုပ်ကို မရင်ထူးလက်ထဲမှ လှမ်းဆွဲယူကာ မောင်မြတ်နိုး
ဘုရားပေါ်တက် ခဲ့လိုက်သည်။

“ပေးပါ... အလကားနေရင်း ကျွန်မငဲ့ကြီးနေမယ်”

နောက်ကပြေးလိုက်လာပြီး ဖိနပ်အိတ်ကို ဆွဲယူနေတဲ့
မရင်ထူး ဆီတစ်ချက်ကြည့်ရင်း မောင်မြတ်နိုးမချိုမချင်ပြီး လျှက်
ဖိနပ်အိတ်ကို ဆွဲ မြဲဆွဲထားလိုက်သည်။

“ပေးစမ်းပါ... ကျွန်မပဲဆွဲပါ့မယ်၊ လူတိုငဲ့မပေးချင်
ပါနဲ့”

“ချစ်သူတွေကြားမှာ ငရဲရှိလို့လား”

“ရှင်နော်... ပွဲလန့်တုန်းဖျာမခင်းချင်နဲ့ ဒီကခဏ
ဟန်ဆောင်တာကို...”

“အတည်ဖြစ်သွားလည်း မင်းမနစ်နာပါဘူး၊ ငါက
လူပျိုစစ်စစ်ပါကွာ...”

မရင်ထူး မျက်စောင်းတစ်ချက်ပစ်ကာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်
လျက် ရှေ့မှလျှောက်သွားပြီးသကာလ စနေထောင့်ရောက်
တော့ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်၍ ဘုရားကိုအာရုံပြုရှိခိုးနေလိုက်
သည်။ မောင်မြတ်နိုးလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ သူမနံ့ဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်ပြီး ဖိနပ်အိတ်ကိုဘေးမှာချကာ တရိတသေနေ့ဘုရား
ဝတ်ပြုလိုက်သည်။

အေးမြမြသနပ်ခါးနဲ့လေးသင်းတဲ့ သူမရဲ့နံ့ဘေးမှာထိုင်
ရင်း မောင်မြတ်နိုးတစ်ယောက် တစ်ခါမှမလှုပ်ရှားဖူးတဲ့ စိတ်
တွေလှုပ်ရှားပြီး မခုန်ဖူးတဲ့ရင်တွေလည်း ဖားဖိုလိုလို၊ ငါးပူတင်း
လိုလိုဖြစ်လို့နေလေသည်။

အခန်း(၈)

မောင်မြတ်နိုး စိတ်မရှည်ချင်တော့... ခဏလေးအထင်
နဲ့ သူထိုင်စောင့်နေမိတာ ခုတော့အချိန်က တစ်နာရီတောင်
ကြာနေပြီ။ မရင်ထူးက မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး တရားထိုင်နေတုန်း
ပင်။ ထပြန်သွားရင်လည်း ရှိရင်းစွဲခင်မင်မှုအနေအထားလေးက
ဘာလာဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထိုစဉ်မရင်ထူးမျက် လုံးလေးမှိတ်
လျက်နဲ့ပင် ဘုရားကိုညင်သာနွဲ့ပျောင်းစွာ ဦးချလာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မောင်မြတ်နိုးမှာ တရားထိုင်နေတဲ့ဟန်ကို
လုပ်ပြီး မျက်လုံးလေးမှိတ်လျက်လို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ မလှုပ်
မယှက်ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ထိုအချင်းအရာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်နေတဲ့ စုံတွဲ တစ်တွဲက မြင်သွားပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် ကာ မေးလေးဆတ်ပြု၍ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မောင်တို့ ယောက်ျားတွေများ မာယာများ လိုက်ကြတာ...”

“တစ်ခါတလေကျရင် မိန်းမတွေက အဲဒီမာယာ ကြောင့်ပဲယောက်ျားတွေကိုချစ်သွားတတ်ကြတာမဟုတ်လား... အဟဲ့...ဟဲ့...”

“မောင်နော် “အိ” ကိုတော့ မာယာများမယ်မကြံနဲ့ .. အိသိလိုက်တော့ မောင့်နှလုံးသားကွဲပြီမှတ်”

“မြတ်စွာဘုရား...”

ချစ်သူကောင်လေးက အထိတ်တလန့်ဟန်နဲ့ဘုရား တရင်း သူ့ဒူးလေးနှစ်ဖက်ကို စေ့လိုက်သဖြင့် ချစ်သူကောင်မ လေးက ချစ်စနိုးဟန်နဲ့ တစ်ချက်ပြုံးရင်း ချစ်သူကောင်လေးရဲ့ ကျောပြင်ကို တစ်ချက်လှမ်းထု၍ ရှက်ဟန်နဲ့နှိပ်နှိပ် ပြန်ပြော လိုက်လေသည်။

“အဟင်း... မောင်က ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ အိပြောတာ က ရင်ဘတ်မှာရှိတဲ့နှလုံးသားကိုပြောတာ”

“အိုး... မောင်ကလည်း ဘာမှမပြောရသေးပါလားကွာ၊ ဟောဟိုမှာ ကြည့်... ကြည့်စမ်း အိ..”

ကောင်လေးက ချစ်သူကောင်မလေးကို ပြန်စနေရင်းမှ မောင်မြတ်နိုးနှင့် မရင်ထူးရှိရာဘက်ကိုပြန်ပြီး အကြည့်ရောက် သွားကြပြန် သည်။

“ဟင်... သူ့ငါ့ဘေးမှာ တရားအတူထိုင်နေပါလား...”

မရင်ထူး မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ဘေးကိုကြည့်လိုက်ချိန်တရား ထိုင်နေတဲ့ မောင်မြတ်နိုးကို တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩအထင်ကြီး သွားသလို ရင်လည်းခုန်သွားသဖြင့် စိတ်ထဲကနေ ပြောလိုက်မိ ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်အောင်လောက်ကြာတော့ မောင်မြတ်နိုးဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးမျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်လာချိန်မှာပဲ သူ့ကို ဝီတိပြုံးနဲ့ကြည့်နေတဲ့ မရင်ထူးနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားရလေ သည်။

“ဪ...ဆောရီးနော်...ကိုယ့်ကိုစောင့်နေရတာနဲ့...
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပြီလားဟင်...”

နူးညံ့ဟန်နဲ့မေးလိုက်တဲ့ မောင်မြတ်နိုးရဲ့စကားကြောင့်
မရင်ထူး မှာ အလွန်အားနာတဲ့ဟန်နဲ့ ပျာပျာသလဲပြန်ပြောရှာ
လေသည်။

“အိုး...ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း ခုလေးတင်တရား
ဖြုတ်လိုက်တာပါ။ ရှင်ကမထင်ရဘူးနော်... ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ
ရှင့်ကို လေးစားသွားပြီ...”

“နာဖို့သာပြင်”

“ဟင်...ရှင်...ဘာ...ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင် ...”

“အဲ...ဟို...ဟိုလေ...လူတစ်ယောက်က
လေးစားလာပြီ ဆိုရင် သတိထားပြီးနေထိုင်ရတော့မယ်လေ...
အဲဒီလို နေရာတကာသတိနဲ့နေထိုင်ရတော့ ကျဉ်းကျပ်တာပေါ့
။ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာနာဖို့သာပြင်လို့ ပြောမိတာပါ.. အဟဲ့”

မောင်မြတ်နိုးမှာ စိတ်ထဲကအတွေး နှုတ်ဖျားမှ လွေးခနဲ
ထွက်သွားသဖြင့် မရင်ထူးရဲ့အမေးကို ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်ပြီး
ကမန်းကတန်းပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မအတွက် ဒါလောက်ကြီးတော့မဖြစ်ပါနဲ့နေပြီ
တိုင်းပဲနေပါ”

“မရတော့ဘူးအရမ်းတင်းနေပြီ...”

“ဟင်...ဘာ..ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“အာ.. ဒီပါးစပ်ကတော့ကွာလာ.. ရင်ထူးကိုယ်တို့
တစ်ခုခုသွားစားကြမယ်”

ပြောပြောနဲ့ချထားတဲ့ ဖိနပ်အိတ်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး
မောင်မြတ်နိုး ရှေ့မှထွက်ခဲ့တော့သည်။ မရင်ထူးမှာ မျက်ခုံးလေး
ချိုးခေါင်းလေးကိုကုတ်ကာ ဝိုက်ဆံအိတ်လေးကို ကောက်လွယ်
၍ နောက်မှနေ ခပ်သွက်သွက်လေးလိုက်သွားခဲ့လေသည်။

“အဟဲ့သူတို့ နှစ်ဦး ချစ်သူဖြစ်သေးပုံတော့မပေါ်သေး
ဘူးနော် မောင်...”

“ဒါပေမယ့် ကောင်လေးရဲ့မာယာကို ကောင်မလေး
ကြွေသွားပုံရတယ်ကွ...”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း
မောင်နဲ့ အိလိုဖြစ်သွားကြမှာပေါ့လေဪ... အချစ်... အချစ်...
အားပူလိုက်တာ...”

“ဟင်..မောင် ဘာစကားပြောတာလဲ ဘာပူတာလဲ...”

“ရှား .. .တိုး.. .တိုး ဘုရားပေါ်မှာမအော်နဲ့ လေး၊ မောင်ပြော တာနေပူလာပြီ၊နေရာပြောင်းထိုင်ရင်ထိုင်၊ မထိုင်ရင်ပြန်ကြရ အောင်ပြောတာပါ ကွာ...”

“ဟင်.. မောင်အချိုးတွေပြင်လိုက်နော်...”

မောင်မြတ်နိုးနဲ့မရင်ထူးကိုစောင့်ကြည့်ရင်းဝေဖန်ရေး လုပ်နေကြတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲလေးမှာ နောက်ဆုံးကောင်မလေးက စိတ်ဆိုးပြီးဦးစွာထသွားသဖြင့် ကောင်လေးကလိုက်ချော့ရပါ တော့သည်။

“အဲတော့ ...”

ဆူးလေမြောက်ဘက်မှန်ကနေဆင်း၍ ရေအိမ်ရှိရာ တန်းဝင်သွားတဲ့ မောင်မြတ်နိုးကိုကြည့်ရင်းမရင်ထူးမှာ မျက်လုံး လေးဝိုင်းပြီးအံ့ဩသွားရသည်။ နောက်မှမခွဲတရို့လေးတစ်ချက် ပြုံးရင်းခေါင်းလေးခါလိုက်သည်။

“ဟင် ... တကယ့်လူပဲ...”

နှုတ်မှ တိုးဖွဖွလေးပြောရင်း ဆူးလေခြေရင်းပလက် ဖောင်းပေါ်မှာထွက်စောင့်နေလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ မောင်မြတ်နိုးထွက်လာပြီး ရေအိမ် တာဝန်ခံလုပ်သားကိုပိုက်ဆံပေးရင်း မရင်ထူးကို ကျီးကန်း တောင်းမှောက် မျက်လုံး အစုံနဲ့ဝေရှာလိုက်သည်။

အပြင်မှာ ထွက်စောင့်နေတဲ့မရင်ထူးကိုလည်းမြင်ရော၊ ပြန်အမ်းငွေကိုယူ၍ပြုံးတုံတုံမျက်နှာပေးနဲ့လျှောက်လာခဲ့သည်။

“စိတ်ညစ်နေပြီလား...”

“ညစ်ပါဘူး၊ ဒါသဘာဝပဲ၊ ကဲပါဖိနပ်အိတ်ကိုအောက်ချ ပါတော့...”

“အဲ... ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့လို့ဗျာနော်...”

အိတ်ထဲက ဖိနပ်ကိုယူကာ ဦးစွာမောင်မြတ်နိုးရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှသူမဖိနပ်ကို ထုတ်၍ စီးလိုက်ပြီးဖိနပ် အိတ်ကိုလွှင့်ပစ်ဖို့ပြင်လိုက်တဲ့ မရင်ထူးလက်ထဲကအိတ်ကို မောင်မြတ်နိုးက ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အမှတ်တရ သိမ်းထားမလို့...”

အသေအချာခေါက်ပြီး သူ့ရဲ့ စတိုင်ဘောင်းဘီရှေ့ အိတ်ထဲထိုးထည့်လိုက်တဲ့ မောင်မြတ်နိုးကို မရင်ထူးက အသေ အချာလေးကြည့်ကာ ချစ်ရည်ငွေ့ငွေ့အပြုံးလေးကို ချွေမိလေ သည်။

- “ကိုယ့်ကို ချစ်နိုင်မလားဟင်”
- “နိုး...ဘာဆိုလဲ...”
- “လာကွာ တစ်ခုခုသွားစားကြမယ်”
- “ရှင်...မဝသေးဘူးလား”
- “ဟင်...ကိုယ်က ဘာစားသေးလို့လဲ”

“သိဘူးလေ၊ ရှင်ပဲ တစ်ခုခုသွားစားရအောင် ဆိုပြီး စောစောတုန်းက ဟိုထဲဝင်သွားခဲ့တာ...”

“ကြည့်စမ်း .. ကြည့်စမ်း လူကိုများ နောက်စရာလား၊ ကဲ...ကွာ”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

မနာအောင် မရင်ထူးရဲ့ ခေါင်းလေးကို လှမ်းထုရင်း တစ်ဆက်တည်း မရင်ထူးရဲ့ လက်ကို ဆွဲကာ ကားလမ်းကို အပြေး

ကလေးကူးလို့ နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မော နေကြခြင်းဖြစ်၏။ မရင်ထူးမှာ သူ့လက်ကို အဆွဲခံရလို့ စိတ်မဆိုး မိတဲ့အပြင် မောင်မြတ်နိုးရဲ့ မျက်နှာလေးကိုပင် ရှုမငြီးစွာ ငေးမောနေသေးတော့သည်။

အခန်း(၉)

“ဟင်း... ပဲပြုတ်ရောင်းနေပြီး ထမင်းစားနေရတာ တောင် ကိုယ့်ဘဝနဲ့တန်ရာတန်ရာ မနေသေးဘူး၊ သူများကို ဝုန်းတိုက်ချင်သေးတယ်”

အခန်းရှေ့က ဖြတ်သွားရင်းပြောလိုက်တဲ့စိမ်းခက်ခိုင် စကားကြောင့် မရင်ထူးစိတ်ထဲမှာတင်းကနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း သိုးမွှေးထိုးနေတဲ့နီနီယဉ်က ဝုန်းကနဲ ခုတင် ပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။ အင်္ကျီလက်ချုပ်လိုက်နေတာကိုပစ်ချ ပြီး ခုတင်ပေါ်ကဆင်း၍ နီနီယဉ်ကို ဆွဲထားလိုက်တဲ့ မရင်ထူးရဲ့ လက်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့သည်။

မီးဖိုချောင်မှာ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ ဝေဝေနိုင်နဲ့နင်းနင်း လှိုင် တို့ ညီအစ်မလည်း အခန်းရှေ့ကို ရောက်လာကြသည်။

“ဖယ်စမ်းရင်ထူး... နင့်ကို ဘာလှိုင်းကြီး ဖော်ကားနေတဲ့ ကောင်မကို နင်သာငြိမ်ခံနေ၊ ငါငြိမ်မခံဘူး”

“တော်ပါပြီ... နီနီရယ်... ညဘက်ကြီး အသံကျယ်ကျယ် ကျယ် ကျယ်ဖြစ်ရင်ရှက်စရာ ကြီးကွာ”

“ဘာကိုရှက်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကို မတရားဖော်ကားနေ တာငြိမ်ခံနေတာကမှ ရှက်ဖို့ကောင်းတာတုံးမရဲ့၊ ဖယ်စမ်း ဒီကောင်မကို နင်မလုပ်ရင် ငါလုပ်ပြမယ်...”

“နေစမ်းပါဦး... နင်တို့က ပဲပြုတ်သည်ဘက်က နာနေရ အောင် တစ်နေ့ပဲပြုတ်ဘယ်လောက်စားရလို့လဲ”

သူ့အခန်းထဲကနေအော်ပြောလိုက်တဲ့ စိမ်းခက်ခိုင်ဆီ နင်းနင်းလှိုင်က ချက်ချင်းရောက်သွားခဲ့သည်။ စိမ်းခက်ခိုင်က လည်းသည်တံခါးဆွဲ ပိတ်ကာ အတွင်းမှကျက်ချလိုက်သည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း...”

“ဟဲ့ ကောင်မတံခါးဖွင့်စမ်း၊ နင်သတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ့၊ ငါတို့ကို နင်ကဘာအဆင်နဲ့ပြောချင်တာလဲ၊ ရင်ထူးက သည်း သည်းခံတတ်ပေမယ့် ငါတို့က မခံဘူးဟေ့...”

“ဘာလဲ... နှင်တို့က ခွေးတစ်အုပ်လိုငါ့ကို ဝိုင်းကိုက်နေတာလား”

“ဟ... ထွက်ခဲ့စမ်း၊ နင့်လိုကောင်မမျိုး ခွေးပါးစပ်နဲ့ တောင်မတန်ဘူးဟဲ့ မိန်းမပေါ့...”

ဝေဝေနိုင် ပြောနေတုန်းမှာပဲ နီနီယဉ်က တံခါးကို ဆောင့်ကန်လေတော့သည်။

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...”

“တောက် ဒီလိုဟာမမျိုးကို တစ်စစီဆွဲဆုတ်ပစ်ချင်တယ်။ ဟဲ့ကောင်မနင်အခုမှဘာကြောက်နေတာလဲ၊ ထွက်ခဲ့စမ်းပါဝိုင်းလုံးမရဲ့”

“တော်ကြပါတော့သူငယ်ချင်းတို့ရယ်၊ ဒီကိစ္စကို မမနိုင်လာမှရှင်းကြမယ်။ လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်သွားရင် ရုံးရောက်၊ ဘာရောက်ရှက်စရာပါဟာ...”

“လာပြန်ပလား ဒီရှက်စရာ၊ တောက်နှင့်ကိုပဲ ငါပြန်လုပ်မိလိမ့်မယ်။ သွားစမ်း... ရင်ထူးနှင့်အခန်းထဲနင်သွားနေ...”

စိမ်းခက်ခိုင်မှာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းပေါ့ပျက်ပျက်နေပေမယ့် တကယ်တမ်းသတ္တိမရှိပေ။ တစ်ဖက်ကလည်း ကြမ်းရော၊ သူကြောက်ဖူးတုန်လေသည်။ သူနဲ့တစ်ခန်းတည်းနေတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လဲ ပြန်မလာသေး။ တံခါးပွင့်သွားလို့ သူ့ကိုဝိုင်းတွယ်ရင် သူ့အဖို့မတတ်သာမှန်း တွေးမိတော့ဟန်ကိုယ့်ဖို့သာ အသံမာမာနဲ့ ပြန်ပြောနေမိသည်။ အမှန်တကယ် အခန်းထဲကသူမမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ရှူးရှူးတွေတောင် ထွက်ကျနေလေသည်။

“တင်း...တောင်...တင်း...တောင်...”

ထိုစဉ်အိမ်ရှေ့မှ ဘဲလ်မြည်သံကြားတာနဲ့ စိမ်းခက်ခိုင် ထဘီလဲဝတ်ကာ ကြမ်းခင်းကိုသုတ်လို့ သူ့ရဲ့ ရှူးရှူးထဘီနဲ့ အတွင်းခံကို ခုတင်အောက်ထိုးထည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို မှန်ကြည့်လို့တို့ဖတ်ရိုက်လိုက်သေးသည်။

“ဝေဝေ . . . အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး . . . တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်ဦး”

ဝေဝေနိုင်က အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်သွားသည်။ နီနီယဉ်နှင့် နှင်းနှင်းလှိုင်က စိမ်းခက်ခိုင်ရဲ့ အခန်းရှေ့ကနေ တစ်လက်မမှ မရွေ့ဘဲပေရပ်နေကြသည်။ မရင်ထူးကတော့ သူ့အခန်းရှေ့က နံရံမှာ မှီရပ်လျက် နီနီယဉ်တို့ကို ကြည့်နေလေသည်။

“ဟင်... မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“အဲဒီမှာဟေ့ ... ခွေးတွေလို ငါ့ကို ဝိုင်းဆွဲမလို့စောင့်နေ ကြတာ”

စိမ်းခက်ခိုင်က သူ့အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းအသံကြားရ တာနဲ့ အားတက်သရောအတွင်းမှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“ဟဲ့... မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်မ၊ တံခါးဖွင့်တာနဲ့ နင်သေပြီ သာမှတ်၊ တောက်”

“မိချို့နဲ့ ခင်သီနှင့်တို့ သူငယ်ချင်းသိပ်လွန်နေပြီ။ ငါတို့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး...”

နီနီယဉ်နဲ့ နှင်းနှင်းလှိုင်တို့ စကားအဆုံးမှာ မိချို့နဲ့ ခင်သီ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ နီနီယဉ်တို့ နှင်းနှင်းလှိုင်တို့ဆိုတာ

အနေအတိုင်မှန်ကန်တိကျသူတွေ၊ မရင်ထူးဆိုတာက ရိုးဖြောင့် ပြီး ထက်မြက်ပေမယ့် သည်းညည်းခံတတ်သူမို့ အခဲ ပင်ရှင် မမနိုင်ကိုယ်တိုင်က ချစ်ခင်လေးစားနေသူ၊ သူတို့တွေနဲ့ညှိ အောင်မနေဖို့ သတိအမြဲပေးနေလျက်နဲ့ မလိမ္မာတဲ့သူငယ်ချင်း အတွက် မိချို့နဲ့ခင်သီမှာ စိတ်ဆင်းရဲကြရလေသည်။

“ငါက ဘာလွန်လို့လဲ၊ ငါ့ကိုမနာလိုဖြစ်ပြီး... ဂုန်းတိုက် တဲ့သူကိုပြောတာပဲ။ နင်တို့ရောလား”

“စိမ်းခက် နှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ နောက်မှာ မမနိုင် ပါလာတယ် နီနီ... မင်းတို့ကိုတောင်းပန်ပါတယ်... ဒီတစ်ခါ သည်းခံပေးလိုက်ပါနော်”

“ငါတို့ကိုတောင်းပန်စရာမလိုဘူး။ ရင်ထူးကိုပဲတောင်း ပန်ရမှာ ဒီတော့ နင်တို့သူငယ်ချင်းကို တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး” နီနီယဉ်စကားအဆုံးမှာအော်ပြောလာတဲ့ စိမ်းခက်ခိုင်အသံ ကြောင့် နှင်းနှင်းလှိုင်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ တံခါးတိုက်ခတ်ခွင့်

မယ်အလုပ်၊ လှမ်းဝင်လာတဲ့ မမနိုင်ကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့လိုက် ရလေသည်။

“မမနိုင်...အားတော့နာပါတယ်၊ သူ့ကို ဒီမှာဆက်ထား မယ်ဆိုရင် နှင်းနှင်းတို့လေးယောက် မနက်ဖြန်ပြောင်းမယ်။ ဆက်နေရင်လူသတ်မှုဖြစ်လိမ့်မယ်...”

စကားနည်းသလောက် ပြောပြီးဆိုရင်လည်း ပြတ်ပြတ် သားသား ပွင့်လင်းစွာပြောတတ်တဲ့ နှင်းနှင်းလှိုင်ကို မမနိုင်က နားလည်စွာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြပြီး လက်ကလေးကာ လျှက်...

“ဝေဝေပြောလို့ မမနိုင်အားလုံးသိပြီးပါပြီ၊ ကဲဧည့်ခန်း ကိုအားလုံးထွက်ကြမယ်။ စိမ်းခက်တံခါးဖွင့်ထွက်ခဲ့ပါ...ရင်ထူး ..လာဧည့်ခန်းသွားကြမယ်”

မမနိုင်က ရင်ထူးလက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး ရှေ့မှထွက်သွား သဖြင့် ..နီနီယည်..နှင်းနှင်းလှိုင်၊ဝေဝေနိုင် တို့က နောက်မှလိုက် သွားခဲ့လေသည်။

“နှင်ဟာလေ သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ၊ အခုနှင့်ကြောင့် ငါတို့ပါ သိက္ခာကျတယ်သိလားစိမ်းခက်”

အခန်းတံခါးဖွင့်ထွက်လာတဲ့စိမ်းခက်ခိုင်ကို မိချိုက ဆီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိမ်းခက်ခိုင် မျက်နှာကမဲ့ရွဲသွားခဲ့ သည်။

“ဒီမယ် မိချို... ငါကြောင့် သိက္ခာကျတယ်လို့ပြောတဲ့ နင့်ကို ... ငယ် သူငယ်ချင်းမို့ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။ ဒါနောက် ဆုံးဖြစ်ပါစေ...”

“စိမ်းခက်ရယ် မိချိုနဲ့ငါက နင့်အတွက်ပဲပြောကြတာ ပါဟာ..”

“တော်စမ်း ခင်သီ... ငါလည်းနင်တို့ကိုခင်လို့ ဒီမှာ လာနေတာ၊ ပိုက်ဆံပေးနေတာဒီထက်ကောင်းတာတွေအများ ကြီးပဲ...”

ပြောပြီး ရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ စိမ်းခက်ခိုင်ကို မိချိုက တစ်စုံတစ်ခုလှမ်းပြောဖို့ဟန်ပြင်လိုက်ပေမယ့် ခင်သီက ပါးစပ်ကို သူ့လက်ကလေးနဲ့ လှမ်းပိတ်ပြီး မပြောဖို့အမူအရာ

လုပ်ပြလိုက်သဖြင့်မိချိုပါးစပ်ကိုပိတ်ကာဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာရ
တော့သည်။

အခန်း(၁၀)

“စိမ်းခက်”

စိမ်းခက်ခိုင်မထူးဘဲ မမနိုင်ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ကြည့်
နေလိုက်သည်။ မမနိုင်က စူးစူးစိုက်စိုက်ပြန်ကြည့်လိုက်မှ
စိမ်းခက်ခိုင် မျက်လွှာချ သွားသည်။

“မင်းလည်းဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲလေ၊ အခု
မမနိုင် ပြော မယ့်စကားကို အသေအချာစဉ်းစားပေါ့...”

“မလိုပါဘူး... အခုကိစ္စမှာ စိမ်းခက်မှားလို့... စိမ်းခက်
ကို မနေ စေချင်ဘူးဆိုရင် အခုပြောင်းလည်းဖြစ်တယ်..”

မာနသံတွေနဲ့ မျက်နှာကိုချိုပြီးပြောလိုက်တဲ့
စိမ်းခက်ခိုင်စကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး မမနိုင်ရဲ့လက်တစ်ဖက်
ကို မရင်ထူးက အသာလေးဖိကိုင်ထားလိုက်သည်။

“စကားကိုရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောချင်ဘူး။ တစ်နေ့က အပြင်ကပြန်လာတော့ အခန်းတံခါး... သော့မခတ်ထားလို့ ရင်ထူးနဲ့နီနီယဉ်ကိုဆူမိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့ကို ဘာမှ... ပြန်မပြောကြဘူး”

“ပြောလည်း မမနိုင်က မျက်နှာလိုက်ပြီးဖုံးပေးမှာပဲ မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ စိမ်းခက်ခိုင်ရဲ့မထီမဲ့မြင်ပုံစံကို သည်းမခံ နိုင်စွာပဲ မမနိုင်ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းကန်ထလိုက်တော့သည်။

“စိမ်းခက်... ဖိုးချုပ်နေလို့ ငါသည်းညည်းခံနေတာ၊ နင်က ငါ့ကိုတောင်စော်ကားတယ်ပေါ့၊ ကောင်းပြီလေ .. အခုပဲ ဒီကနင်ထွက်သွားပါတော့...”

“မမနိုင်”

ပြောပြီးတဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားဖို့ဟန်ပြင်လိုက်တဲ့ မမနိုင်ရဲ့လက်မောင်းကို မရင်ထူးက ထိုင်နေရာမှထပြီး ဆွဲထား လိုက်သည်။

“ဘာပြောချင်လဲရင်ထူး”

ကျန်သူအားလုံးက မရင်ထူးကိုဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“မမနိုင် ရင်ထူးတောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ သူဒီမှာပဲနေ ပါစေ၊အခု လိုဖိုးချုပ်နေချိန်မှာပြောင်းရွှေ့ရင်လည်း အခက်အခဲ ရှိနိုင်ပါတယ်၊ပြီးတော့”

“တော်စမ်း...ရင်ထူး၊နင့်အပူမပါဘူး၊ မမနိုင်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်”

နာနာကျည်းကျည်းဖြစ်နေတဲ့ နီနီယဉ်ကို မရင်ထူး နားလည်ပေမယ့် မိန်းကလေးချင်းကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိတဲ့အနေနဲ့ စိမ်းခက်ခိုင် အခက်အခဲကြုံရမှာကို မလိုလားသဖြင့်...နီနီယဉ် ကို ဥပေက္ခာပြု၍ မမနိုင်ကို ဆက်လက်တောင်းပန်မိလေသည်။

“မမနိုင်ရယ်...ချက်ချင်းကြီးသူမှာနေစရာ ဘယ်မှာရှိ ဦးမလဲ၊ ဒီ ကပြောင်းမယ်ဆိုရင် တစ်ဖက်မှာရှာရဦးမယ်လေ၊ လူဆိုတာမှားတတ်တာပဲမမနိုင်ရယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါနော်...မမနိုင်နော်”

မရင်ထူးရဲ့ စိတ်သဘောထားကြီးမားဖြည့်စွက်ပုံကို သိရလေ မမနိုင်ရင်ထဲမကောင်းလေ ခံစားမိ၏ ။ တကယ်တော့

မမနိုင် ကိုယ်တိုင်က ရက်စက်တတ်သူမဟုတ်၊ ပြောဆိုဆုံးမရခက်လို့သာ စိမ်းခက်ခိုင်းကို ပြောင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ထဲက တော့မကောင်းလှပေ။

စိမ်းခက်ခိုင်းကိုယ်တိုင်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ဖြင့် ဟရေကျောရေနဲ့မမနိုင်ကို ပြန်ပြောမိသော်လည်း တကယ်တမ်းဘယ်ကိုပြောင်းလို့ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိတာမို့ သူမရင်ထဲမှာတော့ တိတ်တိတ် လေးပူလောင်သွားခဲ့ရသည်။

“စိမ်းခက်.. ငါက ငွေရရင်ပြီးရောဆိုပြီး အဆောင်ငှားစားတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါပိုင်တဲ့အခန်းကို ငါ့အတွက်အဖော်ရအောင်လို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မိန်းကလေးလေးငါးယောက်ကို တင်ထားခဲ့တာ၊ စိတ်ရှုပ်စရာရှင်းစရာ တွေဆိုရင် ငါမလိုချင်ဘူး...”

ဒီတစ်ခါတော့ စိမ်းခက်ခိုင်းငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံနေခဲ့သည်။ သို့ သော်သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာကြံနေသည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ခဲ့ပေ။

“ဒီမနက်က ... နင်အပြင်သွားရင် တံခါးသော့ခတ်ခဲ့ဖို့ ငါပြောတာဟာ ရင်ထူးနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့လက နင်နဲ့

သက်မြင့်နိုင်တို့ အပြင်ထွက်သွားတာ ရင်ထူးတို့ကိုလည်း အသိမပေးခဲ့ဘူး၊ တံခါးကိုဒီအတိုင်း ထားခဲ့တယ်”

“မမနိုင်ကို စိမ်းခက်တို့ပါလို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

ခုချိန်ထိမျက်နှာပြောင်တိုက်နေသေးတဲ့ စိမ်းခက်ခိုင်းကို နီနီသည်၊ ဝေဝေနိုင်နဲ့ နင်းနင်းလှိုင်တို့က နှာခေါင်းရှုံ့၍ ကြည့်ပစ်လိုက်ကြသည်။ မိချိုနဲ့ ခင်သီကတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မဲ့ရွဲပြလိုက်ကြသည်။

“ဒါတင်မကသေးဘူး၊ အောက်ကမောမောပန်းပန်းနဲ့ တက်လာတဲ့ ရင်ထူးကို ပဲပြုတ်သည်လေးဘာလေးနဲ့ လှောင်ပြောင်ဖော်ကားလိုက် သေးတယ်မဟုတ်လား...”

“ဪ... ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့က အခန်းထဲရောက်တာနဲ့ ရင်ထူး မျက်ရည်တွေကျနေတာကိုး”

“တောက်.. ရင်ထူးရယ် နင်မို့လို့ပေါ့... ဟင်း...”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမနိုင်ပုံနဲ့ လှမ်းပြောလာတဲ့ နီနီသည်ကို နင်းနင်းလှိုင်က သာသာလေးပန်းကို လှမ်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“နင်သိအောင် ငါပြောထားလိုက်မယ်။စိမ်းခက် ငါတို့ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက ငါ့သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ရဲ့ အခန်းပဲ။ သူတို့ရဲ့ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှန်ဘီလူးကနေ နင်တို့ နှစ်ယောက်ဖြစ်ပျက်နေတာရော ပြောဆိုနေတာပါ အားလုံးမြင် ရကြားရတယ်။ စိမ်းခက်...ဒါဆို နင်နားလည်လိုက်တော့...”

စိမ်းခက်ခိုင်ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ရှက်လို့တော့မဟုတ်ဘူး။ သူ့အံ့ကြိတ်လိုက်တာ မမနိုင်မြင်သွားမှာစိုးလို့ပင်။

“ကဲ...ကိုယ်နေရာကိုယ်ဝင်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ် ကြနောက်ထပ်ဘာမှမကြားချင်ဘူး...”

ပြောပြောနဲ့ မမနိုင်က ထိပ်ဆုံးမှာရှိတဲ့ သူ့အခန်းကို တံခါးဖွင့်ကာဝင်သွားခဲ့သည်။ ရင်ထူးကနီနီယဉ်တို့အနီးသွားပြီး နီနီယဉ်နဲ့ နှင်းနှင်းလှိုင်ရဲ့ခါးကိုလှမ်းဖက်လျက် ထိုင်ရာမှထ စေလိုက်သည်။ ဝေဝေက ကြက်သားဆီသတ်ဦးမယ်ဆိုပြီး မီးဖိုချောင်ဘက် အပြေးကလေးလှမ်းသွားခဲ့သည်။

“အဲတော့ ... ကိုးနာရီတောင်ထိုးတော့မယ်။ တို့တွေ ထမင်းစားကြမယ်လေ...နှင်းနှင်း..ဝေဝေကိုပြောလိုက်..ကြက်

သားဟင်းကို မနက်မှစား။ အခုငါ့မှာရှိတဲ့ ဟင်းနဲ့ထမင်းအတူ စားကြမယ်လို့နော်...”

“နေဦး နင့်မှာက ဘာဟင်းတွေရှိလို့လဲရင်ထူး”

“အဟဲ ... ဒီနေ့ က ငါ့မွေးနေ့ဆိုတော့ ထုံစံအတိုင်း ဝဲပြုတ် ဆီဆမ်း သက်သက်လွတ်ပေါ့ကွ...”

“အာ...ဟား...ဟား...ယားတယ်ကွ မလုပ်နဲ့အီး...”

နီနီယဉ်နဲ့ နှင်းနှင်းလှိုင်က သူမကို ကလိထိုးကြသဖြင့်... မရင်ထူးမှာ ပြောဆိုရှောင်တိမ်းရင် အခန်းရှိရာသို့ပြေးဝင်ခဲ့တာ ကြောင့် နီနီယဉ်နဲ့ နှင်းနှင်းလှိုင်ကလည်း တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

“သူတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်ဘူး... ဒီရောက်မှ ခင်ကြတာ”

“အဲဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ...”

မရင်ထူးတို့နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး လှည့်ပြောလိုက်တဲ့ ခင်သီကို စိမ်းခက်ခိုင်က ဘုတောလိုက်သည်။ မိချိုက

စိမ်းခက်ခိုင်ကိုမလိုလားစွာတစ်ချက်ကြည့်ရင်းထိုင်ရာမှထသွား
ခဲ့သည်။

“အေး...လောကမှာပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်ရင်အခု
မှတွေ့တဲ့ သူစိမ်းပေမယ့် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလို ရင်နှီးပျော်ရွှင်
စွာနေရတာပဲလို့ နင့်ကို ပြောချင်တာပဲသူငယ်ချင်း...”

“နေစမ်းပါဦး...နင်တို့နှစ်ယောက်က ငါနဲ့ငယ်သူငယ်
ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်တွေဖြစ်လျက်နဲ့...ငါ့ဘက်ကမနာဘဲ
သူတို့ဘက်က ဘာကြောင့်နာနေရတာလဲ ခင်သိ”

“စိမ်းခက် နင်မသိရင်မှတ်ထား၊ သူငယ်ချင်းကောင်း
ဆိုတာ မှားနေတဲ့သူငယ်ချင်းကို မှန်ပါတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ
အကြိုက်လိုက်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ...”

စကားအဆုံးဆတ်ခနဲထပြီး အခန်းရှိရာ လှမ်းဝင်သွား
တဲ့ ခင်သိရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း စိမ်းခက်ခိုင် တစ်ယောက်
ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ ပြုံးနေမိလေသည်။

အခန်း(၁၀)

“ကိုကို”

“ဝေ”

“အာ...ထူးပုံကြီးက မြန်မာမဆန်ဘူးကွာ...”

“ကိုကိုအဘွားက ကရင်အမျိုးသမီးလေ...”

“ကိုကို..လို့”

“ပြောလေရှင်မ...”

“ဟော...လုပ်ပြန်ပြီကွာ....”

“ကိုကိုအဘိုးက မြန်မာအမျိုးသားကြီးလေ...”

“ကိုကို...စကားအကောင်းပြောမယ်ကွာ..”

“အကောင်းက ကိုကို့သူငယ်ချင်းလေ...လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လေးငါးဆယ်လောက်က တရုတ်ပြည်ပြန်သွားတာ ကြာပဲ ကြာလှပေါ့...”

“ကိုကိုနော် စိတ်ဆိုးလာရင် မကျွေးဘဲနေလိုက်မယ်”

“ဟင်...ချစ်လေးက ကိုကို့ကို ဘာကျွေးမှာလဲ..”

“ကိုကို စားချင်တာကျွေးမှာပေါ့လို့”

“တကယ်..”

“အင်းပါဆို..”

“ဟား...ဒါမှကိုကို့အချစ်ကလေး...မင်းနဲ့ငါဆယ်သက် မဝေးကြေးဆိုတာ ယုံထားပါနော်..နော်...”

“ရွတ်..ရွတ်...”

မောင်မြတ်နိုးတစ်ယောက် အိပ်မက်တွေမက်ပြီး ဘေးမှာအိပ်နေတဲ့ သာလှကိုအတင်းပွေ့ဖက်ကာ နမ်းပြုနေသဖြင့် အကြောက်အကန် တွန်းထုတ်ရုန်းဖယ်နေတဲ့ သာလှကိုကြည့်လျက် ခင်မောင်နဲ့ကျော်စွာမှာတဟားတဟားဖြစ်နေကြရသည်။

“ဒီကောင်..အိပ်မက်ထဲမှာ ဘယ်မဒိနဲ့ဖီးလ်တက်နေလဲ မသိဘူး၊ နာမူတ်သံတော်တော်ပြင်းတာပဲ...”

“ဟုတ်ပျံ့ကွာ...သာလှတို့ကတော့ မြေမြေချင်းခြေခြေ ရတော့မယ်။ အဟား..ဟား..ဟား”

ဟေ့ကောင် မြတ်နိုး...မြတ်နိုး...

“ဟင်..ဘာ...ဘာလဲကွာ”

သာလှရဲ့အတင်းလှုပ်နိုးမှုကြောင့် မောင်မြတ်နိုး လူးလိမ့်ကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာသည်။

“ဟင်...မင်းတို့ ခုထိမအိပ်ကြသေးဘူးလား၊ ငါ့ကို ဘာလို့နိုးတာလဲ”

မီးအလင်းရောင်ကြောင့် ကြိမ်းသွားတဲ့မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ရင်း မောင်မြတ်နိုးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး...ဟိုနှစ်ကောင်က ချစ်နာလန်ထနေလို့ မအိပ်နိုင်ကြသေးဘူး...မင်းကအိပ်ပျော်နေလျှက်နဲ့ သောင်းကျန်းနေလို့ ငါ့ဘဝအညွန့်မတုံးချင်တာနဲ့မင်းကို ဖျစ်ညှစ်နိုးလိုက်ရတာ”

“ခွီး...ခွီး...”

ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ရယ်လိုက်ကြတဲ့ ခင်မောင်နဲ့ ကျော်စွာ ကိုလှမ်းကြည့်ရင်းမောင်မြတ်နိုးက အထိတ်တလန့်ဟန်နဲ့ မတ်တပ်ထရပ်၍ စောင် ခါပုဆိုးခါလုပ်နေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. ဒါကဘာဖြစ်တာလဲ..”

“အဲ...မင်းပဲငါ့ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်နေရာလဲလို့ခါကြည့်မိတာ...”

“အရူး... သေနိုင်တဲ့နေရာကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မှတော့ မင်းအခုလိုစကားပြောနိုင်ပါဦးမလားကွာ”

“အေး...ဟုတ်သား...ဘွားတေးဘွားတေး..ငါလည်း.. အိပ်မက်ထဲကိုစိတ်ရောက်ပြီး ပျော်သွားမိတယ်”

“နေစမ်းပါဦး မင်းမှာ အိပ်မက်တွေဘာတွေတောင် မက်ခွင့်ရနေပြီလား၊ မြတ်နိုးရ”

ခင်မောင်ရဲ့အမေးကို မဖြေသေးဘဲလက်ကာပြကာ မီးဖိုချောင်ဖက် ခပ်သုတ်သုတ်လေးဝင်သွားခဲ့သည်။ ဘေစင်မှာ ပလုပ်ကျင်းမျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်

အိပ်ရာဆီမသွားဘဲ ခင်မောင်နဲ့ ကျော်စွာရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သာလှ..ဒီကိုလာလေကွာ..”

“နေပါစေတော့...ဝေးလေကောင်းလေဆိုသလိုပေါ့”

ပြောပြောနဲ့ အိပ်ယာပေါ်ပြန်လှဲချလိုက်တဲ့သာလှကို ကြည့်ပြီး ခင်မောင်နဲ့ကျော်စွာမျက်နှာမှာ စပ်ဖြူဖြူဖြစ်သွားရသည်။

သူတို့ငှားနေတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ အိပ်ခန်းတစ်လုံးပါပေမယ့် ခုတင်ကတစ်လုံးတည်းရှိသည်မို့ ဘယ်သူမှ.. အခန်းထဲ ဝင်မအိပ်ကြပါ။ သမံတလင်းပေါ်မှာပဲ.. သူတို့ သုံးယောက်ခင်း ကျင်းပြီးအိပ်ကြလေသည်။ မောင်မြတ်နိုးက အိပ်ယာခြင်ထောင်နဲ့ သေသေသပ်သပ်အိပ်တတ်ပေမဲ့ သာလှနဲ့ခင်မောင်က ဘယ်တော့မှ ခြင်ထောင်ချမအိပ်တတ်ကြ ပေ။ ကျော်စွာနဲ့ခင်မင်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ အလုပ်အတူလုပ်ရင်းနဲ့ ကျော်စွာလည်း သူတို့နဲ့ အတူအိပ်တော့တာကြောင့် မောင်မြတ်နိုးလည်း ခြင်ထောင်မချဖြစ်တော့ဘဲ သာလှတို့နဲ့တန်းစီအိပ်ရတော့သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ..”

“ဒီမှာလေ ကျားရွှေနေကြတာ..”

ခုမှမောင်မြတ်နိုးသတိထားကြည့်မိသည်။ စားပွဲခေါ်မှာ ကျားကွက်စာရွက်ချလျက် ကျားကောင်အဖြူအမဲလေးတွေ နဲ့အတူ ဘေးမှာခရမ်းချဉ်သီးသုတ်နဲ့ ရေခဲခွေးကြမ်းကပါလိုက် သေးသည်။

မောင်မြတ်နိုး ခရမ်းချဉ်သီးသုတ်တစ်ဖွန်းခပ်စားလိုက် သည်။ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး အဆင်သင့်ငဲ့ထားတဲ့ ရေခဲခွေးကြမ်း ခွက်လေးကိုယူ၍ မော့ချလိုက်သည်။

“အားပါး...မင်းတို့ဟာ ချဉ်ကလည်းချဉ် စပ်ကလည်း စပ်ကွာ”

“တမင်တကာကိုလုပ်ထားတာ အိပ်ချင်မှာစိုးလို့”

ကျော်စွာအဖြေကြောင့် မောင်မြတ်နိုး၊ ရေခဲခွေးခွက်ကို ပြန်ချရင်း ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုး စားဦးလေကွာ၊ ပြန်အိပ်တော့မလား”

“မင်းတို့က အကျိုးမရှိပါဘူး၊ အချိန်လည်းကြည့်ဦး (၂)

နာရီထိုးနေပြီ...”

ခင်မောင့်ကိုလှည့်ပြောရင်း မြတ်နိုး အိပ်ယာထပြန် ဝင်ကာ ကိုယ်တစ်ဝက်ကိုစောင်ခြုံလျက် ညာဘက်ကိုခွေခွေ လေးစောင်းအိပ်လိုက် သည်။

မောင်မြတ်နိုး အိပ်မပျော်ပါ။ သူတို့လေးယောက်ပေါင်း ပြီး လမ်းထိပ်မှာညဘက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထွက်ခဲ့သည် မှာ တစ်လပင်ပြည့်တော့မည်။ ဒီလမ်းထဲမှာ သူတို့သုံးယောက် နေကြတာ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်လေးရှိပြီမို့ ၊ လမ်းလူကြီး၊ ရာအိမ် မှူး၊ဆယ်အိမ်မှူးတွေအပြင် အားလုံးလိုလိုမျက်မှန်းတန်းမိနေ ကြသလို သူတို့တွေကလည်း ရည်မွန်ဖော်ရွေစွာနေ ထိုင်တတ် ကြသဖြင့် လမ်းထိပ်မှာညဘက်လေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက် မယ်ဆိုတော့လည်း... အာလုံးကအားပေးတိုက်တွန်းကြလေ သည်။ ညနေ(၆း၃၀)လောက်က ဆိုင်စခင်းလိုက်ရင် (၁၂း၀၀) နာရီမှာ ဆိုင်သိမ်းလိုက်သည်။ လူပင်ပန်းပေမယ့် ထိုအလုပ်က ဆိုးတော့မဆိုးပါ...ကိုယ့် အတွက်ကျန်သည်။

အပင်ပန်းဆိုးက ကျော်စွာပင်။ ရန်ကုန်မှာ ကြီးသူလည်း
ဖြစ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အလုပ်မလုပ်ဘူးပေမယ့် စပ်စုတတ်
တဲ့သူအကျင့်ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ကောင်းစွာဖျော်တတ်နေ
တဲ့သူကို အဓိကအားထားကြရသည်။ လက်ဖက်သုတ်၊ ဂျင်းသုပ်၊
ထမင်းသုပ်က အစ ကျော်စွာပင်သုပ်ရသည်။ အစဦးမှာ သူဌေး
သားသာလှက ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသေးပေမယ့် ဆိုင်စ ထွက်
ပြီး ဆယ်ရက်လောက်လွန်တော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်
ဂျင်းသုပ်လာလာစားရင်းနဲ့ အဖွဲ့ကျသွားကာ သာလှ မရှက်အား
တော့။ ထိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်လာရင် ခင်မောင်နဲ့ နှစ်
ယောက် အလှအယက်နေရာလုပ်ပေးရတာနဲ့ မေးရတာနဲ့ စားပွဲ
ထိုးပေးရတာနဲ့ ပြီးနေတဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သွားကြီးတွေက
သွားရေကျမှာတောင်စိုးရသည်။

“မင်းမညစ်နဲ့နော် ခင်မောင်”

“ဟ...ယောက်ျားချင်းမညစ်ချင်ပါဘူး...မင်းသုံးကောင်
ထိုးကျွေးလို့ငါစားနေတာပဲတုံးရဲ့ -”

“ဟေ့ကောင်...စကားပြောရင် မစုတ်ပဲ့နဲ့၊ မင်းလိမ်ဆင်
ရိုက်နဲ့ သုံးကောင်စားလိုက်တာ ငါသိတယ်ပြန်ထားကွာ...”

“ကိုယ်တုံးရင် တုံးတယ်ပေါ့ ကျော်စွာရယ်၊ အရှက်ပြေ
လူကိုလာ ပြီးမစွပ်စွဲပါနဲ့နော်...အဟဲ့...ဟဲ့”

“ဟေ့ကောင်တွေအိပ်တော့ကွာ...မီးလင်းနေလို့အိပ်မ
ရတဲ့ထဲ အသံနဲ့တစ်ခါနိပ်စက်ကြတယ်”

သာလှထမောက်လိုက်မှ ခင်မောင်နဲ့ ကျော်စွာမှာ
တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး ခရမ်း
ချဉ်သီးသုပ်ကို ကျော်စွာမှဦးစွာခပ်စားလိုက်သည်။ ခင်မောင်မှာ
သုံးဖွန်းခပ်စားလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါကျော်စွာမှ ခရမ်းချဉ်သီး
သုပ်ပန်းကန်ကိုယူကာ ပါးစပ်ထဲ အကုန် သွန်ထည့်လိုက်သည်။
နှစ်ယောက်သား မျက်နှာတွေရှုံ့မဲ့ပြီး ရေနွေးကြမ်းတွေ တစ်ခွက်
ပြီးတစ်ခွက်ဆက်သောက်နေတုန်း သာလှတစ်ယောက် ကြိတ်
ပြုံးလျှက် စောင်ခေါင်းမြီးခြံအိပ်လိုက်တော့သည်။

ခင်မောင်နှင့် ကျော်စွာမှာကား သိပ်မကြာလိုက်ပါ။
သူများတွေအိပ်ကောင်းချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့
ရေအိမ်တစ်လုံးကို အလှအ ယက် တက်နေကြတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

“ပဲပြုတ်ပူပူလေး...”

“ဖြောင်း..ဖြောင်း..ဖြောင်း”

“ပုံမှန်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်...အကြောင်းဆယ်အမ်းနိုင်မလား”

“မရှိဘူး..နောက်နေ့မှပေါင်းပေး...ရတယ်”

ပဲပြုတ်သည်စကားကြောင့် မောင်မြတ်နိုးကြိုးကို
ဆွဲတင်၍ကြိုးစမှာရှိတဲ့အိတ်ကလေးထဲသို့တစ်ရာတန်တစ်ရွက်
ထည့်လိုက်ပြီး အောက်ပြန်ချလိုက်သည်။ အောက်မှာအဆင်
သင့်ရှိနေတဲ့မရင်ထူးကအိတ်ထဲမှပိုက်ဆံကုန်နိုက်ယူကာပဲပြုတ်
ထုတ်လေးကိုပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အပေါ်ကြိုးကိုပြန်ဆွဲ

တင်လိုက်တာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ မရင်ထူး ထွက်သွား
ခဲ့သည်။

“ဟောဒီကပဲပြတ်ပူပူလေး...”

ထုံးစံအတိုင်း ပဲပြတ်သည်လေးထွက်သွားရာကို
လှမ်းငေးရင်း မောင်မြတ်နိုး စိတ်ထဲမှာဆုတောင်းပေးမိလေ
သည်။ အရင်တစ်ရာဖိုးဝယ်နေပေမယ့် ကျော်စွာရောက်လာ
ပြီးကတည်းက ငါးဆယ်တိုးသွားခဲ့သည်။ ပဲပြတ်တစ်ရာငါးဆယ်
ဖိုးဝယ်တဲ့အခါတိုင်း တစ်ခါတစ်လေ နှစ်ရာတန်ပေးလိုက်ရင်
ပဲပြတ်သည်လေးက ငါးဆယ်ပြန်အမ်းတတ်သလိုသူ့မှာတစ်ရာ
ငါးဆယ်အဆင်သင့်ရှိရင်လည်း ပဲပြတ်သည်လေးက မအမ်းရ
တော့။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာအကြွေငါးဆယ်မရှိရင်တော့ ခုလိုပဲ
အကြွေငါးဆယ်ချန်ထားတတ်ခဲ့သည်။

မနက်မနက် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဟောင်းလေးကို
ဘိုသီဘတ်သီဝတ်ပြီး သနပ်ခါးထူထူဘဲကြားနဲ့ ပဲပြတ်သည်
လေးကို မရင်ထူးမှန်းမသိသလိုခြောက်ထပ်ပေါ်ကကောင်လေး
ကို မရင်ထူးကလည်း မောင်မြတ်နိုးမှန်း မသိခဲ့ချေ။

“မြတ်နိုး.. မင်းဒီနေ့ သင်တန်းမှမရှိတာ ဘာလိုအစော
ကြီးထတာလဲ”

သူထမင်းကြော်နေတုန်းမှာ သာလှက နိုးလာပြီးမေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး... ငါမင်းတို့ကို ကြိုမပြောထားမိဘူး...”

“ဒီနေ့အချိန်ပိုတက်ဖို့ ဆရာခေါ်ထားတယ်ကွ...”

ထမင်းကြော်ထဲပဲပြတ်ထည့်၍ သမအောင်မွှေနေရင်း
မှ ပြောလိုက်တဲ့မြတ်နိုးကို ဘာမှဆက်မပြောဘဲခေါင်းကို
ကုတ်လျှက် ရေအိမ်ဝင်သွားတဲ့ သာလှ ဆီတစ်ချက်လှည့်ကြည့်
ကာ မောင်မြတ်နိုးပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်လိုက်မိသည်။ အမှန်တော့
ဒီနေ့သူရင်ထူးနဲ့ချိန်းထားသည်ကို ဒီကောင်တွေမသိစေချင်လို့
ညာလိုက်ခြင်းပင်။ လောလောဆယ် သူငယ်ချင်းတွေသိလို့
မဖြစ်သေး။ “ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသူက စဖောက်ရသလား”
ဆိုပြီး သူ့ကိုဝိုင်းသမကြရင် မခက်ပေဘူးလား။ သူ မီးခလုတ်ကို
ပိတ်ပြီး ထမင်းကြော်ဒယ်အိုးကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လိုက်သည်။

အကျီကိုချွတ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ၍ အသေအချာပွတ်လျှော်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းကိုအသေအချာလျှော်လို့ ရေကို တဝကြီး ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့က သူ့ဘဝအတွက် ထူးခြားတဲ့နေ့လေ။ အမြဲတမ်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ နေတတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့က သန့်သထက်သန့်ဖို့လိုသည်မဟုတ်ပါလား။

မောင်မြတ်နိုး ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်ပြီး အခန်းထဲဝင်၍ တဘက်အပွဲကြီးနဲ့တစ်ကိုယ်လုံး သုတ်လိုက်သည်။

“ဟိုနှစ်ကောင်ညက အိမ်သာမှာ ပန်းပွဲများပြိုင်ထားကြသလားမသိဘူး။ နံဇော်ညစ်ပတ်နေတာပဲ...”

“ဟုတ်မှာပေါ့... ဒီကောင်တွေစားတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး သုပ်က ငရုပ်သီးစိမ်း သုပ်ကျနေတာပဲ...”

မောင်မြတ်နိုး အဝတ်အစားလဲရင်း အိမ်ရှေ့ထွက်သွားတဲ့ သာလှကို လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာကို ပရိုမီနာပါးပါးလေးလိမ်းပြီး သနပ်ခါးအပွေးလေးကို သွေးကာ ခပ်ကျဲကျဲလေးကို ထပ်လိမ်းလိုက်သည်။ ဆံပင်ကို အသေအချာဖိးပြီး

သကာလမှန်ထဲမှာ အသေးစိတ်ပြန်ကြည့်၍ ကျေနပ်မှ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

ဘေစင်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆေးလိုက်ပြီး ပန်းကန်တစ်ချပ်ဆွဲယူကာ ထမင်းကြော်ကို ခပ်ထည့်လိုက်သည်။ ဖွန်းကို ယူပြီး ဘေစင်မှာ ရေဆေးနေတုန်း လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

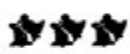
“ဟင် . . . ခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ . . . အချိန်ကလည်း မြန်လိုက်တာ...”

သူ့စိတ်ထဲမှ ပြောရင်း ထမင်းကြော်ကို တစ်ဖူးဖူးမှုတ်ကာ မှုတ်ကာနဲ့ ခပ်သွက်သွက်လေးစားလိုက်သည်။ ဒီမနက် (၈:၀၀)နာရီမှာ သူနဲ့မရင်ထူးတို့ ဆူးလေဘုရားပေါ်တွင် ချိန်းထားကြသည်။ စချိန်းတဲ့နေ့မှာပဲ သူ့အနေနဲ့ နောက်ကျတယ်ဆိုရင် မရင်ထူးဘက်က မလေးစားသွားမှာစိုးရိမ်သည်။

စားပြီးတာနဲ့ ဘေစင်မှာ သွားတိုက်ရသေးသည်။ စားကြွင်းစားကျန်တွေကြောင့် ပါးစပ်နံ့နေရင် တစ်ဖက်တစ်မှတ်လျှော့သွားနိုင်သည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတာနဲ့ သူ့အိမ်ရှေ့ထွက်

လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲပြန်ခွေအိပ်နေတဲ့ သာလှနဲ့ ကိုးရိုးကား
ယားအိပ်နေတဲ့ ခင်မောင်နဲ့ ကျော်စွာတို့ကို ကြည့်ရင်း
မောင်မြတ်နိုးသဘောကျစွာတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းမှာ
ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ မှန်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စစ်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

စိတ်ကျေနပ်ပြီဆိုမှ စားပွဲခုံစွန်းမှာ တင်ထားတဲ့ သူ့
ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကောက်ဆွဲ၍ တံခါးဖွင့်ထွက်ပြီး လှေခါး
အတိုင်း ပြေးဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

မရင်ထူး ဘုရားရှိခိုးနေပေမယ့် . . . အာရုံကမရဘဲ
ရှိသည်။ ရှစ်နာရီထိုးနေတာတောင် မှပေါ်မလာ၊ မောင်မြတ်နိုးကို
သူမစိတ်ထဲကနေ ဆွဲရိုက်ထုပစ်ချင်မိသည်။ ဒီနေ့ သင်တန်း
မရှိဘဲနဲ့ အချိန်ပိုခေါ်လို့ သွားရမည်ဟု မမနိုင် တို့ကိုညာပြောပြီး
ထွက်လာခဲ့ရသည်မို့ စိတ်ကသိပ်မလုံ့ချင်ဖြစ်နေသည့်အထဲ
ကိုယ်တော်ကတစ်ခါပေါ်မလာနိုင်တော့ သူမရင်ထဲက နှလုံးသား
အစုံကလှုပ်ရှားလွန်းနေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ ချူသံလေးတံချွင်ချွင်နဲ့ သူမရဲ့ ခေါင်းထဲ
သင်းယုံတဲ့ ရနံ့လေးတစ်ခုပါ ရှူလိုက်ရသဖြင့် သူ့ရောက်လာပြီ

ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ဘုရားကို ကန်တော့ လိုက်ပြီး... မျက်လုံး
ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူမကို အားနာပြီး လေးနဲ့ ကြည့်နေ
တဲ့ မောင်မြတ်နိုးကြောင့် မရင်ထူးမှာ ပြုံးချင်ချင်လေးဖြစ်သွား
ရသည်။

“ဆောရီးနော် ကိုကိုနည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“အင်း... နောက်ထပ်အများကြီး နောက်မကျအောင်
သတိထားပေါ့။ ကဲ ဘုရားကန်တော့ လိုက်ဦး..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား...”

မချိုမချင်ဟန်နဲ့ ပြောပြီး ဘုရားကို ဦးချနေတဲ့
မောင်မြတ်နိုးကို ချစ်မျက်စောင်းလေးပစ်ရင်း မရင်ထူး ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်သည်။ ဘေးမှာ ချထားတဲ့ မောင်မြတ်နိုးရဲ့ ဖိနပ်အိတ်
လေးကို ဆွဲယူကာ သူမဖိနပ်အိတ်နဲ့ ပူးတွဲထားလိုက်သည်။

“ပေး... ကိုကိုဆွဲမယ်...”

ဘုရားရှိခိုးပြီး ထလာတဲ့ မောင်မြတ်နိုးက မရင်ထူးလက်
မှ ဖိနပ်အိတ်လေးကို လှမ်းဆွဲလာသဖြင့် မရင်ထူးက ရှောင်လိုက်
ပြီး ရေမှထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ရင်ထူး ကိုကိုကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား”

မရင်ထူးဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ဘုရားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းခဲ့
ပြီး ဆူးလေခြေရင်းရောက်တော့ သူစီးဖိုဖိနပ်ကို အဆင့်သင့်ချ
ထားပေးလိုက်သည်။

“ရင်ထူး... ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ နောက်ဒါမျိုး
မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်နော်” ဖိနပ်စီးရင်းပြောနေတဲ့
သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမ ကားလမ်းမကို ဖြတ်ကူးခဲ့သည်။

“ရင်ထူး ကိုကိုပြောတာနားထောင်ပါကွာ... အခုမှ
အညွန့်တက်ခါစ ကိုကိုနဲ့လုံးသားကို မရိုက်ချိုးလိုက်ပါနဲ့ ရင်ထူး
ရယ်....”

သူမလက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး မျက်နှာငယ်လေး
နဲ့ပြောနေတဲ့ မောင်မြတ်နိုး ဆီခွဲကြည့်မိရာ မရင်ထူးရယ်ချလိုက်
မိတော့သည်။

“အဟင်း...ဟင်း”

“မလှောင်ပါနဲ့ ရင်ထူးရယ် ကိုကိုနဲ့လုံးသားတ နှု
တယ်...”

“အဟင်း...ဟင်း၊ ဘယ်သူကလှောင်လို့လဲ...အဟီး”

“ဟင်း..ဒါ..ဒါဆို စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီးပေါ့နော်”

“အိုး...ဘယ်သူက စိတ်ဆိုးလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကို ဘာလို့ စကားပြန်မပြောတာလဲ...”

“အဲဒီ...ကိုကိုဆိုတဲ့ နာမ်စားလေးကို ကြားချင်လို့ ၊

တမင် စကားပြန်မပြောတာပေါ့ အဟိ...”

“ကွာ... ဆိုးလိုက်တဲ့ ရင်ထူး နေနင့်ဦးပေါ့.. နောက်မှ

ကိုကိုကို အဆိုးမဆိုနဲ့...”

“အဟား.. .ဟား.. .ဟား.. . သူ့ကိုသူ ကိုကိုတဲ့..

ဘယ်သူက ကိုကို ခေါ်မှာမို့လည်း ရှက်ပါတယ်နော်.. ကရော်
ကရော်...”

ကလေးတစ်ယောက်လိုရယ်မောပြီး သူ့ကိုလှောင်
ပြောင်နေတဲ့ မရင်ထူးရဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့မျက်နှာလေးကို ငေး
ကြည့်ရင်း သူ့ရှင်ထဲမှာ ကြည့်နူးစွာခံစားရမိလေသည်။

အချစ်ဦးမို့ရှားတယ်ဆိုချင်ဆို မရင်ထူးပျားပျော်နေတာပဲ
မောင်မြတ်နိုး မြင်ချင်ပါသည်။ ဒါဟာ အချစ်ဆိုရင်... သေချာပါ
သည်။ မောင်မြတ်နိုးအတွက် မရင်ထူးဟာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေပြီ
ဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၄)

“မရင်ထူး...တစ်ခုခုစားဦးမလားဟင်..”

“ကိုကို ဆာရင်စားလေ...ရင်ထူးက အိုဗာတင်းနဲ့ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်စားခဲ့တယ်..”

“ဟင်..အင့်.. ကိုကိုလည်း အိမ်ကပလာတာနဲ့ ဆိတ်သားဟင်းစားခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကြတာပေါ့။ နောက်ဆာတော့မှပဲ တစ်ခုခုစားကြမယ်လေ..”

နှစ်ယောက်သား ခုံတန်းလျားလေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မရင်ထူးမှာ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းဆီလှည့်ကြည့်ပြီး

ဖုန်ခါသလိုဘာလိုနဲ့ ကျိတ်ရယ်နေမိသည်။ ထမင်းကြမ်းခဲနဲ့ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းစားလာတဲ့သူမအဖြစ်ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ နော်။ မောင်မြတ်နိုးကောဘာထူးလဲ မရင်ထူးတစ်ဖက်သို့ လှည့်နေတုန်း သူ့ပါးစပ်လေးကို လက်လေးတစ်ဖက်နဲ့အသာလေး ကာပြီး ရယ်လိုက်မိသည်လေ။ ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်ကနေ ပလာတာနဲ့ဆိတ်သားဟင်းဖြစ်သွားရတဲ့ သူ့ ကြွားလုံးအတွက် သူ့ဘာသာသဘော ကျနေမိသေးသည်။

“ကိုကို”

“အဟီး..အဲ..ရင်ထူးပြောလေ”

“ကိုကို..ဘာလိုရယ်နေတာလဲဟင်...”

“ဪ... အဟ်... ဟိုလေ ရင်ထူးနဲ့အတူ ခုလိုမျိုး ဒီမဟာဗန္ဓုလပန်းခြံထဲလာပြီး ထိုင်ရတာကိုတွေးတွေးပြီး ပျော်နေမိလို့ပါ..အဟ်”

“ရင်ထူးလည်း ကိုကိုလိုပဲခံစားရတယ်။ ကိုကို... ဒီကို ဘယ်နှခါဘယ်သူတွေနဲ့ရောက်ဖူးလဲဟင်..”

အင်း...တစ်ခါနစ်ခါလောက်ပါပဲ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေ နဲ့လာတာ အဲဒီတုန်းက သူများအတွဲတွေကြည့်ပြီး ရှက်တောင် ရှက်မိသေးရဲ့ကွာ”

“အခုရော...ရှက်သေးလား”

“ဟင်အင်း...အရှက်ကြောပျောက်ပြီး အချစ်ကြောပဲ ရောက်နေတော့တယ်..အဟဲ့...”

“အချစ်ကြောရောက်တော့လည်း ရှင့်သဘောပေါ့ ကိုကိုရယ်..”

“ဟင်..တ..တကယ်ပြောလားရင်ထူး”

“ဘာကိုမေးတာလဲ ကိုကို”

“ဟိုလေ ကိုကိုသဘောဆိုတာ..”

“ဟွန်း...ကိုကိုအချစ်ကြောကို ကိုကိုသဘောအတိုင်း ဖြတ်ချင်ဖြစ်၊ မဖြတ်ချင်ရင် ရင်ထူးကိုအပ်ဖို့ပြောတာ...”

“ဖြတ်တော့မဖြတ်ပါရစေနဲ့ကွယ်... ကိုကိုအချစ်တင် မကဘူး၊ ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးပါ ရင်ထူးကိုအပ်ပါတယ်နော်”

“အင့်”

ပြောပြောနဲ့ သူမရင်ခွင်ထဲနို့နို့ချလိုက်တဲ့ မောင်မြတ်နိုး ကြောင့် မရင်ထူးရဲ့နှုတ်မှ အင့်ခနဲအသံထွက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

“အာ..ကွာ ရှက်စရာကြီး”

“တကယ်လားဟင်”

“ဘာလဲ...”

“ကိုကိုကို ချစ်စရာကြီးဆိုတာလေ..”

“ဒီမျက်နှာကြီးလား...ဖယ်စမ်းပါကိုကိုရာ..ရင်ထူးမနေ တတ်ပါဘူး..”

“အေးဟုတ်တယ် ကိုကိုကျောမှာလည်း ခုနေသလိုပဲ

နေလို့မကောင်းဘူး....”

“ကိုကိုနော် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ..”

“ရင်ထူးနော် မဟုတ်တာတွေလျှောက်တွေးမနေနဲ့.. ကိုကိုပြောတာ ဒီကျောပိုးဒီတံခနဲလို့ပြောတာ..အဟဲ့...”

လဲ့နေရာကနေထထိုင်၍ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက် ပြီး.. မရင်ထူးရဲ့လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တယုတယဆုပ်တိုင် ကာ လက်ဖေါ်လေးကို ပွတ်သပ်နေလိုက်သည်။

“အာ...ဒါကဘာလုပ်တာလဲ”

မရင်ထူးကသူမလက်ကိုဆောင့်ရုန်းပြီး စူးရှစွာအော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် မောင်မြတ်နိုး အံ့ဩထိတ်လန့်လျှက်မရင်ထူးကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့အော်ရတာလဲ ရင်ထူးရယ်၊ ဘေးလူတွေတောင်ကြည့်ကုန်ပြီ...”

“ရှင်ဘာလို့ကျွန်မလက်ဖဝါးကိုလက်သည်းနဲ့ကုတ်နေရတာလဲ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

တကယ်ပဲ ဒေါသမျက်နှာနဲ့ပြောနေတဲ့ မရင်ထူးကို ကြည့်ပြီး မောင်မြတ်နိုး ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားရသည်။ သူများတကာချစ်သူတွေလည်း ဒီလိုပဲလက်ဖဝါးလေးကိုပွတ်သပ်ပြီး ကြင်နာတတ်တာသူတွေဖူးတာပဲ။ ဒါဟာ ချစ်သူတို့ကြားမှာ ကြည်နူးကြည်စယ်မှုတစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုရင် သူနဲ့သူမကြားမှာ တစ်စုံတစ်ခုလွဲချော်နေတာဖြစ်မည်။

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ရင်ထူးရယ် ရှက်စရာချည်းကွာ”

“ဒါဆို မကြိုက်တာမလုပ်နဲ့ပေါ့..”

“ရင်ထူး မကြိုက်တာကိုကိုမှမသိပဲ...”

“သိအောင်ကြိုးစားပေါ့၊ ဘယ်နှယ်တော်ရည်းစားဖြစ်တာမှမကြာသေးဘူး၊ လူကိုကလိချင်လာပြီ ၊ အကျင့်မှကောင်းရဲ့လားမသိဘူး...”

“ဟာကွာ ဒါတော့ဇော်ကားတာပဲ၊ ရင်ထူးရာ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်လို့ လက်ကလေးကိုင်မိတာနဲ့ အကျင့်မကောင်းသူဖြစ်ရောလားကွာ...”

“ရှင်ကိုင်တာက ရိုးရိုးမှမကိုင်တာ၊ ရောဂါထဲလို့ကုတ်နေတဲ့ပုံစံနဲ့”

“ခွီး...”

မောင်မြတ်နိုးပါးစပ်ပိတ်ပြီး ခွီးကနဲရယ်လိုက်မိသည်။ ရှာကြံပြီး ပြောတတ်တဲ့ချစ်သူရဲ့ရန်လိုဟန်ကို အမုန်းမထားဘဲ အရှုံးများနဲ့ (ကုန်းကိုက်အိလေ) ငုံ့ရွိုက်လိုက်ချင်သည်။

“ရင်ထူး”

“ဘာလဲ”

“စိတ်ဆိုးတာနဲ့အသုံးအနှုန်းခေါ်အဝေါ်တွေ မပြောင်းပါနဲ့ကွာ..”

“ပြောင်းတော့ဘာဖြစ်ဘဲ..”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ မိန်းမတွေဟာ ပြောင်းလဲမြန်တယ်လို့..”

“ဘာဖြစ်လဲ ပြောင်းလဲသင့်ရင် ပြောင်းလဲရမှာပဲ...”

“တစ်ခြားစီပဲကွာ..”

“နေစမ်းပါဦး... ရှင်ရဲ့အရင်ရည်းစားတွေလည်း ကျွန်မလိုမိန်းမတွေပဲမဟုတ်လား..”

“အာ... ဘယ်ကလာအရင် ရည်းစားတွေရှိရမှာလဲ.. ညက မက်တဲ့ အိပ်မက်နဲ့ တစ်ခြားစီလို့ပြောတာ...”

မရင်ထူးဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မောင်မြတ်နိုးကို မျက်လုံးဒေါင့်ကပ်ကာ ခပ်တည်တည်နဲ့ကြည့်နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ တော့...

ဟင်... ခုနကတော့လက်ကိုကိုင်ပြီးပြီ၊ ခုတစ်ခါညစ်တီးညစ်ပတ်ပြောလာလို့ကတော့ မောင်မြတ်နိုးဆိုတဲ့ ရှင်ရယ်နောက်ပြန်မပိုးရအောင် ရိုက်ချိုးတာပဲ (ခြေထောက်ကို) ဟု ကျိတ်ပြောနေလိုက်သည်။

“အဟီး.. အိပ်မက်ထဲမှာလေ ကိုကိုက ရင်ထူးကို မွှေးမွှေးပေးတုန်း နိုးလာတော့ကိုကိုဘေးမှာ အိပ်နေတဲ့ သာလှကို တစ်အားဖက်ပြီး နမ်းနေမိလျှက်ကြီးဖြစ်နေတယ်ကွာ...”

“ခပ်.. ခပ်”

မရင်ထူးရယ်မိပြီးမှ မျက်နှာကိုချက်ချင်းပြန်တည်လိုက်သဖြင့် မောင်မြတ်နိုးမှာ ကြောင်တောင်တောင်လေး ဖြစ်သွားရသည်။

“နေစမ်းပါဦး... ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မကို မွှေးမွှေးပေးရတာလဲ..”

“အဲ.. အဟဲ.. ဟိုလေ ရင်ထူးက ကိုကိုကြိုက်တာ.. ကျွေးမယ်ဆို လို့ဝမ်းသာပြီးမွှေးမွှေးပေးမိတာပါ...”

“ဟုတ်လား... ရှင်က ဘာကြိုက်တာလဲဟင်”

“အုပ်သုတ်”

“ရှင်ဘာကကားပြောတာလဲ.. ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

“ဟင်.. ကိုကို အုပ်သုတ်ကြိုက်လို့ ကြိုက်တယ်ပြောတာပဲ..”

“ရှင်..ရှင်နော်..”

“ရင်ထူးကလဲကွာကိုကိုဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ကဲဟာ..”

“အာ..ရား..ရား...နာတယ်ကွ...”

မရင်ထူးမျက်နှာကြီးရဲကာ သူ့နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲထားသည်မို့ မောင်မြတ်နိုးခမျာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် အော်နေရရှာလေသည်။

“ကြိုက်ဦးမလား အုပ်သုတ်”

“ရင်ထူး...လွတ်ကွာ..ချစ်လို့သည်းခံနေတာလက်မပါစေနဲ့ကိုကိုမကြိုက်ဘူး..”

“တော်ပြီ...ရှင်လိုအရူးကိုစိတ်ကုန်တယ်...”

“မင်း...ငါ့ကို ဘာစကားပြောတာလဲ...”

“ရှင်ကရော ဒီကအကောင်းမေးတာဘာလို့ ညစ်တီးညစ်ပတ်စကားပြောရတာလဲ”

“ဟင်. . ကိုကိုက ဘယ်မှာညစ်တီးညစ်ပတ်စကားပြောလို့လဲပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ...”

“ဟွန်း... လူညစ်ပတ်ကြီး ဦးမြတ်နိုးရဲ့ ရှင်ကြိုက်တာဘာလဲပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ..”

“ဪ...အဲ...အဟား...ဟား...ဟား ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရင်ထူးရယ်...အဟား...ဟား...ဟား”

မောင်မြတ်နိုးမှာ စဉ်းစားသလိုလိုလုပ်ပြီးမှ သဘောပေါက်သွားသဖြင့် ခုမှပဲ ရှက်ရမ်းရမ်းနေတဲ့ သူမအဖြစ်ကိုသိပြီး အားပါးတရရယ်မောနေမိတော့သည်။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ..”

“အဟား...ဟား...နံ့ပြားမီးဖုတ်ကို ယိုသုတ်လို့ နှစ်ချပ်ပူးပြီး ကတ်ကြေးနဲ့ညှပ်ထားတာကို ကိုကိုတို့က အုပ်သုတ်လို့ အလွယ်ခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မှာစားနေကြလေ ရင်ထူးရဲ့”

“မလိမ်နဲ့ ဘယ်နားကဆိုင်မှာလဲပြော”

“တကယ်ပြောတာ ကိုကိုတို့ စံချိန်ငြိမ်မှာဘော်ဒါဆောင်နေတုန်းက လမ်းထဲကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နံ့ပြားမီးဖုတ်ယိုသုတ်ကို အုပ်သုတ်လို့ပဲ မှာစားခဲ့တာပါကွာ.. ရင်ထူး”

မယုံရင် တစ်နေ့အဲဒီရောင်လေးဆီ ကိုကို ခေါ်သွားပြီး မှာကျွေးပြ
မယ်လေ..”

“သိဘူးကွာ ရင်ထူးကြားဖူးတာက ထောပတ်သုတ်
ယိုသုတ်ပဲကြားဖူးတယ်..”

“ကဲ... ဘယ်လိုသုပ်သုပ် စားလို့ရရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်
လား...”

“ဘာကိုလဲ..”

“ရင်...ရင်ပြား..အဲ...နံ့ပြားကိုပြောတာ...”

“ကိုကို လူညစ်ပတ်...”

“ညစ်ပတ်တာမဟုတ်ဘူးကွ...ချစ်တတ်တာ ချစ်တတ်
တာ ကဲသိပြီလား...”

“အဟား...ဟား...ဟား..”

အခန်း(၁၅)

“ကိုမောင် ... နင်းနင်းတို့ကို ဂျင်းသုပ်လေးပဲ လုပ်ပေး
နော်...”

“ဟင်...လက်ဖက်သုပ် မဟုတ်တော့ဘူးလား”

“ဟိုလေ..ကျန်းမာရေးနဲ့ညီညွတ်အောင်လို့သူ့နေ့ရက်
နဲ့လိုက်ပြီးစားတာပါ..အဲ ငရုတ်သီးလည်းအများကြီး မထည့်
နဲ့နော်..”

“ဪ...ပေါက်ပြီ ..ပေါက်ပြီသဘော..သဘော”

“ခပ်...ခပ်...ခပ်”

ခင်မောင်က အရွန်းလေးဖောက်ပြီး ထွက်သွားတော့
ဝေဝေနိုင်နဲ့ နင်းနင်းလှိုင်ညီအစ်မမှာ ... ရယ်မောရင်းကျန်ခဲ့
သည်။ ခဏကြာတော့ ... သာလှက ရေခဲခဲအေးအေးလေးကိုင်
ကာ ... သူမတို့ညီအစ်မစားပွဲဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဝေဝေတို့ ဒီနေ့စောသလားလို့...”
“ဟုတ်တယ်... ကိုသာလှ ဝေဝေတို့ကိစ္စလေးရှိလို့ပါ...”
“ဒီလိုဆို ထမင်းရောစားပြီးရဲ့လား... မပြီးသေးရင် ဒီမှာ
ထမင်းသုပ်စားလိုက်ပါလား။ ကျွန်တော်ကျွေးမှာပါ...”

သာလှက ပြောရင်းမှ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ... ပန်းကန်
လုံးလေးတွေထဲ ရေခဲခဲအေးအေးလေးနုလေးသည်။ ဝေဝေနိုင်နဲ့
နင်းနင်းလှိုင်တို့ညီအစ်မမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိ
ပစ်ပြရင်း ပြုံးလိုက်ကြ သည်။ ဦးစွာဝေဝေနိုင်မှ...

“ကိုသာလှ ကိုယ်တိုင် သုပ်ကျွေးရင်စားမယ်လေ”
သာလှခေါင်းနုပန်းကြီးသွားခဲ့သည်။ သူကဘာမှလုပ်
တတ်သည် မဟုတ်။ စားပြီးသားပန်းကန်တောင်မှလက်နဲ့ဆေး
ပြောင်သဖြင့် (လျှာနဲ့ပဲလျှက်) အဲဟုတ်ပါဘူး။ ဝင်းသူဇာက

ရောင်းချပေးတဲ့ ဆပ်ပြာရည်နဲ့စတီးဖတ်နဲ့ တိုက်ဆေးမှ
ပြောင်ခြင်းဖြစ်၏။

“မသာမ ကျွေးမယ်ဆိုတာတောင်မှ ကိုယ်တိုင်လုပ်
ကျွေးလို့ပြောသေးတယ်”
“ကိုသာလှ..”
“ဟဲ့ မသာမ”
“ဘာရှင့်..”

“အဲ... မ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲတတ်...ဟာ သယ်လိုဖြစ်
ရတယ်မသိဘူး။ အားနာလိုက်တာ...ဟိုလေ... ကျွန်တော်တို့
ဘေးခန်းက ဒေါ်မသာမက ချင်းတက်မှာထားတာစိတ်စွဲပြီး
ယောင်သွားတာပါဗျာ..”

သာလှမှာ သူ့စိတ်တွင်းက ကျိတ်ပြောနေတာကို ..
ယောင်ပြီးထွက်သွားတာကြောင့် ကပျာကယာ ပြန်နှိုးလိုက်
ရသဖြင့် ဟိုက်သွားခဲ့ရသည်။

“ဪ ဒီလိုလား... နာမည်က ထူးဆန်းတယ်နော်။
ဒေါ်မသာမတဲ့ အဟင်း...”

“ဟုတ်တယ် နှင်းနှင်းရဲ့ ကျွန်တော်လည်း အစက ဒီနာမည်ကိုခေါ်ရတာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေခဲ့တယ်..ခုတော့လည်း ရိုးသွားပါပြီ...”

သူတို့သုံးယောက်သား အဖွဲ့ကျနေချိန်မှာတော့ ကျော်စွာအသုပ်သုပ်နေတာကို..စောင့်ယူနေရတဲ့ ခင်မောင် မှာက သာလှတို့ရယ်မောနေတာကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်ကာ မနာလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ကျော်စွာ မြန်မြန်လုပ်ပါဟ”

“ကဲ...ရော...ရော...ဟိုဘက်စားပွဲကစုံတွဲဆီ ဒါလေး အရင်သွား ချပေးလိုက်ဦး”

“ဟာ ...ကွာ ..မင်းကလဲ...”

“ပေး..ပေး..ငါပဲ သွားချပေးလိုက်မယ်”

အင်တင်တင်ဖြစ်နေတဲ့ ခင်မောင်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မောင်မြတ်နိုးက လက်ဖက်ပန်းကန်နဲ့ကြက်သွန်ဖြူ ငရုတ်သီး စိမ်းပန်းကန်လေးကို ကျော်စွာဆီမှလှမ်းယူကာ ထွက်သွားခဲ့ သည်။

“ကဲ...ရော...ကြောင်ချင်လည်း ကြည့်ကြောင်ပေါ့ကွ။ ကိုယ့်အလုပ်တော့ကိုယ်ဂရုစိုက်ပေါ့...မင်းမှာက ဖိုစိတ်မှမရှိတာ ဒီစကားပြောမှာပေါ့..”

ပက်ခနဲပြန်ပြောပြီး ဂျင်းသုပ်ပန်းကန်ကိုယူ၍ လှည့် ထွက်သွားတဲ့ ခင်မောင် ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ကျော်စွာ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မို့လိုက်သည်။

“ဒီကောင်တော့လား နောက်ကျမှ ငါ့အကြောင်းသိရ သေးတာပေါ့...”

အသံတိတ်ကြိမ်းဝါးရင်း လက်ကိုဆေးပြီး လက်သုပ် ပဝါနဲ့အသေ ချာသုပ်လိုက်သည်။

“ကျော်စွာ မင်းခိုက်ဆာနေတာ ထမင်းစားလိုက်ပါ လား”

ဆေးရမယ့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးလေးတွေကို ဘေးချရင်းပြောလိုက်တဲ့ မောင်မြတ်နိုးဆီ တစ်ချက်မို့ကြည့်တာ ကျော်စွာ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

“ကျဆိမ့်နှစ်ခွက်လုပ်ပါဗျို့..”

စားပွဲလွတ်မှာဝင်ထိုင်ရင်း လှမ်းမှာလိုက်တဲ့ လူငယ်စုံ တွဲရှိရာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ထမင်းချိုင့်ဖွင့်မဲ့ဆဲဆဲ ကျော်စွာ လက်မှာ တန့်သွားခဲ့သဖြင့် မောင်မြတ်နိုးက ဆေးဖို့ ပြင်နေတဲ့ ပန်းကန်လုံးတွေကိုအသာထား၍ လက်ဖက်ရည်ဖျော်မယ့် နေရာကိုဝင်လိုက်သည်။

“နေ.. .နေ. . ကျော်စွာ . . မင်းဘာသာ စားနှင့် . . ငါဖျော်ပေးလိုက်မယ်...”

“အေးကွာ...ကျေးဇူးပဲ မြတ်နိုးရာ...ငါအရမ်းဗိုက်ဆာ နေပြီ”

“မင်းကလည်း အချင်းချင်းပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသေး တယ်၊ စားမှာဖြင့်စားကွာ”

ကျော်စွာ တကယ်ဗိုက်ဆာနေတာကိုသူသိသည်။ နေ့လည်ကစားစရာလေးတွေဝယ်ပြီး ဆင်မလိုက်ဆေးရုံမှာ ဆေးကုသမှုခံယူနေတဲ့ သူ့အမေဆီ သွားဖို့ရင်း...လိုအပ်တာ လေးတွေ လုပ်ပေးနေရသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခင်းခါနီးမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ထမင်းအရင်စားပါ” လို့သူကပြောပေမယ့်ကျော်စွာက မစားဘဲဆိုင်ကိုသာအမိအရခင်းကျင်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်သူက ကျော်စွာအတွက် ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ချိုင့်နဲ့ထည့်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မဖြစ်သေးဘူး၊ ခဏထိုင်ကြဦးနော်...”

ရုတ်တရက်ကြီးပါးစပ်မှပြောရင်းထိုင်နေရာမှထလိုက် တဲ့ သာလှကြောင့် သုံးယောက်သားမော့ကြည့်ရင်း အံ့ဩသွား ကြသည်။ ဦးစွာ ခင် မောင်မှ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သာလှ..”

“ဟိုမှာလေ မြတ်နိုးတစ်ယောက်တည်း၊ ငါသွားကူ လိုက်ဦးမယ်...ကျော်စွာ ထမင်းစားနေလို့..”

သာလှ ညွှန်ပြရာ သူတို့သုံးယောက်လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ မောင်မြတ်နိုးက လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ကိုမကာစားပွဲဝိုင်း တစ်ဝိုင်းမှာသွားချပေးပြီး စားပွဲပေါ်ရေခွေးအိုးကို ရေရှိ မရှိ မ ကြည့်လိုက်သေး၏။ မရှိဘူးဆိုမှ ရေခွေးအိုးကိုယူ၍ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်အလုပ်လုပ်တာပဲနော်”

“အင်း...ကိုယ်တို့လည်းလုပ်ပါတယ်နော်..အခုဟာက နှင်းနှင်းတို့လာလို့..တမင်တကာမလုပ်ဘဲနေတာ..”

“အွန်.....ဒါဆို နှင်းနှင်းတို့ကြောင့် ကိုမောင်မှာအလုပ် ပျက်ကုန်ပြီပေါ့”

“အား... ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်က နှင်းနှင်းတို့နဲ့ တွေ့တဲ့ အချိန်လေးမှာပဲနားဖြစ်တာ”

“ကျွန်တို့အချိန်တွေက စားနေတယ်ပေါ့”

“ဟာကွာ...နှင်းနှင်းက နောက်နေပြန်ပြီ..”

“အဟင်း...ဟင်း...”

ခင်မောင်နဲ့ နှင်းနှင်းတို့ရယ်မောကြည်စယ်နေကြ ပေမယ့်ဝေဝေနိုင်မှာ..မရယ်နိုင်ဘဲ မောင်မြတ်နိုးလက်ဖက်ရည် သွားချပေးတဲ့ဝိုင်းကို အသေအချာ ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဝေဝေရယ် အဲဒီလောက်တောင် ငေးမနေနဲ့။ ဒီကောင် ခုပဲပြန်လာလိမ့်မယ်..”

“အာ...ဝေက ကိုသာလှကို ငေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုခင် မောင်ရဲ့ ဟိုစားပွဲဝိုင်းကို ကြည့်နေတာ...”

ဝေဝေနိုင်အပြောကြောင့်..နှင်းနှင်းလှိုင်ရော ခင်မောင် ပါလှမ်းကြည့်မိလေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို နှင်းနှင်းလှိုင်ရဲ့ မျက်နှာလေးကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး ဝေဝေနိုင်ရဲ့ ပေါင်ကိုအသာ လေးတို့ကာ မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...ဝေဝေတို့အသိလား”

“အို...မဟုတ်ပါဘူးဟို..အမျိုးသမီးက အမျိုးသားကို ဂရုစိုက်နေတာကြည့်ပြီး တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်လို့ ခန့်မှန်း ကြည့်နေတာပါ”

“အင်း... ဒီလိုပဲ မြင်ကြည့်တာကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဝေဝေကို သာလှကြီးက အရမ်းစွဲလန်းနေတာရောသိရဲ့လား...”

“ဟင့်အင်း... ဒါပေမယ့် ကိုခင်မောင်ကြီး နှင်းနှင်းကို ကြွေးနေတာတော့ ဝေသိတယ်”

“အဲ...ဘာဆိုလဲ ဝေဝေအစုတ်ပလုပ်မ..”

ရှက်ရမ်းရမ်းပြီးလှမ်းထုလိုက်တဲ့ နှင်းနှင်းလှိုင်ရဲ့ လက် ကို ဖမ်းဆီးထားရင်း ဝေဝေနိုင်က တခပ်ခင်ရယ်နေလိုက်သည်။

ခင်မောင်မှာတော့ နှင်းနှင်းလှိုင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က စုတူ တူရှက်ဟန်လေးကို ပြူးကြည့်ရင်း ဘဝင်လေဟပ်ကာ စားပွဲ ပေါ်က ရေခဲခွေးခွက်ကို ဆွဲယူ၍ မော့ချလိုက်သည်။

“အ...ဖရူး...ဖရူး...”

“အို... အခုပဲ နှင်းနှင်းငဲ့ ထည့်ထားတာ ပူရောပေါ့ ကိုမောင်ရယ်”

“အဟီး... နှင်းနှင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုမောင် အတွက် ရေခဲခွေးပူလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး...”

“ပျာယာတော့ ခတ်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“အဟိ...ဟိ..”

“ခပ်...ခပ်...ခပ်”

...အခုပဲ နှင်းနှင်းငဲ့ ထည့်ထားတာ ပူရောပေါ့ ကိုမောင်ရယ်... အဟီး... နှင်းနှင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုမောင် အတွက် ရေခဲခွေးပူလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး... ပျာယာတော့ ခတ်သွားတယ် မဟုတ်လား... အဟိ...ဟိ.. ခပ်...ခပ်...ခပ်

အခန်း(၁၆)

“ဒေါ် ဒေါ် ဘာမှအားမဝယ်နဲ့နော် နောက်အပတ်ထိ ကျရင် ဆေးရုံ ကဆင်းလို့ရပြီလို့ ဆရာဝန်ကြီးကပြောတယ်။ လိုအပ်တာရှိလည်းပြောပါ... ကျွန်တော်တို့ကို တူသားအရင်း အချာလိုပဲ သဘောထားပါခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်..ဒေါ်ဒေါ်..ဒေါ်ဒေါ်ခြေထောက်ကောင်းလို့ ဆေးရုံကဆင်းရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါဦး စားရေးသောက်ရေးအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့နော်...”

မောင်မြတ်နိုးစကားကို ထပ်ဆင့်ဝင်ပြောလိုက်တဲ့ သာလှကို ကြည့်ပြီး ခင်မောင်က စချင်နောက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်

“ဒေါ်ဒေါ်... ဒီကောင်က ပိုက်ဆံလည်းချမ်းသာတယ်... သဘောလည်းကောင်းတယ်။ သမက်တော်လိုက်ပါလား... ဟင်”

“ရော်. . မောင်ခင်မောင်ကတော့ ပြောရော့မယ်... ဒေါ်ဒေါ်မှာ သမီးမှ မရှိတာကွယ်..”

“ရှိပါတယ်... ဒါကြီးလေ။ ဒေါ်ဒေါ်သမီး”

“ဟုတ်သားပဲဟာ အမေကလည်း .. အာ ... ဒီကောင် ငါလုပ်လိုက်ရနာတော့မယ်...”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

ခင်မောင်စကားကြောင့် ဘေးမှာရှိတဲ့ ကျော်စွာက နွဲ့ပျောင်းတဲ့အမူအယာနဲ့ ချွဲပျစ်ပျစ်ဆိုလိုက်သဖြင့် အားလုံးပွဲကျ သွားခဲ့သည်။

အမှန်တော့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အားပေးမှုအောက်မှာ ပြုံးကြည့်ရိုးရှင်းနေတဲ့ အမေ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျော်စွာ

စိတ်ထဲမှာပျော်နေမိပါသည်။ ထို့အတူ အချိန်တိုအတွင်း သူ့ အပေါ်ကောင်းလှတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ရင်ထဲမှာ လှိုက် လှိုက်လဲ့လဲ့ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

“အေးကွယ် .. သားတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်လမ်း လျှောက်ခွင့်ရသွားသလို စိတ်လည်းချမ်းသာရပါတယ်ကွယ်... ပြီးတော့ ဒေါ်ဒေါ် သားကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီအားပေးစောင့်ရှောက်ဖော်ရတဲ့အတွက်လည်း သားတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရ ပါတယ်ကွယ်...”

ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်သားမှာ အရည်ကြည်လေးတွေ ရစ်သီလို့ အသံလေးတုန်တုန်နဲ့ သူတို့သုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ကျော်စွာအမေကို ကြည့်ပြီး မောင်မြတ်နိုးရင်ထဲ မေမေ့မျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်လိုက်မိသည်။

“သား.. . ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အပေါင်းအသင်းမမှား အောင် ဂရုစိုက်နေပြီး အထက်တန်းရောက်အောင် ကြိုးစားနေရ ဝါသား”

မေမေစကားကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း မောင်မြတ်နိုး
ဒေါသိတာအေးရဲမျက်နှာလေးဆီ အပြုံးချွေမိလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး ဒေါ်လေးရယ် မိဝေး ဖဝေး
ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက်... ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ကျွန်တော် တို့ရဲ့
အမေပါ ခင်ဗျား... ကျော်စွာကလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ညီအစ်ကို
ပါပဲ...”

“သာဓုပါကွယ်...သာဓု...သာဓု သားတို့အားလုံး ဆန္ဒနဲ့
ဘဝ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ကြပါစေကွယ်...”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေခင်ဗျား”

သူငယ်ချင်းလေးယောက် သံပြိုင်ထွက်သွားကြသည်မို့
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြလေ
သည်။

ဘေးရတင်တွေက လူနာနဲ့လူနာစောင့်တစ်ချို့မှာ
လည်း မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီဖြစ်တဲ့ သူတို့လေးယောက်ကို
ကြည့်ပြီးပြုံးပြကြလေသည်။

“ဒါနဲ့ အမေ ချိုငယ်လည်း မတွေ့ပါလား”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ချိုငယ်ဆင်မလိုက်ဈေးထဲခဏ
သွားတယ်သား...”

“ဘာသွားဝယ်တာလဲအမေ...”

“အထည်တွေ သွားယူတာလေသားရဲ့... အမေ့ကို
စောင့်ရင်း လက်ချုပ်လိုက်နေတာလေ။ သူ့ဘွဲ့ယူတဲ့အခါမှာ
အသင့်အတင့်လေးတစ်စုံဝယ်နိုင်ဖို့ဆိုပဲကွယ်...”

ကျော်စွာစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ဆီ
အကြည့်ဖို့လာကြတဲ့ မောင်မြတ်နိုးတို့သုံးယောက်ကို မလိုမလဲ
တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြမိလေသည်။ အသက်မပါတဲ့
ကျော်စွာအပြုံးကိုတော့ မောင်မြတ်နိုး တို့သူငယ်ချင်းသုံး
ယောက်လုံး ကောင်းစွာနားလည်လိုက်ပါသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ ချိုငယ်ပြန်လာပြီ...”

ခင်မောင်စကားကြောင့် အကြည့်အားလုံးက ချိုငယ်ဆီ
ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကျော်စွာက ချိုငယ်လက်ထဲမှ ကျွန်ကျောင်း
အိတ်ကြီးကိုဆီးယူလိုက်သည်။

“အားပါး နင့်အထုပ်က လေးလှချည်လားဟ”

“ထင်လို့ပါ ကျော်စွာရယ်...ဒါနဲ့ နင်တို့ရောက်နေကြ တာကြာပြီလား...”

ချိုငယ်က သူ့ရဲ့နီရဲနေတဲ့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်၍ မသိမသာကြည့်လိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“အေး...နည်းနည်းတော့ကြာသွားပြီ၊ ချိုငယ် နင်အမေ့ ကိုပြုရုရုတာနဲ့ ညဘက်အိပ်ရေးပျက်တာတွေပေါင်းပြီး ပင်ပန်း ရတဲ့အထဲ ဘာလို့အင်္ကျီတွေ လက်ချုပ်လိုက်တဲ့အလုပ်လုပ်ရ တာလဲ...ဟာ...”

“အိုး...ငါပင်ပန်းတယ်လို့နင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲဒီမယ် နင်တို့အားလုံးမြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒေါ်ဒေါ်က ပက်လက်က လေးနေပြီးခြေထောက်ကိုခဲဆွဲထားတာ..ချိုငယ် ပွေ့ထားရတာ မှမဟုတ်ဘဲ..”

“နင်စကားကို ကပ်မပြောနဲ့ချိုငယ်...”

“ဟင်.. အဝေးကြီးပဲ ဒါတောင် နင့်ကိုယ်ကအနံ့ပဲရနေ သေးတယ်”

“ဘာအနံ့လဲ ချိုငယ်..”

“ရှောက်သီးဆေးပြားနံ့လေ...”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

မောင်မြတ်နိုးရဲကြားဖြတ်အမေးကိုဖြေလိုက်တဲ့ ချိုငယ် အဖြေကြောင့် ပွဲကျသွားကြသည်။ ကျော်စွာက ရှက်ပြုံးပြုံးရင်း သူ့လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ချိုငယ့်ခေါင်းကို မနာအောင်ထုလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးနေရင်း ပြုံးပီတိနဲ့ကြည့်နေတဲ့ အမေ့အနားတိုးသွားကာ ဦးခေါင်းကိုညွတ်၍အမေ့ပါးပြင်ကို မွှေးကြူရင်းကျော်စွာတစ်စုံတစ်ရာကပ်ပြောသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ချေ။

ဒေါ်သီတာအေးရင်ထဲမှာငယ်ရာကကြီးလာသူပီပီသား ဖြစ်သူရဲ့ခံစားမှုကို ကောင်းစွာနားလည်လိုက်ပါသည်။ ဘာဖြစ် ဖြစ် သားရဲ့ဘဝလေး ပြောင်းလဲလာတာကိုပဲ ဒေါ်သီတာအေး အံ့ဩဝမ်းသာနေမိသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ...ကျွန်တော်တို့လည်း ဈေးဝယ်ဦးမှာမို့ပြန်လိုက် ပါဦးမယ် ဒေါ်ဒေါ်..”

“ဪ...အေးအေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်... သားတို့ကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်မှာ အစပပြည့်စုံနေပါပြီ နောက်လာလို့ရှိ ရင်ဘာမှမဝယ်ခဲ့နဲ့တော့နော်...”

“ရပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ဒေါ်ဒေါ်အားရှိအောင်စားပါ..ချိုငယ် ကိုလည်းအားရှိအောင်စားခိုင်းပေါ့တော်ကြာချိုငယ်ပိန်လို့ဆိုပြီး ဒေါ်ဒေါ်ကိုအပြစ်ဆိုနေဦးမယ်..အဟဲ ...”

“ဟေ့ကောင်...ခင်မောင်...ချိုငယ်ပိန်တာနဲ့ဘယ်သူ က ဒေါ်ဒေါ်ကိုအပြစ်ဆိုမှာလဲ...”

“မင်း၊ ဒုံးမဝေးပါနဲ့ သာလှရယ်၊ အချိန်တန်အရွယ် ရောက်လာတဲ့ ယောက်ျားတိုင်း ဒူးရင်ဒူး မဒူးရင်ဘူးကြမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ခင်...”

ခင်မောင်နှင့်သာလှတို့ပြောနေတာကိုပြူးကြည့်နေတဲ့ ကျော်စွာ ကြောင့် ချိုငယ်ဆီမှ ခပ်ခနဲရယ်သံထွက်သွားခြင်းပင်။

“ကဲပါကွာ ဒူးပြီးတဲ့သူကဒူးပြီးပြီဆိုတော့ သူ့ဘာသာ ဘူးချင်ဘူး မှာပေါ့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားကျော်စွာ..”

“အေး...ဟုတ်တယ်...အာ...ဟေ့ကောင်မြတ်ဗုဒ္ဓ... မင်းဝင်ပြောမှပဲ ငါအရှက်လုံးလုံးကွဲရတယ်ကွ...”

“အဟား ...ဟား...ဟား...”

ပြောရင်းမှ ကျော်စွာ ချိုငယ်ဆီ မျက်လုံးဝင့်ကြည့်လိုက် သဖြင့် ချိုငယ်ကပြူးဟဟလုပ်နေရာမှ နှုတ်ခမ်းကြီးကိုရွံ့ပြလိုက် သည်ကို ကျော်စွာမှကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ခေါင်းကုပ်လိုက် မိသည်။

“ကဲ...သားတို့ အလုပ်ကိစ္စတွေ နောက်ကျနေဦးမယ်။

သွားစရာရှိတာသွားကြနော်...”

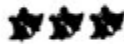
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေတဲ့ သားဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်သီတာအေးစကားလမ်းကြောင်းလွှဲပေးလိုက်ရသည်။ ခေတ် လူငယ်တွေရဲ့ပျော်ရွှင်ပွင့်လင်းမှုတွေကအချင်းချင်းကို ခင်မင် ရင်းနှီးလွယ်စေသလို အဆင်မပြေရင်လွဲမှားစရာတွေလည်း ဖြစ် တတ်သည်မို့ ဒီထက်မပိုသင့်တော့ဟု ဒေါ်သီတာအေးထင်မိ ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့သွားမယ်နော်ဒေါ်ဒေါ်... ချိုငယ်... ငါတို့ သွားပြီနော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

မောင်မြတ်နိုးကရှေ့မှ ထွက်လာလိုက်သည်။ ဘာဖြစ် ဖြစ် အမေ့ဆီတစ်ခေါက်ပြန်ပြီး ရန်ကုန်ဘုရားဖူးခေါ်ဦးမယ် လို့ လည်း စိတ်ထဲမှာ မှတ်သားထားလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၁၇)

“ညီညီရေ... ဟေ့... ညီညီ...”

တုတ်ပေါ်ခေါ်သံကြားပေမယ့် ညီညီမထူးဘဲနေလိုက် သည်။ သရက်ပင်ရင်းမှာထိုင်ကာ အုန်းမှုတ်ခွက်လေးတွေနဲ့ဈေး ရောင်းကစားနေလေသည်။

“ဟွန်း... ညီညီစိတ်ပုပ် ငါခေါ်တာ မထူးဘူး”

“အဟဲ့... ငါမထူးလည်း နင်ငါ့ကိုတွေ့တာပဲလေ...”

“ဒါပေမယ့် ငါခေါ်ရင်ထူးပေါ့ဟာ...”

နုတ်ခမ်းစူပြီး ဘေးမှာထိုင်ချလိုက်တဲ့ တုတ်ပေါ်ဆီဇဲ့ ကြည့်ပြီး ညီညီရယ်ချင်ပက်ကိုဖြစ်သွားရသည်။

“ခပ်...ခပ်...ခပ်...”

“နင် ဘာရယ်တာလဲညိုညို..”

“တုတ်ပေါ”

“ဘာလဲ”

“နင့်နှုတ်ခမ်းက ကြီးတော်မြအိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ဝက်မ နဲ့တူတယ် ...”

“တူတူပေါ့... ကျီးကန်းမရဲ့...”

“ဘာဖြစ်လဲဟာ ကျီးကန်းဆိုတာ အမျိုးချစ်တယ်၊ စည်းလုံးတယ်လို့ ငါ့ဖေဖေကပြောတယ် ဝက်ကညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တယ်။ အစားကိုလုစားတယ်။ အဟီး...ဟီး...”

“မျောက်ညိုမ... ကျီးကန်းမ သေဖို့သာပြင်...”

“ပြောရင်းနဲ့ ဂါဝန်လေးကိုဖုတ်ဖက်ခါ လျက်ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ညိုညိုနောက်ကို တုတ်ပေါက ပါးစပ်မှကြုံးဝါးရင်းထလိုက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က အိမ်နီးချင်း၊ မြနီးကပ်ဖြစ်သလို ထိုင်တတ်တဲ့ အရွယ်ကလေးတည်းက အတူကစားရင်း တစ်

ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဆွဲကုပ်ပြီး ငိုရင်လည်းအတူငိုခဲ့ကြသည်။ စကားပြောတတ်တဲ့ အရွယ် ရောက်လာတော့ တုတ်ပေါက ညိုညိုကို “နင်ဘယ်သူနဲ့မှမဆော့နဲ့... နာဆကားနားမထောင်ရင် နင့်ကိုထော်တော့ဘူး...” ဆိုတာနဲ့ ညိုညိုကလည်း ကျောင်းအတူတက်လို့ ယခုတတိယတန်းဖြေထားပြီးတဲ့အထိ တုတ်ပေါကလွဲပြီး ဘယ်ကလေးချင်းကိုမှ မခေါ်မပြောခဲ့ပေ။

“ဟေ မိပြီကွ... ကျီးကန်းမ... အော်လေ... အား... အားလို့ ဟား... ဟား...”

ပြောပြောနဲ့ သဘောကျစွာရယ်ရင်း တင်းကျပ်စွာ နောက်ဖက်ကနေ သိုင်းဖက်ထားတဲ့ တုတ်ပေါရဲ့ လက်ထဲမှ တစ်စက်ကလေးတောင် မရုန်းဘဲ ငြိမ်နေတဲ့ ညိုညိုကြောင့် တုတ်ပေါအရယ်ရင်လိုက်မိသည်။

“ညိုညို.. ညိုညို...”

ပြန်မထူးဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီးပျော့ပျော့ကျနေတဲ့ ညိုညိုကို အနည်းငယ်ဖြေလျော့ကာ စောင့်ကြည့်မိချိန် တုတ်ပေါ မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

“ညိုညို...ညိုညို..”

“ညိုညို...ညိုညို...အီး...ဟီး...”

ကလေးပီပီပြန်မထူးတဲ့ ညိုညိုကြောင့် တုတ်ပေါမမျှ ကြောက်စိတ်ဝင်ကာ ဟီးချိုပါလေတော့သည်။

“အဟီး...ဟီး...ဟီး...”

“ဟင်... နင်... နင်ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်...”

တဟီးဟီးထရယ်လာတဲ့ ညိုညိုကို ဆွဲလှည့်ပြီး အသံတုန် လေးနဲ့မေးလိုက်တဲ့ တုတ်ပေါကို ကြည့်ရှုညိုညို အရယ်ရပ်သွား သည်။

“ငါအရမ်းမောသွားလို့ မိုန်းနေတာပါဟာ...”

“ဒါဆိုလဲ ငါခေါ်ရင်ထူးပေါ့...”

တုတ်ပေါက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပြောရင်း ညိုညိုကို လွှတ်လိုက်သည်။ မှန်တောတောအကြည့်ကမရွှေ။

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ဟာ နောက်ဆို နင်ခေါ်ရင် ...ငါထူး ပါမယ်...”

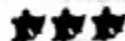
“နင်တကယ်ပြောတာနော် ညိုညို...”

“အေးပါဆို...လာ... ငါတို့အိမ်မှာ မြို့က အဒေါ်လာလို့ မှန်တွေ အများကြီး ရှိတယ်... နင့်ကို ကျွေးမယ်...”

“ဟေး... ဒါမှငိုသူငယ်ချင်း... မျောက်ညိုမကွ...”

“ဘာပြောတယ်”

“အဲ... ဟိုညိုချောမလို့ပြောတာ... အဟီး...”

“နင့်ကလည်းဟာ မဝင်ပါနဲ့၊ ငါကျောင်းပိတ်ရင် ပြန်လာမှာ ပေါ့နော်”

ထဘီလေးကိုကျစ်နေအောင်ဝတ်ထားပြီး သနပ်ခါးပါး ကွက်ကြားလေးနဲ့ လူကြီးဟန်လိုပြောနေတဲ့ ညိုညိုကိုကြည့်ကာ တုတ်ပေါ်ပိုမိုရှိက်၍ငိုလာပါတော့သည်။

“တုတ်ပေါ်ရယ်... ငါ့အဖေက မြို့မှာနေပြီး မြို့မှာပဲကျောင်း တက်ရမယ်လို့ အတင်းခေါ်နေလို့ပါ။ ငါ့ဖေဖေကလည်း လိုက်သွား ရမယ်ဆိုလို့ပါဟယ်...”

“နင်က ငါ့ကိုမှ မခင်တာ ညိုညိုရယ်... အဟီး...”

“နင်ကလည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မဝင်နဲ့တော့ဟာ”
ပြောရင်းမှ ညိုညိုလည်း ငိုချလိုက်တော့သည်။

“အီး... ဟီး... ဟီး...”

တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငိုနေ ကြတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတစ်နေရာကနေကြည့်ပြီး တုတ်ပေါ် ရဲ့အမေမှာလည်း မျက်ရည်ကျနေခဲ့ပါသည်။ သူ့သားကိုလည်း

အခန်း(၁၈)

နွေလေရှူးအောက်မှာ ကြွေကျနေတဲ့ ရွက်ခြောက်တွေ ကိုကြည့်ပြီး ကလေးဦးနှောက်နဲ့ တုတ်ပေါ်စာမဖွဲ့တတ်သေးပါ... ဒါပေမယ့် သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေတွဲခဲ့နေပါသည်။

“ဥဩ... ဥဩ... ဥဩ...”

“ဟေ့... တုတ်ပေါ် နားထောင်စမ်းဥဩအော်နေတယ်”
ညိုညိုက ရယ်စရာပြောပေမယ့် တုတ်ပေါ်မရယ်နိုင်ပါ။

သူ့မှာမိဘညီအစ်ကိုကလွဲရင် ညိုညိုသာခင်စရာရှိသည်။ ထိုခင် စရာ သူ့ငယ်ချင်းမလေးက သူ့ကိုခွဲသွားတော့မည်။

တစ်နေ့နေမှာမြို့ကိုပိုပြီး ကျောင်းထားနိုင်အောင် ကြိုးစားရမည် ဟုလည်း စိတ်ထဲကပြောနေမိပါသည်။

“ဥသြ...ဥသြ...ဥသြ...”

“ဟေ့ကောင်...မြတ်နိုး...မြတ်နိုး...”

“အင်...ဘာ...ဘာလဲကွာ...”

ဘေးမှာကပ်ထိုင်ချရင်းခေါ်လိုက်တဲ့ သာလှကြောင့်တစ် ပင်မှတစ်ပင်ကူးရင်း အော်သွားတဲ့ဥသြငှက်လေးရှိရာလှမ်းကြည့် နေပိရာမှ မြတ်နိုး ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြန်ထူးလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ သည်နေရာသည်အရပ်ကိုရောက်တိုင်းမနေတစ်နေ့ကလို ခံစားနေရတဲ့ သူ့ရင်ထဲကခံစားမှုကို ဘယ်သူသိနိုင်မည်နည်း။

“မြတ်နိုး”

“အင်း...”

“မင်း ဒီအပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတာကြာပြီ၊ ဘာလဲ မြတ်နိုးမင်းမှာအတိတ်တွေရှိခဲ့ဖူးလို့လား...”

“အေးကွာ ငါ့ရဲငယ်စဉ်ဘဝလေးက ဒီသရက်ပင် အောက်မှာ ပျော်ခဲ့လွမ်းခဲ့ရတာတွေကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ငါ့စိတ် တွေကဆောက်တည်ရာမဲ့ သလိုမျိုး ခံစားနေရတယ်ကွာ ...”

“ဟင်...ငါတို့နဲ့နှစ်တွေအကြာကြီးမှာ အတူတူရှိနေတာ တောင် မင်းဘာမှမပြောပါလား...”

“အချိန်ကိုလုပြီး ဘဝတစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် တက်နိုင် အောင်ကြိုးစားနေရချိန်မှာ ရင်ထဲကအနာတွေကို မေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့တာလေ”

“ဪ...တော်တော်ပြင်းထန်သလား မြတ်နိုး...”

“အပူကင်းတဲ့ အဖြူထည်လေးတွေပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် မေ့မရဘူးကွာ...”

“ငါသိခွင့်ရမလား မြတ်နိုး...”

“ကိုကို တုတ်ပေါတို့ကို ထမင်းစားဖို့ မေမေခေါ်ခိုင်းလိုက် တယ်...”

မောင်မြတ်နိုး ဘာမှပြန်မပြောရခင်မှာ ညီမငယ် ပညိုထွေးက ထမင်းစားဖို့ခေါ်နေသည်မို့ ထိုင်နေရာမှထကာ စိမ်းလန်းမှုကင်းနေတဲ့ သရက်ပင်ကြီးဆီ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“နောက်တော့ မင်းသိချင်တာတွေ ငါပြောပြမယ်သာလှ ခုတော့ ထမင်းသွားစားကြတာပေါ့...”

ပြောပြောနဲ့သာလှရဲ့ ပခုံးကိုလှမ်းဖက်ကာ နေရာမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ရန်ကုန်ကို ထွက်ခဲ့ပြီး နောက် ရွာကိုပြန်ရောက်ဖြစ်တာ ဒါပထမဆုံးပင်။ အမေနှင့် ညီမလေးကိုလည်းတွေ့ချင်သည်။ ညိုညိုရဲ့သတင်းကိုလည်း ရလိုရငြားပေါ့လေ။ မောင်မြတ်နိုးရင်ထဲမှာမကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ညိုညိုတစ်ယောက်ကလေးဘဝကတည်းက ရွာမှထွက်သွားလိုက်တာ ခုချိန်ထိတစ်ခေါက်မှရွာကိုပြန်မလာခဲ့။

ဖြစ်ချင်တော့ ညိုညိုရွာမှထွက်သွားပြီး နှစ်နှစ်အကြာ လောက်မှာပဲ ညိုညိုအဖေကပိုးထိပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်။ မောင့်တစ်မျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်ခဲ့တဲ့ ညိုညိုအမေမှာ ခင်ပွန်းသည်မရှိတော့ သူ့ ခြံဝိုင်းလေးနဲ့ ဥယျာဉ်လေးကို တစ်ဦးတည်းသော ယောက်မကိုအပ်နှံခဲ့ကာ သမီးနဲ့အမျိုးတွေရှိရာမြို့ကို ထွက်သွားခဲ့တာ ယနေ့အချိန်ထိ အဆက်အသွယ်ပြန်လုပ်ဖော်မရချေ။

စိမ်းကားလွန်းတဲ့ သူတို့သားအမိကို မောင်မြတ်နိုးတင်မဟုတ်။ တစ်ရွာလုံးက အံ့သြရင်း လွမ်းဆွတ်နေမိကြလေသည်။

“ဗျာ...အမေ...ဘာပြောမလို့လဲဟင်...”

“ရန်ကုန်မှာနေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်...”

“ပြေပါတယ်...အမေရဲ့နောက်ဆီ အမေနဲ့ညီမလေးကို ဘုရားဖူးလာခေါ်မယ်...ညီမလေးလိုက်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

အမေ့ကိုပြောနေရင်းမှ တစ်ဆက်တည်းခပ်လှမ်းလှမ်း မှာထိုင်ပြီး အကျီလက်ချုပ်လိုက်နေတဲ့ ညီမထွေးလေးကို မေး လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနေတဲ့ သာလှက ဟင်းရည်ကိုတစ်ရှူးရှူးခပ်သောက်ရင်း ညှိထွေးဆီ မျက်လုံးတစ် ဖက်လှမ်းမှိတ်ပြသည်။

“ကိုကိုတုတ်ပေါ...ရည်းစားကိုတွေ့ရမယ်ဆိုရင် ညှိထွေး လိုက်မှာ ပေါ့...အဟီး...”

ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ ညီမညှိထွေးစကားကြောင့် သူထမင်းလုပ်လွှတ်ကျမတတ်လန့်သွားရသည်။ အမေ့တို့ အားနာ...မလုံမလီစွာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...ညီမထွေးဆီလှမ်း မာန် ရသည်။

အခန်း(၁၉)

“သား...အညှိလေးကို ခြံမြှာ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးလား ဟင်”

“မတွေ့ပါဘူးအမေရယ်...တွေ့လည်းသားဘယ်မှတ်မိ တော့မလဲ၊ ခွဲသွားတာနှစ်တွေကြာနေပြီပဲလေ...”

ထမင်းကိုပလုပ်ပလောင်းစားနေရာမှ ညင်ညင်သာသာ လေးပြန်ဖြေလိုက်တဲ့သားရဲ့မျက်နှာဆီလှမ်းအကဲခပ်၍ ဒေါ်ဘုမ ခပ်မျှင်းမျှင်းသက်မကိုချကာ ယပ်လေးခပ်ပေးရင်းမှ။

“သား”

“ဒီကောင်မလေး အမေ့ရေမရိမသေနဲ့ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ...”

“ဟင် ကိုကိုတုတ်ပေါက် ရက်ရမ်းကြီးရမ်းနေပါလား၊ အမေ့ရေလည်းရှိရင်ရှိတယ်ပေါ့ လိမ်တယ်ဆိုတာ မကောင်း ပါဘူးနော်...”

“ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ...”

“စိုး...”

ညိုထွေးအဖြေကြောင့် ဟင်းရည်သောက်နေတဲ့ သာလှ မှာ စိုးကနဲ့ဖြစ်သွားရသလို ဒေါ်ဘုမရဲမျက်နှာမှာလည်း ပြုံးမြဲ မြဲလေးဖြစ်သွားရသည်။ မောင်မြတ်နိုးက ညီမဖြစ်သူကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းကိုသာငုံစားနေလိုက်သည်။ အမေ့ လက်ရာမစားရတာကြာပြီလေ။ မြို့မှာစိုတစ်ခါခြောက်တစ် လှည့်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ တစ်ထွာဝမ်းထဲ ... အမေချက်ကျွေးတဲ့ ... ငါးပိ ကောင်ကြော်၊ ငရုပ်သီးခြောက်တောင့်ကြော်၊ မြေပဲကြော်နဲ့ ဆူးပုတ်ရွက်နဲ့ ပဲကြီးစေ့ဟင်းချိုပူပူလေးက မြို့ပေါ်ရှိဟိုတယ်မှ အစားအစာတွေနဲ့ မလဲနိုင်ပေ။

“ကိုကြီးသာလှ...”

“ဟေ...”

“မြို့က မမတွေ ချောလားဟင်...”

“ညိုထွေးလောက် မချောပါဘူး...”

“အွန် ... မနောက်ပါနဲ့ ... ညိုထွေးလေ အမေနဲ့အတူ ရန်ကုန်မြို့ကိုလိုက်ခဲ့တဲ့အခါ ကိုကြီးသာလှက နေရာအနှံ့လိုက်ပို့ ပေးနော်...”

“ပိုးပေးမှာပေါ့ ညီမလေးရဲ့...”

“ကိုကြီးသာလှ...”

“အင်း...”

“ညိုထွေးလေ ဒီညောင်ဝိုင်းရွာကလေးကနေ ညောင် တုန်းမြို့မှာ အထက်တန်းကျောင်းသွားတက်တော့ ညောင်တုန်း မြို့သူတွေက ချောလိုက်တာကျော့နေတာပဲ သိလား...”

“ညိုထွေးလည်းကျော့နေအောင်ပြင်လိုက်ရင် မြို့သူတွေ ထက် ချောပါတယ်ကွာ....”

“ဘယ်ကျော့နိုင်မလဲ ကိုကြီးသာလှရယ်၊ ညိုထွေးဝတ်နေတဲ့ အဖြူအစိမ်းသုံးစုံက ခြောက်တန်းနှစ်ကနေပြီး ရှစ်တန်းနှစ်အထိဆိုတော့ မှိန်ပြီးရိတောင်နေပြီလေ...”

ထမင်းစားပွဲကို သိမ်းနေရင်းမှ ရိုးရှင်းညှိုးငယ်စွာ ပြောလိုက်တဲ့ ညိုထွေးစကားကြောင့် လက်ဆေးနေရာမှ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကာ တူညီသောခံစားမှုတစ်ခုကို ကိုယ်စီရင်မှာ ခံစားလိုက်ရလေ သည်။

သားဖြစ်သူနဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ မျက်နှာရိပ်ကို အကဲခတ်မိသွားတဲ့ ဒေါ်ဘုမက သမီးဖြစ်သူညိုထွေးကို စကားလမ်းကြောင်းလွှဲပေးရလေသည်။

“ကဲ... သမီးရေ... စကားများမနေနဲ့တော့ သိမ်းစရာရှိတာ အမြန်သိမ်းပြီး အကျီလေးတွေ အမြန်လက်ချုပ်လိုက်ပေးဦး။ သင်္ကြန်နားနီးရင် အထည်တွေက ပိုကျလာတော့မှာလေ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ... သမီးလက်စသပ်ပါပြီ...”

လက်သုတ်ပဝါကို သာလှ လက်ထဲထည့်ပေးပြီး မောင်မြတ်နိုး အမေအနီးလာထိုင်လိုက်သည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အမေသည် ဘဝနွမ်းပေမယ့် စိတ်ဓါတ်ကားအမြဲလန်းနေခဲ့သူပင်။ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်လာတဲ့သူကို ရွာမှာ မနေစေတော့ဘဲ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ပို့လွှတ်ခဲ့သည်။ သူလေးတန်းနှစ်ရောက်မှမွေးလာတဲ့ ညီမလေးညိုထွေးကိုပင် သိပ်ဂရုမပိုက်အားဘဲ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ကိုင်း(ဥယျာဉ်)လုပ်ရင်း စက်ချုပ်ရင်း အမေသူ့ကိုပုံပိုးခဲ့လေသည်။ ရင်မှာမချီသော်လည်း မောင်မြတ်နိုး အမေဆန္ဒတွေကို ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိခဲ့ပေ။

အစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ခွဲထွက်သွားချိန်မှာ အမေ တင်ပို့မိအားထုတ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်။ ညီမထွေးလေးပါ အဆစ်ပါပြီး သူ့အတွက်ရုန်းကန်ပေးခဲ့ကြသည်ကို မောင်မြတ်နိုး ကောင်းစွာနားလည်ခဲ့ပါ သည်။

“အမေ...”

“ဘာမှမပြောနဲ့သားရယ်... အမေ့ဆီရောက်တုန်း ပျော်ပျော်နေ... မောင်သာလှကိုလည်း ရွာထဲလိုက်ပို့လိုက်ဦးလေ... ငါ့မချုပ်ခင်တော့ပြန် ခဲ့ကြပေါ့နော်...”

သူပြောမယ့်စကားကို အမေကြိုသိနေသည့်ထင် ပိတ်ပြောလာတဲ့ အမေ့ရဲ့ ပြုံးကြည်အေးမြတဲ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း မောင်မြတ်နိုး သက်မဖွဖွလေးကြိုက်ချစ်လေသည်။

“အမေ အရမ်းပင်ပန်းနေတာ သားသိပါတယ်...”

“ဘာလဲ... အမေပင်ပန်းနေတာ အကြောင်းပြပြီး သားက အမေ့အတွက် ချွေးမခေါ်လာပေးချင်တာလား... ဟင်”

“အာ... အမေကလဲ...”

“အမေ... မအပါဘူး သားရယ်... ဒီမယ်သား... သားရဲ့ ကျိုးကန်းမလေးကိုသာ တွေ့အောင်ရှာပြီး အမေ့ကို လက်ဆောင်ပေးပါကွယ်၊ ဒါဆိုရင် အမေ့သားအတွက် ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါပြီ...”

အမေ့စကားကြောင့် ရှက်ရိပ်လွှမ်းနေတဲ့ မောင်မြတ်နိုး တစ်ယောက် သူ့စိတ်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

“အင်း... အမေက ညိုညိုကို တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးရှာတာပဲ... ငါ့မှာသာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတာ အမေ့သိရင် စိတ်ထိခိုက်ရှာမှာပဲ... မဖြစ်ပါဘူး၊ အမေ့မသိအောင် နေဦးမှပါလေ...”

မောင်မြတ်နိုး စိတ်ထဲမှ တွေးရင်း အမေ့ကို အားတင်းပြုံးပြုလုပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ... အမေ့ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်အောင် သားကြီး စားပွဲမယ်နော် အမေ... နော်...”

“အေးပါ သားရယ် အေးပါ...”

“ကိုကြီးသာလှ”

“ပြောညီမလေး...”

“သတိထားနော် အိမ်ပေါ်မှာ ချော်လဲဦးမယ်...”

“ဟင်... ဘာလို့ အိမ်ပေါ်မှာ ချော်လဲရမလဲ ညီမရဲ့...”

“ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား ကိုကိုတုတ်ပေါ အမေ့နားကပ်ပြီး ချွဲနေတာ... အဟိ...”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟုတ်ပေသားပဲ...ညီမအစ်ကိုက ဒီလိုပဲကွ...ရန်ကုန်မှာလည်း သူ့အချွဲကောင်းလို့လုံးပြားမ တစ်ယောက်အိမ်အထိလိုက်လာဘူးတယ်ကွ...”

“ဟင်...လုံးပြားမ...ဟုတ်လားကိုကြီးသာလှ...”

“အေးလေဟာ...ငါးရံတစ်ပိုင်း ဖားပြုတ်တစ်ပိုင်းလေကွာ...”

“ဟာတယ်ထူးဆန်းပါလားညိုထွေးမြင်ဖူးချင်လိုက်တာ၊ သူကလူပဲလားဟင်...”

“အေးပေါ့ဟ...”

“ဒါဆိုလူစကားပဲပြောတာပေါ့နော်ကိုကြီးသာလှ...”

“အားပါး လူစကားပြောလွန်းလို့ ချွဲလိုက်တာမှ အန်တောင်အန်ချင်သေး...”

“မအန်နဲ့ဦးလေ...ညိုထွေးမေးပါဦးမယ်...ကိုကြီးသာလှပြောတဲ့ လုံးပြားမကငါးရံတစ်ပိုင်း၊ ဖားတစ်ပိုင်းဆိုတော့ ဘယ်အပိုင်းက အပေါ်ကနေပြီး ဘယ်ကပိုင်းကအောက်ကနေတာလဲဟင်”

“အဲ...ဟိုကွာ...ဖားပြုတ်ခေါင်းကအပေါ်က ငါးရံခေါင်းကအောက်ကလေ...အဟဲ...”

“ဟင်...ဒါဆိုခေါင်း...ခေါင်းချင်းဖြစ်နေမှာပေါ့...ကိုကြီးသာလှပြောတဲ့လုံးပြားမကခြေထောက်မပါဘူးပေါ့ဟုတ်လား...”

“အီး...ငါလည်း သိတော့ဘူး၊ ညီမအစ်ကိုကိုသာ ဆက်မေးပေတော့...ဟူး...”

“ဟေ့ကောင်...ကိုယ့်အရှုပ်ကိုယ်ရှင်းစမ်း၊ ခုမှဘာရှောင်ထွက်တာလဲကွ...”

“အီး...ဟီး...ဟီး...ခ...ခကလေးနော်ညိုထွေး၊ ကိုကြီးသာလှ အထာပြုလာလို့ ရေအိမ်ခကဝင်ဦးမယ်...အဟင့်...ဟိ”

အမေးအစမ်းထူပြီး ရိုးအတွဲညီမလေးကြောင့် အဖြေကျပ်လာတဲ့သာလှမှာ ထွက်ပေါက်ရှာသွားမှန်းသိသဖြင့် ညိုထွေးကနှုတ်ခမ်းပူပြီးကျန်ခဲ့သလောက် အမေ့နဲ့မောင်မြတ်နိုးမှာတော့ ရယ်မောမဆုံးနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

အခန်း(၂၀)

မပြောမဆိုဝုန်းခိုင်းကြပေါက်ချလာတဲ့မိုးနဲ့အတူလေငွေ
လေးပါ အကဲပါလာသည်မို့ အိမ်ပြင်ထွက်မဲ့ဆဲဆဲ မရင်ထူးရဲ့ခြေ
လှမ်းလေးက နေရာမှာတံ့သွားရသည်။

“ညီမလေးရင်ထူး...”

နောက်ဖက်ကနေ အမှတ်တမဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ မမနိုင်
အသံကြောင့် မရင်ထူး ကိုယ်ကလေးတွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“မမနိုင် စကား နားထောင်ပါညီမရယ် ... အခုမိုးရာသီ
ရောက်လာပြီ၊ပဲပြုတ်မရောင်းပါနဲ့တော့နော် ...။ မိုးထဲလေထဲ

တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်နဲ့... အရွယ်ရှိမိန်းကလေးလည်း
ဖြစ်တော့...

“မမနိုင်စကားကိုညီမနားထောင်ပါပြီ။ ကဲမသွားတော့ပါ
ဘူးတဲ့ ရှင့်...”

မမနိုင်စကားမဆုံးခင်မှာဖြတ်ပြောရင်း တံခါးကိုဆွဲပိတ်
ပြီး မမနိုင်ခါးကိုလှမ်းဖက်လာတဲ့ မရင်ထူးရဲ့လက်မောင်းလေနှစ်
ဖက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ကာ မမနိုင်တစ်ယောက်ပြုံးကြည်သွား
ရလေသည်။

လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ဘဝကိုမြှင့်သထက်မြှင့်အောင် ရုန်း
ကန်ကြိုးစားနေတဲ့မရင်ထူးလေးအတွက်...မမနိုင်မှာအမြဲပဲပုန်
မှုလွန်ကဲနေခဲ့သည်လေ။

“ငါ့ညီမပဲပြုတ်မရောင်းရလည်း ဝင်ငွေမလျော့ရလေ
အောင် မမနိုင်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပိတ်စအပ်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပေးပါ
မယ်ကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမနိုင်ရယ်၊ မမနိုင်ရဲ့ စေတနာမေတ္တာကို ရင်ထူးနားလည်ပါတယ်ရှင်...”

“ကဲ နားလည်တယ်ဆိုရင် ညောင်ပင်လေးချေးလည်း သွားမနေနဲ့တော့။ ဝဲလည်းဝယ်မနေနဲ့တော့ ...ဟုတ်ပြီနော်...”

“ဟုတ်...”

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် မရင်ထူးမျက်လုံးလေး နှစ်လုံး ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ဒီလိုတံခါးခေါက်သံက မမနိုင်ရဲ့မောင်ကလွဲ၍ ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်။

“ကဲ...ညီမခဏထိုင်ဦး မမနိုင်ရဲ့မောင်လေးကို တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ဦးမယ်...”

“ဟို...ညီမအခန်းထဲဝင်တော့မယ်လေ...”

“နေပါဦး မမနိုင်ပြောစရာရှိလို့...”

မရင်ထူး ဘာမှစောဒက မတတ်နိုင်တော့ ... ဆလင်း ဘက်အိတ်လေးကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ကာ ခုန်တစ်လုံးဆီဝင်ထိုင် လိုက်ရသည်။

“မမ...တစ်ယောက်တည်းလား...”

“ရင်ထူးရှိတယ်...နှင့်ကိုယ်ကမိုးလည်းမမိပါလား။ ဘယ် ကောင်မလေးလိုက်ပို့တာလဲ...”

“ဘယ်ကလာ ... အိမ်ကကားနဲ့လာတာ ကားရပ်ပြီးမှ မိုးကရွာချလာတာ ...”

ပြောရင်းမှ ဆံပင်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက် လက်နဲ့သာသာ လေးခါလိုက်ပြီး မရင်ထူးရှိရာသို့ တအံ့ငေးကြည့်မိရင်း ထက်မြင့် နိုင် နှစ်လို့ဖွယ်ပြီးလိုက်မိသည်။

“ရင်ထူး ဒီနေ့အလုပ်မရှိဘူးလား...”

“ရှင်...”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း ထူးခြားစွာ စကားဆို လာတဲ့ ထက်မြင့်နိုင်ကြောင့် ရင်ထူးမှာပါးစပ်လေးဟာပြီး အံ့ဩ သွားရသလို တံခါးပြန်ပိတ်နေတဲ့ မမနိုင်မှာလည်း မျက်ခုံးလေး နှစ်ဖက်မြှင့်တက်သွားရလေသည်။

“ဪ အစကဆို ရင်ထူးကိုကြည့်လိုက်ရင် အလုပ်နဲ့ လက်ကအမြဲ မပြတ်တွေ့နေရတယ်လေ”

“ဘာလဲ ငါ့မောင်က ရင်ထူးကိုအမြဲအလုပ်လုပ်နေတာ မြင်ချင်လို့လား...”

မရင်ထူးနံ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်းခပ်ထေ့ထေ့မေးလိုက်တဲ့ မမနိုင်ကြောင့် ထက်မြင့်နိုင်ရဲ့ မျက်နှာလေးကွက်ခနဲ ပျက်သွားရ သည်။

“မမကလည်းဗျာကျွန်တော်ကရင်ထူးကို...မေးတာပါ”

“တော်စမ်းမောင်လေး၊ ပဲပြုတ်သည်ကို နင်ဘာမှမေး ဝရာမလိုဘူး။ အခုနင်လာတာဘာကိစ္စလဲပြော...ပြီးရင်ပြန်တော့၊ နောက်ဘယ်တော့မှမလာနဲ့ ကိစ္စအရေးကြီးရင်ဖုန်းဆက်...ဒါပဲ”

မမနိုင်ရဲ့တည်တင်းတင်းဟန်ပန်နဲ့ စကားသံကြောင့် ရင်ထဲကျင်ခနဲဖြစ်သွားသလို ထက်မြင့်နိုင်ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်မိ သည်။ တစ်ချိန်က ရင်ထူးအပေါ်မှာ ဥပေက္ခာပြုရုံတင်မက ပုတ် ခတ်ပြောဆို သရော်မိခဲ့တဲ့ပုံရိပ်တွေလည်း မျက်လုံးထဲပြန်မြင် ယောင်လာမိရာ တစ်ဖက်သားကို ဘာမှခွန်းတုန်မပြန်ဘဲ ရိုးသား တဲ့ မျက်လုံးလေးနဲ့ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ရှေ့ကနေထွက်သွား တတ်တဲ့

ရင်ထူးရဲ့ သိမ်ငယ်ဟန်လေးကို တကယ်တမ်းသူ့စိတ်အစဉ်က တိတ်တိတ်ကလေးစိုးမိုးခဲ့တာ... ထက်မြင့်နိုင်ဆိုတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကလွဲရင် ဘယ်သူမှမသိခဲ့ဘဲလေ။

“နင် ဘာအကြံထုတ်နေတာလဲ မောင်လေး...”

“ဗျာ...”

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အနေရခက် နေတဲ့ မရင်ထူးမှာ နေရာကထပြေးချင်မိသော်လည်း ရိုင်းရာကျ မည်စိုးသဖြင့် တစ်လက်မတောင်မရွှေ့မိချေ။

“ဟဲ့ မောင်လေး ငါပြောနေတာကြားလား...”

“ဗျာ.. မမ ဘာပြောတာလဲ...”

“နင့်ကိစ္စနဲ့လာရင် စိမ်းခက်ခိုင်းမရှိဘူး၊ ပြန်တော့ အဲ ငါ့ ကိစ္စနဲ့လာရင် ဘာလဲပြော ...”

“နှစ်ခုစလုံးမဟုတ်ဘူး...”

“ဒါဖြင့်လည်းပြန်တော့...”

“မပြန်ဘူးဗျာ...”

“မရင်ထူးညီမလေးအခန်းထဲသွားတော့... မမနိုင် နဲ့ ကောင်နဲ့စာရင်းရှင်းလိုက်ဦးမယ်...”

“ဟို...ဟိုလေ...သူ့ဘာသာနေပါစေမမနိုင်ရယ်...ရန်မ ဖြစ်ကြပါနဲ့နော်...မမနိုင်တို့စကားများကြမယ်ဆိုရင်...ညီမထူး သွားတော့မယ်.”

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ဝင်ပြောလာတဲ့မရင်ထူးဆီထက်မြင့် နိုင်လှမ်းကြည့်ခိုက် မမနိုင်က သူ့မောင်ရဲရှင်ကို ထိုးဖောက်မြင် လိုက်သလိုမျိုး တစ်စုံတစ်ခုကိုသိလိုက်ဟန်နဲ့ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက် မိလေသည်။

“ရင်...ရင်ထူးဈေးသွားရင် တို့လိုက်ပို့ပေးမယ်...”

“ဘာ...ဝဲပြုတ်သည်ကိုများမင်းကလိုက်ပို့ဦးမယ်ဟုတ် လား”

“တော်...တော်ပါတော့မမရယ်...ကျွန်တော့်ကို မနှိပ် စက်ပါနဲ့တော့... အစ်မရင်းခေါက်ခေါက်ကတောင် ကျွန်တော် အပေါ်အံ့လောက် မုန်းတီးနေရင် ရင်ထူးကပိုပြီးနာကျင်နေမှာပဲ”

“ရင်...ရင်ထူး ဘယ်သူကိုမှ မနာကျင် မမုန်းတီးတတ် ပါဘူး။ ဟို...မမနိုင်ရယ်တော်ပါတော့နော်... မောင်နှမတွေအချင်း ချင်းအတူရှိနေတုန်းမှာ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြပါနော်...”

စကားပြောနေရင်းမှ အဖျားလေးတုန်ခတ်သွားတဲ့ မရင် ထူးကို မောင်နှမနှစ်ယောက်ပြိုင်တူကြည့်မိခိုက် ရင်ထဲကိုယ်စီ နှင့်သွားရလေသည်။

“ဟိုလေ... ရင်ထူးမှာက မွေးချင်းမောင်နှမမရှိတော့ တစ်ယောက်တည်းဘဝကို ထီးတည်းဖြတ်သန်းနေရတာဆို တော့...”

“တော်ပါတော့ညီမလေးရယ်၊ မမနိုင်တို့ စကားမများကြ တော့ပါဘူးကွယ်...”

စကားမဆက်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်တစ်လိမ့်လိမ့်စီးကျလာခဲ့ တဲ့ မရင်ထူးရဲ့ကိုယ်လေးကို မမနိုင်က သိမ်းကြုံးဖက်ကာ နှစ်သိမ့် စကားဆိုနေမိသည်။ တစ်အင့်အင့်ရှိက်ပြီး တစ်သိမ့်သိမ့်တုန်ခါနေ တဲ့ မရင်ထူးရဲ့ကိုယ်လေးကိုကြည့်ပြီး ဖြစ်နိုင်ရင် မမနိုင်နေရာမှ

သူဖြစ်နေရင်ကောင်းမည်ဟုထက်မြင့်နိုင်ရင်ထဲဆန္ဒတွေတောင်းဆိုနေမိလေသည်။

“မမ...ကျွန်တော်နဲ့စိမ်းခက် ဘာမှမဆိုင်ခဲ့ ဖတ်သက်ခဲ့တာကြာပါပြီ...”

“မင်းကိုဘယ်သူရိုက်စစ်နေလို့လဲ...”

“ကျွန်တော်လိမ္မာသွားပြီ မယုံရင်မေမေဆီဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါလား...”

“ခွေးပြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပဲနေမှာ...”

“ဒါကြောင့်အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ...”

“ခပ်...”

သူ့စကားကြောင့် မမနိုင်ရင်ခွင်ထဲကနေ ခပ်ခနဲ...ထရယ်လိုက်တဲ့ မရင်ထူးကြောင့်သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်သမ်းသွားကြသည်။

“ကောင်စုတ်လေး... ဒီမှာ ရင်ထူးတောင်ရယ်သွားပြီ ငါ့ဘာသာ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာနဲ့ ခွေးပြီးကောက်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“လူတစ်ဖက်သားကိုအထင်သေးလွယ်တာကိုး...”

“အေး...ဟုတ်တယ်... နင်တို့လို ယောက်ျားတွေကို

အထင်ကြီးရင်ကြာပေါ့ငါယောက်ျားရတာ...”

“မမ...”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်ရင်ထူးကိုဈေးလိုက်ပို့ပေးမယ်နော်...”

“ရင်ထူးမှဈေးမသွားတော့တာ...”

“စောစောတုန်းကပြောတော့ဈေးသွားမယ်ဆို...”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ၊ ငါမသွားစေရအမိန့်ထုတ်ထားလို့

ဟုတ်တယ်နော်ညီမလေး...”

“ဟုတ်...”

ပြုံးစစ်လေးဖြေလိုက်တဲ့မရင်ထူးကိုကြည့်ကာထက်မြင့်နိုင်သူခေါင်းကိုတခြင်းခြင်းနဲ့ကုတ်နေလိုက်သည်။

“ကဲ ပြန်တော့... မေမေ့ကိုပြောလိုက်၊ ညကျရင်မမဖုန်းဆက်မယ်လို့...နော်...”

ထက်မြန်နိုင် ဘာပြောရမှန်းမသိယောင်တိယောင်ချာနဲ့၊
ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဟွန်း...အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘူး၊ ဒါကြောင့်...အပျို
ကြီးဖြစ်နေတာ...”

မကျေမနပ်စိတ်ထဲမှပြောရင်း အိမ်တံခါးဖွင့်ထွက်လာ
တော့...မိုးကတိတ်နေပြီ၊ သို့သော်...ဝေးဝေးကြီးမဟုတ်ပေမယ့်
နွေးနွေးလေးရှိနေတဲ့...သူ့ရင်ထဲကတိတ်တခိုးအလွမ်းသည်ကာ
ဘယ်တော့မှ တိတ်သွားစဲသွားမည်မဟုတ်တော့။

အခန်း(၂၁)

“ကဲ...မင်းပြောစရာရှိတာ အမြန်ပြောပြီးရင်ငါပြန်မယ်”
“မောင်ရယ် အပြောအဆိုတွေကလည်း မညစ်လိုက်
တာ...”

“ဟုတ်တယ်...ငါမညစ်ချင်တော့ဘူး...”

“လက်ညောင်းလို့လားဟင်...”

“စိတ်ညောင်းလို့ဟေ့ စိတ်ညောင်းလို့...”

တမင်ရွှံ့ပြီးအော်လိုက်တဲ့ ထက်မြန်နိုင် ရဲ့အသံက ကျယ်
သွားသည်မို့ ဝါးရုံတစ်ဖက်ဘေးမှာရှိတဲ့ ခင်မောင်နှင့် နှင်းနှင်းလှိုင်
တို့ စုံတွဲမှာတွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပခုံးတွန့် ပြကာ နှစ်ယောက်သားပြန်လည်ကပ်ပလီလုပ်၍ ချစ်စကားချင်း ဖလှယ်နေကြသည်။

“တိုးတိုးလုပ်ပါ မောင်ရယ်...ရှက်စရာကြီး...”

“ဟင်း...မင်းကများရှက်ရသေးတယ်...”

“တော်သေးတာပေါ့ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှူမှန်းသိသေးလို့”

“မောင်စိမ်းခက်ကို ဇော်ကားလွန်းနေပြီနော်...”

“မင်း...ငါ့ကို မောင်လို့ခေါ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ နောက်ထပ်မင်းလိုမိန်းမမျိုးကိုလည်း မလိုအပ်တော့ဘူး...”

“ဒါဆို မောင့်အတွက် လုံလောက်သွားပြီပေါ့နော်...ပြော ပါဦးမောင်ရယ်... တစ်သက်လုံးပေါင်းမယ်ဆိုတာ စိမ်းခက်ကို ညာခဲ့တာပေါ့ဟုတ်လား...”

“အေး...ငါမသတိတော့ဘူး၊ ကြံချောင်းတစ်ချောင်းဆို ရင် ငါ့ကိုယ် ငါ့ခတ်ဖြတ်လိုက်ပြီ...”

တစ်ဖက်ဝါးရုံဘေးက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကျယ်ကျယ် တွေကြောင့် ခင်မောင်ရဲ့ ခါးလေးမတ်ခနဲဖြစ်ကာ နှင်းနှင်းလှိုင်ရဲ့ ခေါင်းလေးလည်း မော့ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ရှူး...ဟိုဘက်က စုံတွဲတော်တော်ကို ပေါက်ကွဲနေပါ လား၊ မှန်း ကိုမောင်ချောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်...”

“အသာနေစမ်းပါ...ကိုမောင်ရယ်၊ ကိုယ်နဲ့မှမဆိုင်တာ”

“နှင်းမကြားဘူးလား၊ ကြံချောင်းသာဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ ခုတ်ဖြတ်လိုက်ပါပြီတဲ့...တော်ကြာ...မဖြတ်သင့်တာဖြတ်မိသွား ရင် လူသေမှုတွေ..ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်...”

ပြောပြောနဲ့ ခင်မောင်က သာသာလေး ကုန်းထတုန်းရှိ သေးတယ်။ တစ်ဖက်က ထက်မြင့်နိုင်ဆီမှ ဆက်ပြောလာတဲ့ စကားကြောင့် နေရာမှာတင်ပြန်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။

“လွှတ်စမ်း ကြာရင်မင်းကိုင်ထားတဲ့ ငါ့လက်ကို ငါ့အမှန် ဖြတ်မိလိမ့် မယ်ကွ”

“စိမ်းခက် မောင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး...”

“ဒီမယ် စိမ်းခက်၊ မင်းကို ငါတစ်ခါလေးမှားမိရုံနဲ့ မင်းညစ်
တဲ့ငွေကို မမနိုင်မသိအောင် ငါပေးခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ထပ်မင်းရဲ့
မာယာနွဲ့ညစ်မှာ ငါထပ် မနစ်နိုင်ဘူး။ မင်းပြန်တော့...”

နှင်းနှင်းလှိုင် ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သဖြင့် လှမ်းမီထိုင်
လိုက်တဲ့ ခင်မောင်တစ်ယောက် နေရာမှာတင် ပက်လက်ကလေး
လန်ကျသွားတော့ သည်။

“ဘာလဲ... ရှင်က ဟိုပဲဖြုတ်သည်ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ကြံစည်
နေပြီပေါ့”

“ချဉ်းကပ်ကြံစည်နေတာမဟုတ်ဘူးဟေ့... ငါက သူ့ကို
ချစ်နေမိတာ ... ချစ်နေမိတာ... ကဲ သိပြီလား...”

ထက်မြင့်နိုင်ဆီမှ အဖြေကြောင့် စိမ်းခက်ခိုင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ
ရှောက် သီးအရည်ညှစ်ခံရသလို ဖြစ်သွားရသည်။

ခင်မောင်တစ်ယောက်က နေရာမှထကာ နှင်းနှင်းလှိုင်
ချောင်း ကြည့်ရာသို့ အသာလေးကြည့်မိလေသည်။

“ဟင်... ဟိုတစ်ယောက်ပါလား...”

တီးတိုးထွက်သွားတဲ့ ခင်မောင်ရဲ့ ပါးစပ်ကို နှင်းနှင်းလှိုင်
က အသာလေးလှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“ရှူး... ကိုမောင်... ခဏ...”

လေသံနဲ့ ပြောရင်း နေရာမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ချပြီး
ခင်မောင်ကိုပါ အတူထိုင်စေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟို အမျိုးသမီးကို ကိုမောင် အသေအချာသိတယ်
မဟုတ်လား...”

“သိတာပေါ့... ကိုမောင်တို့ ဆိုင်မှာ သုံးရက်တစ်ခါ
လောက် ရည်းစားထည်လဲတွဲပြီး လာထိုင်နေတာပဲ...”

“ဟုတ်ပြီ... သူနဲ့ အတူရှိနေတဲ့ တစ်ယောက်က ထက်မြင့်
နိုင်တဲ့ ... နှင်းတို့နေတဲ့ အခန်းပိုင်ရှင်ရဲ့ မောင်လေးပေါ့...”

“ဟင်... ဟုတ်လား... ဒီကောင်တော့ ဒုက္ခပဲ...”

“ကိုမောင်...”

“ဟင်...”

“ဒီအမျိုးသမီးက အရမ်းအဆိပ်ပြင်းတယ်။ ငဝက်မြင့်နိုင် အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်...”

“ဟုတ်တယ်... နှင်း... သူက မာယာလည်းများတယ်”
ပြောရင်းနဲ့ ခင်မောင်က ကုန်းကုန်းကွကွလေးလုပ်ကာ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ပဲပြုတ်သည်များ မစဉ်းစားပါနဲ့ မောင်ရယ်...”

“မင်းအပူမပါဘူး၊ ပဲပြုတ်သည်က မင်းထက်အကျင့် သီလကောင်းတယ်ကွ...”

“ကောင်းပါပြီလေ... ရှင်ကျွန်မကို လက်မထပ်ချင်ရင် နောက်ထပ်ငွေဆယ်သိန်းထပ်ပေးပါ ထက်မြင့်နိုင်”

“ဘာကွ... ငွေဆယ်သိန်း... ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... ဒီလိုမမှဟုတ်ရင် ရှင့်ကိုထောင်ချပစ် မယ်”

“တောက်...”

ထက်မြင့်နိုင်ဒေါသကြောင့် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထား ပိရင်းစိမ်းခက်ခိုင်ဆီ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“ကဲ... ကိုမောင် အမြန်သွားတော့ နှင်းပြောသလိုခပ်ရဲရဲ လုပ်နော်... နှင်းနဲ့ကိုမောင် ရွှေတိဂုံဘုရားအနောက်ဘက်မှန်မှာ ပြန်ဆိုကြမယ်...”

“ဟို... နှင်းတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလားဟင်...”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ စိတ်ချ ကဲကိုမောင်... သူတို့နှစ်ယောက်အမြန်သွား တော့”

စိမ်းခက်ခိုင် ကျောပေးထားရာ တစ်ဖက်ဝါးရုံမြဲကွယ်က နေ ခင်မောင်လမ်းမရှိရာ ထွက်သွားခဲ့သည်။ လမ်းမလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာက လမ်းနံဘေးဝါးရုံအောက်မှာထိုင်နေကြတဲ့ ထက်မြင့်နိုင်တို့အနီးရောက်လုလုမှာ အဆင်ပြေချင်တော့ စိတ် ညစ်ညူးစွာ တစ်ဖက်လှည့်ကြည့်လာတဲ့ထက်မြင့်နိုင်နဲ့ ခင်မောင် တို့မှာ အကြည့်ချင်းဆိုခိုက်။

“ဟာ...ဟေ့ကောင် ထက်မြင့် မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ...မင်းကငွေတွင်းကိုပစ်ပြီး ဒီမှာ မဒီရော့နဲ့ လာပြန်နေ တာကိုး...”

ပြောပြောနဲ့ အနားဝင်လာထိုင်ရင်းထက်မြင့်နိုင်ရဲ့ပခုံးကို တရင်းတနီးပွေ့ဖက်လိုက်သည်မို့ စိမ်းခက်ခိုင်က မျက်ခုံးကို တွန့်ချိုး၍ မကျေမနပ်ဟန်နဲ့ ခင်မောင်ကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။ ခင်မောင်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ထက်မြင့်နိုင်ရဲ့ပခုံးကို ဖိကိုင်၍ ထိုင်ရာမှထစေရန် တွန်းတွန်းမမလေးလုပ်ပေးလိုက် သည်။

“ကဲ ထက်မြင့် ခဏလေးကွာ မင်းကိုငါပြောစရာရှိလို့ မင်းကားရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ...၊ဪ...ဒီကညီမလေးစောဦး နော်၊ ဒီမှာခဏလေးစောင့်နေပေးပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်”

စိမ်းခက်ခိုင်မျက်နှာထားရှုတည်တည်နဲ့ “ရပါတယ်” ပြောပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲပစ်လိုက်သည်။ အူတူတူ

ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတဲ့ ထက်မြင့်နိုင်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် နောက်ပြဿနာနောက်ရှင်း ခုလောလောဆယ်ဆယ်မှာ ဒီမိန်းမ အနားက ထွက်သွားရရင် ပြီးရောဆိုပြီး သူမသိတဲ့ လူဆွဲခေါ်ရာသို့ ထလိုက်ခဲ့လေသည်။

ဝါးရုံတစ်ဖက်အကွယ်က ချောင်းကြည့်နေတဲ့ နှင်းနှင်း လှိုင်ရဲ့ရင်မှာ လှိုက်ဖိုမောနေတော့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက အပင်အောက်မှာရှိတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင် လေးမှာ ဆေးလိပ်ဝယ်သလို ကွမ်းယာဝယ်သလိုနဲ့ စကားပြော ရင်း... သူမရှိရာလှမ်းကြည့်ပြီး... ပြုံးပြနေတဲ့ ခင်မောင်ကို မျက် စောင်းတစ်ချက်လှမ်းချိတ်ကာ စိမ်းခက်ခိုင်သူမအိတ်ထဲမှာပါလာ တဲ့ စာအုပ်လေးကိုထုတ်ကာ ဖတ်နေလိုက်သည်။ စာအုပ်အမည် က တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(မွှောစရိယ - ဘီအေ)ရဲ့ “ငရဲ ဟူ သည်” ဖြစ်သတည်း။

အခန်း(၂၂)

လူသားတို့မကောင်းမှုအကုသိုလ်ပြုကြ၍...ကျရောက်
ခံစားရသော ငရဲကြီးရှစ်ထပ်နဲ့ ငရဲငယ်အသွယ်သွယ်တို့သည်
ရှုံ့မြေဟုခေါ်သော (ပံသုပထဝီ)အတွင်း၌ တည်ရှိလေသည်။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်လုံးသည် သံမှို၊ သံခြေ၊ သံတံတိုင်းတို့ဖြင့်
အုပ်ဖုံးခင်းရုံလျက် ဂဟေစပ်ထားသကဲ့သို့ နှိုပြီးလေးထောင့်စပ်စပ်
သံသေတ္တာ ရှစ်လုံးနဲ့ တူပါသည်။

“ဣတ်...ဖေါက်...”

တစ်ဖက်ဝါးရုံဘေးမှ သစ်ခက်နင်းချိုးသံကြားလိုက်သ
ဖြင့် စိမ်းခက်ခိုင်စာအုပ်ကိုပိတ်၍ ထက်မြင့်နိုင်တို့ရှိရာလှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။ ခင်မောင်က လက်ကလေးတစ်ဖက်မြှောက်ပြပြီး
သူမဆီကြည့်လာတာမို့ “ဟင်းမပြီးနိုင်ကြတော့ဘူး၊ ဟိုလူက
လည်းမျက်နှာရှူးပဲ...” ဟုစိတ်ထဲမှပြောရင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်
သည်။ အမှန်တော့ ခင်မောင်က တက္ကစိတစ်စီးလာနေတာကို
တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကိုစိမ်းခက်ခိုင်က မသိလိုက်ဘဲ
မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး တစ်ဖက်ဝါးရုံဘေးကိုကြည့်ချင်
စိတ်ပေါ်လာသည်မို့ ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မြတ်စွာဘုရား”

နှင်းနှင်းလှိုင်လှိုင်လှည့်သွားသည်။ သူမရှိရာသို့ချောင်းကြည့်ဖို့
ကွေ့ပိုက်လာနေတဲ့ စိမ်းခက်ခိုင်ကြောင့် သူမအကြံအိုက်သွားမ
သည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူမကို စိမ်းခက်ခိုင်တွေ့သွားလို့ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်။ ခုမှထွက်ပြေးလို့လည်း မရတော့။ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး
နှင်းနှင်းလှိုင်နေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ မိုးရွာရင်ဆောင်းဖို့
အဆင်သင့်ထုတ်ထားတဲ့ ထီးကိုအမြန်ဖွင့်၍ ... စိမ်းခက်ခိုင်
လာတဲ့ဘက်ကိုကွယ်ဆောင်းလိုက်သည်။ စိမ်းခက်ခိုင်မှာ

မျက်လုံးကြီးပြူးလို့ အထင်သေးသလို နှာခေါင်းကိုရှုံ့ပြီး ပြန်လှည့် ထွက်ခဲ့သည်။ မျက်နှာကိုကား ထီးကွယ်ထားသဖြင့်... မြင်မသွား ခဲ့ချေ။

“ဟင်... ဟိုနှစ်ယောက်မရှိတော့ပါလား”

စိမ်းခက်ခိုင်စောစောက ထက်မြင့်နိုင်တို့ရှိနေတဲ့ ... နေရာလေးဆီ ပြေး၍ကြည့်သည်။ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်သည်။ စိမ်းခက်ခိုင် မျက်နှာချောချောလေးက ဒေါသကြောင့် ခက်ထန်မာ ကြောလို့နေလေသည်။

တစ်ဘုံးဘုံးနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ခြေသံကြောင့် နှင်းနှင်း လှိုင် ထီးလေးကိုအသာရွေ့ပြီးကြည့်မိသည်။ စိမ်းခက်ခိုင်မရှိ တော့မှန်းသိတော့ အသာလေးထရပ်ကာ ဝါးရုံကြားကနေ စော စောက ခင်မောင်တို့ရှိနေတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်လေးဆီလှမ်းကြည့် လိုက်သည် “ဟွန်း... စိမ်းခက်မျက်နှာက အီးမှန်ထားသလိုပဲ ၊ ကိုမောင်ကလည်းမရှိတော့ဘူး၊ ငါလည်းဒီ... နောက်ဘက်ကနေ အမြန်လမ်းမှပဲ...”

သူမဘာသာစိတ်တွင်းမှပြောရင်း ထီးကိုအမြန်ပိတ်ကာ ဂျင်းလွယ်အိတ်လေးကိုကောက်လွယ်ပြီး ... ဝါးရုံကို ... အကာအ ကွယ်ယူ၍ ... ကုန်းမြင့်မြင့်လေးဆီပြေးတက်ခဲ့သည်။

“အမယ်လေး... မြတ်စွာဘုရားကယ်တော်မူပါ...”

ရှေ့ကိုရောက်ချင်ဇောနဲ့ အပြေးတက်ခဲ့တဲ့ နှင်းနှင်းလှိုင် တစ်ယောက်ကုန်းမြင့်မြင့်လေးဆီအရောက်တစ်ဖက်သို့ အရှိန် မထိန်းနိုင်ဘဲ ဒလိုမ့်ဒေါက်ကွေးကျဆင်းသွားခဲ့တော့သည်။

“ခုတ်...”

“အီး...”

“အား...”

“ဗုဒ္ဓေါရေ...”

အရှိန်နဲ့လှိမ့်ကျလာတဲ့နှင်းနှင်းလှိုင်က တစ်ဖက်ကုန်းမြင့် လေးရဲ့ခြေရင်းမှာ အေးအေးလူလူ ချစ်ခွန်းရွှေနေကြတဲ့ စုံတွဲလေး တစ်တွဲဆီ ပိကျသွားသဖြင့် ...

အသံမျိုးစုံထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့...မင်း ဘယ်လိုအစားလဲကွ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

သုံးယောက်သား လုံးထွေးထနေရင်းမှ ခပ်စွာစွာထွက်ပေါ်လာတဲ့အမျိုးသားအသံကြောင့် နာကျင်သွားတဲ့ ငှားခေါင်းကိုဖိနှိပ်ရင်း နှင်းနှင်းလှိုင်မှာ အားနာစွာတောင်းပန်မိလေသည်။

“ဆော...ဆောရီးပါနော်၊ တို့တမင်လုပ်တာ...တာ...”

“ဟင်...နှင်းနှင်း...နှင်းနှင်း...”

“အဲ...နီနီ...နီနီတို့ရယ်...”

နီနီတစ်ယောက်နှင်းနှင်းလှိုင်ကိုမမျှော်လင့်ဘဲ ခုလိုပုံစံနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩသွားရလေသည်။ နှင်းနှင်းလှိုင်မှာ လည်းသူမဝင်တိုက်မိတဲ့စုံတွဲမှာ နီနီယဉ်တို့ဖြစ်နေတာကို မှင်သက်စွာကြည့်နေမိရာမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ထရယ်မိပါတော့သည်။

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...”

“ဟဲ့...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နင်ဘာလို့ဒီလောက်ရယ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်ပ... နို့သူငယ်ချင်းက ကိုယ်တို့ကို အရှားလုပ်နေတာလားမသိဘူး...”

“တော်တော်နာသွားတာပဲ...အီး”

နှင်းနှင်းလှိုင်က ပြုံးလျက်ပြောနေရာမှ မျက်နှာလေးချက်ချင်းရုံညွှတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ပစ်ထိုင်ချရင်း၊ ခုချိန်ထိ လက်ထဲမှာ ရှိနေသေးတဲ့ ထီးကိုပါလွှင့်ချလိုက်လေသည်။

“နင့်ထီးနဲ့ ငါ့ခေါင်းကိုရိုက်မိတာလားမသိဘူး၊ အိသွားတာပဲ”

“အိုး...ဆောရီးကွာ ...နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုငါရှယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဒီပြည်သူ့ရှင်ပြင်ထဲ တစ်ယောက်တည်းဘာလာလုပ်တာလဲ...”

“ငါ...လား...အဟီး...တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး”

“နို့သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ရတာအခြားပေါက်ပြီထင်ရဲ့...”

“ဟင်...အပြီးဆိုလို့ ခုမှသတိရတယ်။ ငါ...ငါသွားတော့
မယ်နီနီ...ခုလောက်ဆို ကိုမောင် ငါ့ကိုစောင့်နေလောက်တယ်”

“ဟဲ့...နှင်းနှင်း။ ဘယ်ကကိုမောင်လည်း ... နင်ဘာ
ဖြစ်နေတာလဲ”

“အာ... သိချင်လိုက်ခဲ့ကြကွာ ... ဟိုရောက်ရင် ...
ထက်မြင့်နိုင်ကိုလည်း တွေ့ရလိမ့်မယ်...”

“ဘာ...ထက်မြင့်နိုင်...ဟုတ်လား ...”

“အေးပါဆို . . . လာဟာ . . . ငါတို့ ရွှေတိဂုံဘုရား
နောက်ဖက်မှာ ရှိန်းထားတယ်အီး...ကျွတ်...ကျွတ်...”

“ကဲ...နီ...ကိုယ်တို့လိုက်သွားကြရအောင်...ဟိုရောက်
တော့ ဇာတ်ရည်လည်သွားမှာပေါ့။ နီသူငယ်ချင်းလည်းထော့
ကျိုးဖြစ်နေပြီ။ တွဲခေါ်လိုက်ဦး...”

အရယ်တစ်ဝက်နဲ့ ပြောလာတဲ့နီနီယဉ် ချစ်သူမင်းဝေကို
မျက်စောင်းနဲ့လှမ်းပေါက်ရင်း ဒူးလေးနိပ်ပြီးထနေတဲ့ နှင်းနှင်းလှိုင်
အားနီနီယဉ်က ဟစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီး တွဲခေါ်လိုက်လေသည်။

“ရယ်ထားပေါ့ကွာ... နင်ဒူးနာဖူးတဲ့တစ်နေ့ သိလာလိမ့်
မယ်... ဟွန်း...”

“အဟင်း...ဟင်း...နှင်းနှင်းရယ်...ငါက နင့်ကိုရယ်တာ
မဟုတ်ပါဘူးနော်... ငါ့ဘာသာ ရယ်ချင်နေတာ...ကဲ...ကိုမင်း၊
နှင်းနှင်းနားမှာစောင့်နေလိုက်ဦး။ နီ...ဟိုနားခဏလေးပြေးလိုက်
ဦးမယ်...”

ပြောပြောနဲ့ တောင်ကမူကလေးပေါ် ပြေးတက်သွားပြီး
တစ်ဖက်ကိုဆင်းချသွားတဲ့နီနီယဉ်ကိုနှင်းနှင်းလှိုင်ရော...မင်းဝေ
ပါဘာမှပြောချိန် မရလိုက်ပေ။

“သူများကိုသာပြောတယ်။ သူလည်း ဇွတ်တရွတ်ပဲ။
မျောက်ရှုံးတယ်။ မြန်လိုက်တာ... မြင်တောင်မမြင်တော့ဘူး...”

နှင်းနှင်းလှိုင်ပစ်ချထားတဲ့ထီးကို လှမ်းကောက်ရင်း
မင်းဝေတစ်ယောက်သူချစ်သူကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
နှင်းနှင်းလှိုင်က သူမရဲ့ဒူးခေါင်းလေးကို သာသာလေးတုန်းနှိပ်နေ
လေသည်။

“ဟင်... ဟိုမှာ၊ နင်းနင်းတို့နဲ့ အတူနေတဲ့တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

အထိတ်တလန့်ပြောလိုက်တဲ့ မင်းဝေစကားကြောင့်... အလျင်လိုစွာလှည့်ကြည့်မိတဲ့ နင်းနင်းလှိုင်တစ်ယောက် ဟန်ချက် ပျက်ကာ လဲမလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အနီးမှာရှိတဲ့ မင်းဝေက လှမ်းပြီး ထိန်းပေးလိုက်ရလေသည်။

“အေ... စိမ်းခက်ခိုင်... သူ့ဘေးမှာလဲကောင်းလေး တွေနဲ့”

မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက တစ်ကယ်ကို အံ့သြစရာပင်။ စောစောတုန်းကတင် ထက်မြင့်နိုင်နှင့် အတူရှိနေသော စိမ်းခက်ခိုင်သည် အခုတစ်ခြားသော အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ ရယ်ရွှင်ပြလျက် လက်ချင်းချိတ်၍ အတွဲခတ်လာခဲ့သည်မဟုတ်ပါ လား။ နင်းနင်းလှိုင်နဲ့ မင်းဝေတို့ကို နှစ်ယောက်သားမှီတွယ်လို့ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတဲ့ စိမ်းခက်ခိုင်မှာလည်း...

မျက်လုံးလေးပြူးကာ နှုတ်ခမ်းလေးဟာသွားခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ဝါးရုံဘေးမှာထီးလေးကွယ်ပြီး .. အဖြစ်သည်းနေတဲ့ ဇာတ်ကွက်လေးကို ပြန်မြင်ပြီး မင်းဝေလက်ထဲက ထီးကိုတစ် လှည့်... နင်းနင်းလှိုင်နဲ့ မင်းဝေရဲ့ မျက်နှာတွေဆီတစ်လှည့်စီကြည့် ကာ သရော်ပြုံးတစ်ချက်ပစ်၍ သူနဲ့ဘေးကအမျိုးသားရဲ့ လက် မောင်းကို ဆတိုးမှီခွဲလျက် ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်သွားလေတော့ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမနိုင်...”

“ဟဲ့လို...”

“ရင်ထူးကိုကိုပါကွ...”

“ဟယ် ...ကိုကို ပြန်ရောက်နေပြီလား... ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်လဲ၊ ရင်ထူးအတွက် ဘာပါလဲ”

“အာ... မေးခွန်းတွေကလဲ ရှုပ်တယ်ကွာ၊ တစ်ခွန်းပဲဖြေ မယ်။ ရင်ထူးလေးအတွက် ငှက်ပျော်ကြော်ပါတယ်”

“ငှက်ပျော်ကြော်ဘာလုပ်ရမှာလဲ ၊ သူ့မှာလည်း မိန်းမနဲ့ ကလေးရှိတဲ့ဟာ...”

“အာ... သရုပ်ဆောင် ငှက်ပျော်ကြော်ကိုပြောတာ... မဟုတ်ပါဘူး။ ညောင်တုန်းငှက်ပျော်ကြော်ကိုပြောတာ ရင်ဖြူး... အဲရင်ထူးရဲ့...”

“ခပ်...ခပ်...”

အမှန်တော့ မရင်ထူးပျော်လွန်းလို့ ချစ်သူကို ထမင်... နောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို မောင်မြတ်နိုးဆိုတဲ့ ချစ်သူအလေးက ရိုးရိုးသားသားပြန်ရှင်းပြနေလိုက်သေးသည်။

အခန်း(၂၃)

“ကလင်... ကလင်... ကလင်...”

ခြေနင်းစက်ကို တစ်ဂျွန်းဂျွန်းချုပ်နေရာမှ တယ်လီဖုန်း သံကြောင့် မရင်ထူးစက်ကိုရပ်လိုက်သည်။ မရင်ထူးတယ်လီဖုန်းကို မကိုင်ချင်ဘဲရှိသည်။ အခုရက်ပိုင်း... သူမဆီမကြာခင်က ဖုန်းဆက်နေတဲ့ ထက်မြင့်နိုင်နဲ့ မဆုံလိုပဲရှိသည်ကြောင့် တယ်လီဖုန်းကိုင်ရမှာလန့်နေမိသည်။

“ကလင်... ကလင်... ကလင်...”

“ရင်ထူးရေ ...ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါဦး၊ မမနိုင်အဝတ်လျှော် လက်စွဲပါကွယ်...”

“ရင်ထူးရေ...”

“အင် ...”

“ကိုကိုတို့ဒီညနေတွေကြမယ်နော်...”

“အင်း...”

“ညနေလေးနာရီမှာ ဆူးလေဘုရားပေါ်က စနေဒေါင့်မှာ ကိုကိုစောင့်နေမယ်နော်...”

“အင်း...”

“ရင်ထူး...နေကောင်းရဲ့လား...”

“အင်းပါဆို...အဲ...ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပဲနော်”

မရင်ထူးပြောပြောနဲ့ ဖုန်းကောက်ချပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်လူက ဘယ်လိုနေမည် သူမသိ၊ သူသိနေတာက မမနိုင် အနောက်ခန်းမှ ထွက်လာသည်ကိုပင်။

“ဘယ်သူဆီလာတဲ့ဖုန်းလဲ ...ညီမလေး...”

“ဪရင်ထူးဆီလာတာပါ၊ သူငယ်ချင်း...တစ်ယောက် က ဗိုလ် တထောင်ဘုရားဖူးချင်လို့လှမ်းခေါ်တာပါ ...မမနိုင်...”

“ဪ...အေးအေး...”

မမနိုင်အဝတ်လှန်းဖို့ ဝရန်တာထွက်ခဲ့သည်။ မရင်ထူး နာရီကိုငုံကြည့်လိုက်တော့ (၁၂:၀၀) နာရီထိုးတော့မည်။ ကိစ္စမရှိ။ အထည်တွေကို အများကြီးချုပ်နိုင်သေးသည်။ နှစ်နာရီခွဲလောက် မှာ ခဏနားပြီး နာရီဝက်လောက်မျက်လုံးကို အနားပေးလိုက်မည်။ ပြီးမှ ရေချိုးပြင်ဆင်ကာ ... ဆူးလေဘုရားကို ကားစီးသွားမည်။

မရင်ထူး သူ့အတွေးနဲ့သူ စက်ခုံဆီဝင်ထိုင်၍ အထည် တွေကို ဆက်လက်ချုပ်နေလိုက်သည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားအနောက်ဘက် လှေကားထစ်မှာ ထိုင် လိုက်ရပ်လိုက်နဲ့ ဝနာမငြိမ်စွာဖြင့် နှင်းနှင်းလှိုင်တို့ မျှော်နေတဲ့ ခင်မောင် ကိုကြည့်ပြီး ထက်မြင့်နိုင် ကြာအာစိတ်မောနေရသည်။

မတော်လို့များ စိမ်းခက်ခိုင်သာ ရင်ပြင်ထဲကထွက်ပြီး ရွှေတိဂုံ ဘုရားအနောက်ဘက်မှန်ရောက်လို့သူ့ကိုမြင်တွေ့သွားရင်မခက် ပါလား။ ထက်မြင့်နိုင်အကွယ်လေးကနေရပ်ရင်း စိတ်ထဲစိုး တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရသည်။

“ဟိုက်...လာပြီ...”

“ဟင်...ဘယ်...ဘယ်သူလာတာလဲ သူငယ်ချင်း...”

သူ့စကားကြောင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ပြီး အကွယ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တဲ့ ထက်မြင့်နိုင်ကို ကြည့်ကာ ခင်မောင်ရယ်ချင်သွား မိသည်။ သို့သော်မရယ်ဖြစ်၊ အတွယ်တစ်ယောက်နဲ့ထော့နဲ့ထော့ နဲ့...လာနေတဲ့ နှင်းနှင်းလှိုင်အတွက် သူစိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားရ သည်လေ။

“ထွက်ခဲ့စမ်းပါ၊ မင်းကလည်း အကြောက်လွန်လိုက်တာ ဟိုမှာ နှင်းနှင်းလာနေပြီ...”

“ကိုမောင်...”

“နှင်း...”

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ နှင်းကို လာခေါ်ပါဦး”

“နှင်း...နှင်းဘာဖြစ်တာလဲဟင်...ဟိုမိန်းမ နှင်းကို ရန်လုပ်တာ လား၊ အခု ဒီမိန်းမဘယ်မှာလဲ...”

ပြော...ကိုမောင်သွားပြီး...ချဲလင်းလုပ်မယ်...”

နှင်းနှင်းလှိုင်ဆီအမြန်လာရင်းလွတ်နေတဲ့ လက်လေး တစ်ဖက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီး ရေပက်မဝင်ပြောနေတဲ့ ခင်မောင်ကို ကြည့် ကာ နီနီယဉ်တို့စုံတွဲမှာ ပြုံးပြီးဖြစ်သွားရသည်။

“အို...ကိုမောင် ကလည်း...အဲဒီမိန်းမကလေး နှင်းကို ရန်လုပ်ဖို့မပြောနဲ့၊ နောက်အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့...တွဲရတ် သွားပြီသိရဲ့လား...”

“ဟင်...ဘယ်...ဘယ်သူ...ဘယ်မိန်းမလဲဟင်...”

“ရှင်မိန်းမလေ...ရှင်မိန်းမပေါ့...ဟွန်း...”

“အီး...”

အကွယ်ကထွက်လာပြီး ပြုံးပြုံးပြာပြာမေးလိုက်တဲ့ ထက်မြင့်နိုင်ကို နှင်းနှင်းလှိုင်က ခွဲပြောလိုက်သဖြင့်...သူ့ဘာကြီး

ရှုံ့လျက် အီးခနဲအသံထွက်သွားတဲ့ ထက်မြင့်နိုင်ကို ကြည့်ကာ ကျန်တဲ့လေးယောက်မှာ ရယ်ပွဲလေးဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဟိတ်... ထက်မြင့်၊ ဘယ်လိုလဲ ဒီတစ်ခါတော်... တော်အိ သွားပြီးလား”

အခုမှ နီနီယဉ်တို့စုံတွဲကို သတိထားမိသွားတဲ့... ထက်မြင့်နိုင်မှာ မေးခွန်းထုတ်နေရင်းမှ စကားကိုရပ်ပြီး လှေခါး ထပ်လေးအတိုင်း ဆင်းလာ ခဲ့သည်။

“အင်း... ငါတို့လည်း အေးအေးဆေးဆေး နားရမလား ဆိုပြီး ချစ်သူနဲ့ အပန်းဖြေဥယျာဉ်ကိုလာပါတယ်... နင်းနင်းဆိုတဲ့ အတွဲချောင်းတဲ့တာတေလန်မလေးက အရှိန်နဲ့ငါတို့ကို ပြေးတိုက် တာ...”

“ဘာလဲ... နင်တို့အတွဲ နဖူးကွဲသွားတယ်ပေါ့...”

“ဘယ်ကလာ... နင်တို့ နင်းနင်းဒူးပြဲသွားတာလေ...”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

နီနီယဉ်အပြောကြောင့် ဝိုင်းရယ်ကြရင်း သူတို့အားလုံး လှေခါးထပ် လေးတွေအပေါ်အသီးသီးထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

“ထက်မြင့်... နင်ဖြစ်ပုံကို နင်းနင်းပြောပြလို့ ငါတို့သိပြီးပြီ နင့်အဖြစ်က မလွယ်ပါလား... ဟာ...”

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ တကယ်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြေမှုငါက သွား ဆော့မိ သလိုဖြစ်သွားတယ်...”

“မမနိုင် သိရင်မလွယ်ဘူးနော်...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ ငါကတော့ အသိပေးသင့်တယ်လို့ထင် တယ်...”

“နင်းနင်းပြောတာမှန်တယ်၊ မမနိုင်ကို ဒီကိစ္စဖွင့်ပြော အသိပေးပြီး... အကြံဉာဏ်ယူသင့်တယ် ထက်မြင့်”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ အကောင်းဆုံးက သူ့လိုမိန်း ကလေးမျိုး ကို မင်းဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်ရှောင်လိုက်ခြင်းက အမှန်ကန်ဆုံးပဲ...”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောလာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုကြည့်ရင်း ထက်မြင့်နိုင်ရဲ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်လည်ချင်ချင်ဖြစ်ပြီး ရင်ထဲနှင့်နှင်းသည်းသည်းခံစားမိရသည်။

သူ့အပေါ် တကယ်ကောင်းပြီး သူ့အကျိုးလိုလားတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်းတွေက တစ်ချိန်က သူဟက်ဟက်ပက်ပက် ... မဆက်ဆံဘဲ မသိကျိုးကျွန်ပြုခဲ့တဲ့ သူတွေ သာဖြစ်နေလေသည်။

အမှန်မူ ... နီနီယဉ်ရဲ့ ချစ်သူ မင်းဝေမှာ သူနဲ့တစ်လမ်းတည်းနေ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ မင်းဝေက တည်တည်တံ့တံ့နဲ့နေထိုင်ပြီး စာကိုလည်းကြိုးစားသဖြင့် ဆယ်တန်းအောင်ကာ အခု...အီးမေဂျာနော့က် ဆုံးနှစ်ဖြေထားသူ၊ နီနီယဉ်နဲ့ မမနိုင်ဆီမရောက်လာခင်ကတည်းက ကွန်ပျူတာသင်တန်း တစ်ခုမှဆိုပြီး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဆယ်တန်းမအောင်ဘဲ မိဘပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းရင်း ဝေလေလေလုပ်နေတဲ့သူနဲ့ တဖြည်းဖြည်းစိမ်းသွားခဲ့ကြသည်။

ဒါကလည်း သူ့ဘက်ကစပြီး မင်းဝေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပစ်ခဲ့ခြင်းသာ။

“ဟေ့ကောင် ထက်မြင့်...ထက်မြင့်...”

“ဟေ...”

“မင်းဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... ဘာဖြစ်ဖြစ်စိတ်မညစ်နဲ့ကွာ...မင်းရဲ့အခက်အခဲကို ... ငါတို့ဝိုင်းဝန်းပြီး ဖြေရှင်းပေးမယ်ကွာနော်...”

“လူဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ မှားတတ်ပါတယ်ကွ မင်းဘာမှစိုးရွံ့တွေဝေမနေပါနဲ့။ နောက်ထပ် ... နောက်ထပ်တွေ မမှားရအောင်ဘဲ အထူးသတိထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ... သူငယ်ချင်းရယ်...”

“ကိုမင်းဝေနှင့် ကိုမောင်တို့ပြောတာမှန်တယ် ... ထက်မြင့်၊ လူတိုင်း ... လူတိုင်းမှာ ... သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဆိုတာ အများကြီးရှိတတ်ကြသည်။ ဒါပေမယ့် ... အစစ်အမှန်အကောင်းရဖို့ရှားတယ်။ ငါတို့ကို နှင့်ရဲ့ အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေအဖြစ်လက်ခံပေးပါဟာ...”

နှင်းနှင်းလှိုင်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ သူ့အားလုံးရဲ့ ... မျက်နှာ
တွေကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်မိရင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြုံးပြမိလေ
တော့သည်။

အခန်း(၂၄)

“အင့်...ရင်ထူးအတွက် ငှက်ဖျော်ကြော်...”

“ဟာ...ဟာ အထုပ်က ကြီးလှချည်လား...”

“ကြီးတော့ မကောင်းဘူးလား...”

“ကိုကိုပိုက်ဆံကုန်တာပေါ့...”

“ကုန်ကုန်ပေါ့၊ ရင်ထူးဝဝစားရဖို့ အရေးကြီးတယ်...”

“ဝဝစားပြီး ဝေးဝေးနေရမှာလား...”

“ဟင့်အင်း...နီးနီးမှာနေ...”

“တန်အောင်ခိုင်းမယ်ပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကြေအောင်ကိုချစ်မှာ...”

“တော်သေးတာပေါ့၊ သေအောင်မချစ်လို့...”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...”

နှစ်ယောက်သားကြည်နူးစွာရယ်ရင်းဘုရားကိုရှိသေစွာ
ဦးခိုက် ကန်တော့လိုက်ကြသည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနဲ့ မရင်ထူးက နေရာမှတင် ငှက်ပျော
ကြော်ကိုဖောက်၍ တစ်ကြွပ်ကြွပ်နဲ့ ဝါးစားနေလိုက်သည်။

“ရင်ထူးက ငှက်ပျော်ခြောက်ကြော်ကြိုက်တာပဲနော်”

“ကြိုက်တာမှ အရမ်းကြိုက်ပေါ့၊ ရော့...ကိုကိုလဲစား...”

ငှက်ပျော်ကြော်တွေကိုနှိုက်နှိုက်ပြီး ပလုပ်ပလောင်းနဲ့
တစ်ကြွပ်ကြွပ်စားနေတဲ့ မရင်ထူးရဲ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ
မောင်မြတ်နိုးရဲ့အတွေးထဲ ငယ်စဉ်က ပုံရိပ်တစ်ချို့က ထင်ဟပ်လာ
ခဲ့သည်။

အခန်း(၂၅)

“ရော့... ညီညီ၊ နင်က ငှက်ပျောကြော်ကြိုက်တော့တစ်
ထုပ်လုံး ကုန်အောင်စား...”

“ဟင်... နင်က မစားဘူးလား...”

“ဟေအေး... ဝါက ဆီးထုပ်စားမှာ...”

“ခစ်...”

“နင်ဘာရယ်တာလဲဟ...”

“ခစ်... နင်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဆီးထုပ်စားတယ်
ခစ်...ခစ်...”

“ဘာဖြစ်လဲ ယောက်ျားလေးလည်း ပါးစပ်ရှိတာပဲ စားချင်တာစားမှာပေါ့။ ငါစားဖို့ပဲ အမေကဝယ်လာပေးတာ...”

ပြောပြောနဲ့ တုတ်ပေါက် ဆီးထုပ်ဖောက်စားနေလိုက်သည်။ ညိုညိုက ငှက်ပျောကြော်ကို မဖောက်သေးဘဲ နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟင်... နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ ညိုညို...”

“နေဦး... ငါအဖေနဲ့ အမေကို ဒီငှက်ပျောကြော်သွားကျွေးလိုက်ဦးမယ်...”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်ထိုင်တော့... အမေစောစောကတင် ငှက်ပျောကြော်အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကိုင်ပြီး... နင်တို့အိမ်သွားပေးတာငါတွေ့ခဲ့တယ်...”

“ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရော...”

ပြောရင်းနဲ့ နေရာမှာပြန်ထိုင်တော့ ငှက်ပျောကြော်ထုပ်ကိုဖောက်၍ တစ်ဖက်လူနားညည်းလောက်အောင် တစ်ကြွပ်ကြွပ်နဲ့ စားနေတဲ့ ညိုညိုကိုကြည့်ပြီး သူလည်း ဆီးထုပ်ကို တစ်ထုပ်ပြီး တစ်ထုပ် ဖောက်စားနေလိုက်တော့သည်။

ငှက်ပျောကြော်ကြိုက်တဲ့ ညိုညိုတစ်ယောက်သူ့အထုပ်နဲ့ပင် မနားသေး။ အိမ်ကိုရောက်နေတဲ့... ငှက်ပျောကြော်ထုပ်ကိုပါ မိဘကနည်းနည်းစား သူကများများစားနဲ့ ဇာတ်သိမ်းလိုက်သေးသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဝမ်းချုပ်ပြီး ဗိုက်အောင့်နေတဲ့ ညိုညိုနဲ့ ဝမ်းလျှောပြီး ဗိုက်နာနေတဲ့ တုတ်ပေါက်တို့နှစ်ယောက်အဖြစ်က ညောင်ဝိုင်းရွာလေးမှာ ရာဇဝင်လေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး...ကိုကိုက ဘာကတိပေးရမှာလဲ...”

“အဲဒီကိုသွားရင် သူများအတွဲတွေလုပ်ချင်ရာလုပ်နေ တာကြည့်ပြီး စိတ်ပါလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ဘယ်သူလဲ ...ရင်ထူးစိတ်ပါလာရင်လား...”

“အာ...ဘယ်ကလာ...ကိုကိုစိတ်ပါလာရင်ပြောတာ”

“အင်း...လွယ်ပါတယ်၊ ရင်ထူးကို မွှေးမွှေးပေးရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုမသွားဘူး...”

“အဟား...ဟား...ကပ်စေးနဲ့မလေးကလည်း...”

ကိုကိုက နောက်တာပါကွာ...ကဲလာ ရင်ထူးမကြိုက်တာကိုကို ဘာမှမလုပ် ပါဘူးနော်...”

“ပြီးရော ...အခွင့်အရေးယူလို့ကတော့ တစ်သက်စာပဲ မှတ်...”

“ဘာလဲ...ကိုကိုနဲ့အတူနေမှာလား...”

“ဝေးသေးအပြတ်ဖြတ်မှာပြောတာ...”

“ဘာနဲ့ဖြတ်မှာလဲ”

အခန်း(၂၆)

“ကိုကို...ကိုကိုလို့...”

“ဟင် . . . ဘာလဲရင်ထူး . . .ဆောရီးနော်၊ ကိုကို

အတွေးလွန်သွားလို့...”

“ဟော...ကိုကိုက ဘယ်သူ့ကိုတွေးနေတာလဲ...”

“ရင်ထူး... ကိုကိုတို့ ဘုရားဖူးလာသူတွေကို အားနာ

တယ်ကွာ၊ ဒီနားကမဟာဗန္ဓုလပန်းခြံနားသွားထိုင်ကြမယ်နော်”

“ဒါဖြင့် ...ကတိပေး...”

“ဘရိတ်မီးနဲ့...”

“ဘယ်နေရာဖြစ်မှာလဲ...”

“ရှက်ကြောက်ကို...”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဘာကောင်းတာလဲ...”

“ရှက်ကြောက်မရှိရင် မရှက်ရတော့ဘူးပြောတာအဟဲ...”

“သွား...လူညစ်ပတ်...”

“မရင်ထူးကမောင်မြတ်နိုးရဲ့လက်မောင်းကိုမနာအောင် ဆွဲဆိတ်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သားရယ်ရွှင်ပြုံးစွာဖြင့် ဆူးလေ ဘုရားမှဆင်းခဲ့လေ သည်။

“ရှေ့...ကိုကို ဆီးထုပ်စား...”

မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံထဲရောက်လို့ ခုံတန်းလေးပေါ်ထိုင်ပြီး တာနဲ့ ဆီးထုပ်ကို ...ထိုးပေးလာတဲ့ မရင်ထူးအားမောင်မြတ်နိုး အံ့သြမှင်တက်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ... ဆီးထုပ်ကျွေးတဲ့ဟာကို”

“အဲ...ကိုကို ဆီးထုပ်စားလိမ့်မယ်လို့ရင်ထူးသိလို့လား”

“မသိပါဘူး... ဒီနေ့ ကိုကိုက အဝေးကြီးကနေ ကားစီး လာရတော့ အီလည်လည်နောက်တောက်တောက်ဖြစ်နေတာ တွေပျောက်သွား လန်းသွားအောင်လို့ ဆီးထုပ်ကျွေးတာ ပါ”

“သိတတ်လိုက်တာကွာ... လိမ္မာတဲ့သူကို ဆုချရမယ်”

“ဟိုး...ဟိုးထား၊ ဆရာရှက်ကြောက်မဖြစ်ရသေး...ဘူး”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်...”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ အတူတူပေးပြီး ထွက်ပေါ်လာတဲ့ရယ် သံကြောင့် သူတို့ရှောက်ကမြက်ခင်းပေါ်မှာ ထီးလေးကွယ်ပြီးနေ တဲ့စုံတွဲဆီ နှစ်ယောက်သား... အံ့သြစွာလှည့်ကြည့်မိလေသည်။

“ဘာကြီးလဲဟ ...သူများပြောတာလည်းလိုက်ရယ် တယ်။ မိုးမရွာနေမယ့်နဲ့လဲ ထီးကြီးက ကာထားသေးတယ်...”

“အို... ကိုကိုရယ်... မပြောပါနဲ့ သူတို့ ဘာသာရယ်တာ ဖြစ်မှာပါ...”

“ဒါဆိုလည်း ထီးကွယ်ပြီး ကလိထိုးရယ်နေတာဖြစ်မှာပေါ့...”

“အာ ... ပေါက်တတ်ကရပြောတော့မယ် ကိုကို ... အဲဒီလိုလုပ်ဖူးလို့လား...”

“အင်း...လုပ်ကြည့်မယ်လေ၊ ရင်ထူးဖွင့်လိုက် ...”

“သေလိုက်ပါလား ... ကိုကိုလူဆိုးရဲ့...”

ဒီတစ်ခါတော့ပေါ်တင်ကြီးသိသာစွာထရယ်လိုက်တာမို့ မရင်ထူးက ပါးစပ်လေးဟောင်းခနဲဖြစ်ပြီး ... မောင်မြတ်နိုးက မတ်ခနဲရပ်ကာ ထောင်းခနဲထွက်သွားရလေသည်။ (ဒေါသ)

“တောက်...ဒါလူကို တမင်ရိနေ သရော်နေတာပဲ...”

“ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးလဲကွာ...”

လျှင်မြန်လိုက်တဲ့မောင်မြတ်နိုး၊ ပါးစပ်ကပြောရင်း လူကလည်း ချက်ချင်းရောက်သွားပြီး။ ထီးကိုဆွဲလန်ပစ်လိုက်တာ မရင်ထူးပင်တားချိန်မရတော့။

“ဟေ့ကောင်...မင်းဘယ်သူ့ကိုရယ်...ရယ်...”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်နေတဲ့သူနဲ့ ပြုံးတုံတုံဖြင့်သူ့အား မော့ကြည့်နေတဲ့ မိန်းမပျိုလေးကိုလည်းတွေ့လိုက်ရော ... မောင်မြတ်နိုး စကားမဆက်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူးသွားရတော့သည်။

အကြောင်းမှာ ...ထီးလေးကွယ်ပြီး သူတို့ကိုလှောင်ပြောင်နေ သည့် စုံတွဲမှာ ကျော်စွာနဲ့ချိုငယ်တို့ဖြစ်နေခြင်းပင်...

“ကျော်စွာ၊ မင်းတော်တော်ဆိုးတာပဲ...”

“အဟဲ...စောစောကတည်းက မင်းတို့ဝင်လာတာတွေ သားပဲ၊ ငါ့နဲ့ချိုငယ်က မင်းတို့ကို တမင်စချင်လို့ထီးကွယ်ပြီးနေ လိုက်တာ...”

“ချိုငယ်...နင့်ဒီကောင်ကိုယုံလိုက်ပြီပေါ့ ...”

“မင်းမေးတာနောက်ကျနေပြီ ချိုငယ်က ငါ့ကိုယုံလို့ ငါကျွေးတာတောင်စားပြီးပြီ...”

“ဟုတ်လား...မင်းက ဘာကျွေးလို့လဲ...”

“မင်းညောင်တုန်းကပါလာတဲ့ ငှက်ပျောကြော်...”

“သွား... ကျော်စွာ... ကောင်စုတ်ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ချိုငယ်ကရက်ပြုံးလေးဖြင့် ကျော်စွာကိုလှမ်းထုကာ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည်။

“ကိုကိုဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

အနားရောက်လာတဲ့ မရင်ထူးရဲ့အမေးကို မဖြေသေးဘဲ မရင်ထူးရဲ့လက်ကလေးကိုကောက်ကိုင်ကာ ကျော်စွာကိုခပ်ကြားကြားလေးလုပ်ပြလိုက်သည်။ မောင်မြတ်ဦးကိုကျော်စွာကလည်း အားကျမခံ ချိုငယ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျော်စွာ... ဒါ ငါ့ရဲ့အိုမင်းဖော်လေး မရင်ထူးတဲ့ လှတယ်မဟုတ်လား... အဟဲ...”

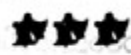
“အေးကွ... ဒီတစ်ယောက်တော့ တကယ်လှတယ်၊ မင်းရဲ့အရင်တစ်ယောက်ထက်သာပါတယ်ကွာ...”

“ဟေ့ကောင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ထည့်မနေနဲ့၊ မင်းရဲ့ချိုငယ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ဦး...”

“ဟုတ်သလား ကိုကို...”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပျော်လို့ တမင်စတာပါ ကျွန်တော့်နာမည်ကျော်စွာဟောဒီက ကျွန်တော်ရဲ့သေဖော်လေး ချိုငယ်တဲ့ခင်ဗျား...”

မရင်ထူးစိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ အလျင်စလိုပြန်ဖြေရင်းဟာ သနောပြီး ပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက်သေးတဲ့ ကျော်စွာကြောင့် သူတို့နဲ့အတူ ညနေခင်းလေးပါ ပြုံးပျော်လန်းဆန်းသွားရလေသည်။

အပြတ်ပြတ်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မမနိုင်အသံကြောင့် မရင် ထူး နားမလည်စွာ မမနိုင်ဆီအကြည့်ပို့မိလေသည်။

“လာထိုင်လေ ရင်ထူး...”

မမနိုင်ကလှမ်းခေါ်ရင်း မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလာသဖြင့် မရင်ထူးလွတ်နေတဲ့ မမနိုင်နံဘေးမှာ ခပ်ရှိရှိလေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် မမနိုင် ...ပြောင်းရမယ့်အတူတူ ...ဒီမျက်နှာတွေ ကြည့်ပြီး လကုန်တဲ့အထိစောင့်မနေနိုင်ဘူး။ ခုပဲပြောင်းမယ်...”

“ကောင်းပြီ...လကုန်ဖို့က ခြောက်ရက်ပဲလိုတော့တယ် ဒါပေမယ့် နင့်ကိုညှာတာသောအားဖြင့် ဒီတစ်လစာလခကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်...ဧရာ”

ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ပြီး သရေသေတ္တာနှစ်လုံးကို မနိုင်မနင်းရုန်းကန်ဆွဲလျက် အခန်းထဲမှထွက်လာရင်း ပြောလိုက်တဲ့ စိမ်းခက်ခိုင်နဲ့...ထိုင်နေရာမှပေါက်ခဲထဲပြီး တည်ငြိမ်တန်နဲ့ ပြောလျက် တစ်ထောင်တန်ဆယ်ရွက်ကို...ထိုးပေးနေတဲ့ မမနိုင်

အခန်း(၂၇)

သံတံခါးသော့ကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်းတံခါးကိုဖွင့်ဝင်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဧည့်ခန်းမှာစုဝေးနေကြတဲ့ အကြည့်အားလုံးက သူမဆီ ရောက်လာကြသည်မို့ ရင်ထူးစိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ယောင်ရမ်းပြီး လက်ကနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၆:၀၀)နာရီ ပဲရှိသေးသည်။ အဆောင်စည်းကမ်းက (၉:၀၀)နာရီအထိ ခွင့်ပြုထားသည်မို့ စည်းကမ်းဖောက်တဲ့ထဲမှာ မရင်ထူးမပါဘူးဆိုတာ သူမကိုယ်သူမအသိဆုံးဖြစ်သည်။

“ရင်ထူး တံခါးပြန်ပိတ်နဲ့ ဒီအတိုင်းထား...”

တို့ကိုတစ်လှည့်ဆီ...ကြည့်ရင်းမရင်ထူးယောင်တောင်တောင်နဲ့ ထရပ်မိလိုက်ပါသည်။

“မလိုပါဘူး၊ ပိုက်ဆံတစ်သောင်းဆိုတာ စိမ်းခက်တို့ အကြမ်းစားတဲ့ဖိနပ်တစ်ရံဖိုးတောင်မရှိဘူး...”

“အေးလေ...မင်းကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားတွေ ခြေဖဝါး အောက်နား အစီးခံဖိနပ်မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟုတ်ပြီလား...”

“အဟင်း...ဟင်း... မမနိုင်မောင်ရဲ့ခြေဖဝါးအောက်မှာ ဆိုရင် ကော အစီးခံလို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား...”

မမနိုင် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်ပြီး လက်ကို မြှောက်လိုက် ချိန်...မရင်ထူးက ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်းရင်ထူး...စည်းကမ်းမရှိတဲ့ဒီဟာမကို ငါမညှာ နိုင်တော့ဘူး၊ ပါးရိုက်ပြီးရဲစခန်းပို့ပစ်မယ်...”

ရဲစခန်းဆိုလို့ စိမ်းခက်ခိုင် နည်းနည်းဖြုံသွားရသည်။ သို့သော် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်မသွားပေ။

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ မမနိုင်ရယ်...သူလဲ...သွား တော့မယ်...ဟာ...ကဲ စိမ်းခက် သွားစရာရှိတာသွားတော့... ခင်သီနဲ့ မိချိုစိမ်းခက်ကို ကူသယ်ရင်းအောက်လိုက်ပို့လိုက်ကြဦး လေ...”

“မလိုဘူး၊ ဘယ်သူ့အကူမလိုဘူး...”

မရင်ထူးကိုပိတ်ပြောရင်း သေတ္တာနှစ်လုံးကို တံခါးဝမှာ သွားချထားလိုက်ပြီး သူမရဲ့ရှေ့ပင်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဟမ်းဖုန်း ကိုနှိုက်ယူလိုက်ပြီး ဂဏန်းကွက်တစ်ချို့ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...ဦးရေ၊ အခုချက်ချင်း မီးကိုလာခေါ်...နော်၊ မီး တိုက်အောက်မှာဆင်းစောင့်နေမယ်...ဒါပဲနော်...ဦး...ရွတ်”

သူမလုပ်နေတဲ့ ဟန်ပန်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံးက နှာခေါင်း ရှုံ့နေကြသလောက် မရင်ထူးခမျာတော့ အံ့သြမှင်တက်နေမိ သည်။

“ကဲ...သွားပြီ...တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စိမ်းခက်တို့က လွတ်လပ်သူကို ပေါ်တင်တွဲတယ်... သူများဆည်းစားကို ကြောင်တောင် မနှိုက်ဘူး...”

ဟန်ပါပါနဲ့ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်တွင်း ပြန်ထည့်လို့ စကားကိုတစ်လုံးချင်း မှဲ့ခွဲပြောလျက် သေတ္တာနှစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ထွက်သွားတဲ့ စိမ်းခက်ခိုင်နောက် နှင်းနှင်းလှိုင်ထလိုက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်နှင့် နီနီယဉ်က လှမ်းဆီးတားလိုက်သည်မို့တောက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ ... နှင်းနှင်းလှိုင်နေ ရာမှာပဲပြန်ထိုင်နေရသည်။

“သူဘာပြောသွားတာလဲ... နီနီ...”

“ဪ... ဒီနေ့ပြည်သူ့ရင်ပြင်မှာ ... နီနီရေအိမ်ခဏသွားနေတုန်း ခူးနာပြီးလဲ မလိုဖြစ်သွားတဲ့ နှင်းနှင်းကို မင်းဝေက ဘေးကနေ ဖေးမပေးလိုက်တာကို သူမြင်သွားပြီး ထင်ရာစွတ်ပြောသွားတာပါ မမနိုင်...”

“ဪ... ဒီလိုကိုး...”

ဝေဝေနိုင်က မှတ်ချက်ပေးရင်း ထိုင်နေရာမှာ ငေါက်ခနဲထကာ တံခါးပေါက်ဆီ လျှောက်သွားခဲ့သဖြင့် အားလုံးက မျက်လုံးလေးတွေ ကျယ် သွားရလေသည်။

“ဟဲ့... ဝေဝေ... ဝေဝေ... မလုပ်နဲ့တော့ သူ့အကျိုးပေးနဲ့ သူ့သွားပါစေတော့ဟာ...”

စိုးရိမ်ဟန်နဲ့ညည်းညာစွာ တားမြစ်နေတဲ့ ... မမနိုင်ဆီကို ခပ်တည်တည်နဲ့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟင်... ဝေက ဘာလုပ်လို့လဲ တံခါးလာပိတ်တဲ့ဟာ”

“မသာမလေး...”

ဝေဝေနိုင်အပြောကြောင့် မမနိုင်ရဲ့ ဂုဏ်ပြုနာမည်ပေးအဆုံးမှာ စောစောကနွမ်းယောင်ယောင်ရှိနေတဲ့ မျက်နှာတွေမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို လန်းဆန်းဝေဖြာ အပြုံးကမ္ဘာ ဖြစ်သွားကြရသည်။

“မိချိုနဲ့ ခင်သီ ညီမတို့ သူငယ်ချင်းအတွက် ဝမ်းနည်းနေကြသလား”

“ဟင်အင်း... သူ့အတွက် ဘာခံစားမှုမှမရှိပါဘူး။ မမနိုင်တို့ကို သာအားနာတာပါ...”

“မလိုပါဘူးညီမတို့ရယ်... အားလုံးက ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြရင်ပဲ မမနိုင်က ကျေနပ်လှပါပြီ...”

“သူက... ဒီနေ့ကျမှ ဟမ်းဖုန်းတွေ ဘာတွေကို လို... အီးအားကျလိုက်တာ...”

“တကယ်လား...”

“တကယ်ဆို နှင်းနှင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဟော ဒီလိုဆောင့်ကန်မှာပေါ့...”

ဝေဝေနိုင်ရဲ့ ပြောင်ချော်ချော်ပုံစံနှင့် နှင်းနှင်းလှိုင်ရဲ့ ဟန်ပါပါ ကန်ချက်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

“ကဲ... မမနိုင်တို့ သူ့အကြောင်း မေ့လိုက်ကြမယ်... အားလုံးက ကိုယ့်နေရာကို ယုံဝင်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြတော့ နော်...”

“ဟုတ်... မမနိုင်”

မမနိုင်က မရင်ထူးရဲ့ ပါးကို ချစ်စနိုးနဲ့ တစ်ချက် ဆွဲဖျစ်ပြီး သူ့အခန်းထဲဝင်သွားခဲ့သည်။

ခရီးနိထိ မရင်ထူးမှာ မမနိုင်တို့တွေ ဘာတွေဖြစ်ကြမှန်း မသိသေးပေ။

“ကဲ... ချိုတို့နှစ်ယောက်လည်း... ဟင်းချက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြမယ်...”

“အဲ... ဟုတ်သားပဲ။ ပုစွန်တွေဝယ်ခဲ့တာ၊ ပုပ်သွားရင် အခက်ပဲ... ရင်ထူးတို့တစ်တွေရော... ချက်ပြုတ်ကြဦးမှာလား”

“ဟင်... အင်း... ရင်ထူးမချက်တော့ဘူး။ နှင်းတို့လည်း ဒီညနေမီးခိုးတိတ်ပဲ။ ခင်သီနဲ့ မိချိုပဲ မီးဖိုချောင်မှာ နဘမ်းသတ်ကြတော့...”

နှင်းနှင်းလှိုင်စကားအဆုံးမှာ ခင်သီနှင့် မိချိုက ရယ်ကာ မောကာ ဖြင့်ပြောဆိုရင်း အခန်းထဲဝင်သွားကြလေသည်။

နီနီယဉ်က မရင်ထူးနံဘေးကို ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး ပခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲဟင်၊ နီနီငါလည်း... ဘာမှမသိရပါလား”

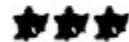
“ကဲ... နီနီ၊ ရင်ထူးသိရအောင်... နင်ပဲပြောလိုက်တော့”

“အေး... လိုရင်းတိုရှင်းပြောရရင်... သူ့မောင်ဆီမှာ စိမ်းခက်က ငွေညှစ်ယူတာကို မမနိုင်က သိသွားပြီး ဒေါသဖြစ်တာ ရယ်... လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေက မပြောမဆို... စိမ်းခက်အပြင်မှာ အိပ်လို့မကြိုက်တာရယ်ပေါင်းပြီး လကုန်ရင်ပြောင်းဖို့ပြောတာ... သူက အခုပဲပြောင်းသွားတာပဲလေ...”

“အင်း... ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့ တစ်ဖက်မှာ သူ့ခမျာ တကယ်ပဲ အဆင်ပြေပုံမလားဟယ်...”

“အမယ်လေး ရင်ထူးရယ်၊ ဒီဟာမအတွက်များ တွေးပူနေသေးတယ်၊ ဝေဝေတို့က တော့ဘယ်သူ့အတွက်မှ တွေးမပူဘူး။ ဒါပေမယ့်... ဟမ်းဖုန်းလေးတော့ ကိုင်ချင်ပါရဲ့... အဟိ...”

ဝေဝေနိုင်ရဲ့ ပြောင်ချော်ချော် နောက်ဆုံးစကားကြောင့် နှင်းနှင်းလှိုင်က နေရာမှထကာ ညီမဖြစ်သူကို ဆွဲကုပ်မယ်အလုပ် ဝေဝေနိုင်က အခန်းထဲဝင်ပြေးသွားခဲ့တာကို ကြည့်ပြီး မရင်ထူးနဲ့ နီနီယဉ်မှာ ရယ်ရသေး၏။

“ပွန်း...ပြောတော့ မထွက်ဘူးဆို..ဟင်..အနံ့တောင် သက်သေရှိတယ်”

အတည်ပေါက်နဲ့နောက်လိုက်တဲ့ ဝေဝေနိုင်ကြောင့် သာလှမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ကိုသာလှလေ ဝေဝေကိုနှစ်ရက်ပဲခွဲရသေးတယ်...နှစ် သက်စာလောက်လွမ်းရတယ်သိလား...”

“ပူ...”

“အာ . . .ပါးစပ်နဲ့ပြောလည်းယုံပါတယ်။ သံယောင် မလိုက်ပါနဲ့...ကိုသာလှရယ်”

သာလှစကားလမ်းကြောင်းလွှဲပြီးပြောခါမှ အသံဆွဲပြီး ထွက်သွားတဲ့ရထား...အဲ မဟုတ်ပါဘူး။ လေပူပြင်းကြောင့် မနေ တတ်အောင်ရှက်မိပြီး ဝေဝေနိုင်မျက်နှာဆီမကြည့်ရဲတော့ဘဲ သူ့လေပေါက်ကိုပိနေအောင် ဖိထိုင်ထားလိုက်တော့သည်။

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း... ကိုသာလှရယ်၊ ဒါ.. ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ ...ကဲဒီဘက်လှည့်ပါဦး ပီလှရယ်”

အခန်း(၂၈)

“ဝေ...ကိုသာလှကိုသတိမရဘူးလား”

“ရတာပေါ့၊ ကိုသာလှတို့ဆိုင်မထွက်မှန်းသိပေမယ့်မနေ့ ညကတောင် လမ်း(၅၀)ထိပ်ရောက်ဖြစ်သေးတယ်”

“အင်း... ဒီနေ့လည်း မထွက်ဖြစ်သေးဘူး။ ခရီးပန်းလာ တာနဲ့မနက် ဖြန်ညနေမှပဲပြန်ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်...”

“ပီ...”

စကားအဆုံးမှာ မပြောမဆိုအောက်အရပ်ဆီကထွက် ပြေးသွားတဲ့ ကိုရွှေလေသရမ်းကြောင့် သာလှမမျှာ အရှက်လွန် ကာ အခက်ပွေ့သွားရသည်။

“ဝိ..ဝိ...ဟူ...”

ဝေဝေနိုင်က ရုတ်တရက်ဆွဲလှည့်လိုက်တော့ ကိုယ်က ယိုင်သွားပြီး တင်ပါးကကြာသွားသဖြင့် လေပေါက်ဖွင့်ပေးလိုက် သလိုဖြစ်ကာ သံစုံ လေးတောင် ကဲ ... ထွက်လာသမို့ ... ကြာလာရင် သာလတစ်ယောက် . . . နေ ရာမှာတင် မြေကျုံ့ဝင်သွားမိမှာသေချာ တာကြောင့် ချစ်သူအသစ်လေးကို တောင်းပန်သမှုပြု၍ နောက် ပြန်ပြေးခဲ့ရလေသတည်း။

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“အဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

သာလှပြန်ပြောတာကို နားထောင်ရင်း ဝါးလုံးကွဲမတတ် ရယ်နေတဲ့ မောင်မြတ်နိုးနဲ့ ခင်မောင်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ပါ ရှက်ရှက်နဲ့ လိုက်ရယ်မိလေသတည်း။

“မင်းဖြစ်ပုံကလည်း ကောင်မလေးရှေ့ရောက်မှ ... လေ တွေသောက်ရမ်းသွားလည်ရတယ်လို့...”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

“အေးလေကွာ .. ပြီးတော့ ကောင်မလေးက ... ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ သူကပဲထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးလာရတယ်လို့ ... စံပါပဲလား ဝီလှရယ်”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

“ဟ... ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်... ဒီထက်ပိုဆိုးလာတော့ဘယ် လိုလုပ်မလဲ”

“နေစမ်းပါဦး...မင်းအရင်က ဒီလိုလေ မပွားပါဘူး...”

“ဒီလို...ခင်မောင်ရေ...ဒီကောင်က အမေ့လက်ရာ ထမင်းဟင်းကို အသားကုန်ဖိစားပြီး ဝမ်းကမသွားတော့ ဒီမနက် ငါ့ ညီမလေးက လမ်းခရီးမှာ ဝိုက်မအောင်ရအောင် ဆိုပြီး ကြက်သွန် ဖြူးဖိုတ်တွေကျွေးလိုက်တာ”

“ဟတ်ပကွာ...ညှိထွေးလေး ကျွေးလိုက်တဲ့...ကြက် သွန်ဖြူးဖိုတ်တန်ခိုးက ချစ်သူနဲ့တွေ့ချိန်ရောက်မှ အစွမ်းပြတော့ တယ်”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

သုံးယောက်သား လုံးထွေးရယ်မောရင်း ဦးစွာ ခင်မောင် က အရယ်ရပ်ကာ သာလှဖျော်ထားတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူ၍ တစ်ခုံသောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ခင်မောင်...မင်းတို့ မနက်ကတည်းက သွားတွေ ကြတာမလွန်ဘူးလား...”

အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲကို ရေနွေးကြမ်းငဲ့ထည့်ရင်း... မေးလာတဲ့ သာလှကို ခင်မောင်က နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြလိုက်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်ကလာ...ကဲရမလဲ၊ ဟကောင်ရဲ့ ငိုအဖြစ်က မင်း ထက် တောင်ဆိုးသေး...”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြောပြပါဦး၊ ရယ်ရတာပေါ့ကွာ...”

မောင်မြတ်နိုးက သူ့ဝေစုကောင်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ပွဲတောင်းလိုက်၏။

“ဒီလိုကွ...ပြည်သူ့ရင်ပြင်ထဲကို ငါတို့ရောက်တော့ (၉၀၀) နာရီပဲ ရှိသေးတယ်...”

“ကြားရက်ဆိုတော့ လူရှင်းလောက်ပါတယ်...”

“အေးကွာ...လူရှင်းတုန်းမှာ ချစ်သူလေးကိုက လူကြည် စယ်မြူစွယ်ပြီး မွှေးမွှေးပေးမယ်ကြံတုန်း...”

“ဘာလဲ...အာပုပ်ဇော်ကန်ရောလား...”

“ဖလူး...ဖူး...ခွီး...ခွီး...”

ကော်ဖီကို ငုံ့ရုံရှိသော သာယာလှစကားကြောင့် ရယ်ချင်တာ မထိန်းနိုင်ဘဲ လွှတ်ထုတ်လိုက်သော အသံမျိုးစုံနှင့်အတူ ရှေ့က ထိုင်နေတဲ့ ခင်မောင်အင်္ကျီ ဆီစင်ကုန်တော့သည်။

“ကုန်ပါပြီကွာ ... ငါ့ချစ်သူလေး ဝယ်ပေးထားတဲ့ အင်္ကျီ လေးရင်ဘတ်လေးကို ဆွဲခါရင်း ပြောလိုက်သည်ကို မောင်မြတ်နိုး ကစိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်...”

“ဆောရီးကွာ... ငါကလည်း ရယ်စရာဆို ကြားရမြင်ရရင် အောင့်ကိုမနေနိုင်ဘူးကွာ...”

“ကဲပါ ... ခင်မောင်ရယ်... ဒါလေးလျှော်လိုက်ရင် ပြောင် ပါတယ်။ အဖြစ်သည်းမနေနဲ့ မင်းစကားကိုသာ ပြန်ဆက်...”

ရေခဲကြမ်းကို တစ်ဖူးဖူး မှုတ်သောက်ရင်းပင် ပြောလာ တဲ့ သာယာကို စုပုပ်ပုပ် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ခင်မောင်စကား ဆက်လိုက်သည်။

ဒီလိုကွာ . . . ဟုဆိုကာ ခင်မောင်က အတိုချုပ် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟင်... အဲဒီမိန်းကလေးက ငါတို့ဆိုင်ကို လာနေကြပေ မယ့် မင်းကိုမမှတ်မိတာတော်သေးတာပေါ့...”

“ငါလည်း အစတော့ စိတ်ထဲစိုးတထိတ်ထိတ်ပါပဲ ... ဒါပေမယ့် အကျပ်အတည်းဖြစ်နေတဲ့ ဟိုကောင်ကိုလည်း တကယ် ကူညီချင်တာနဲ့ နှင်းနှင်းသင်ပေးလိုက်တဲ့ အတိုင်း ဝင်လုံးလိုက်တာ အဆင်ပြေသွားလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ...”

ခင်မောင်က စကားအဆုံးမှာ မောသွားဟန်ဖြင့် အဆင် သင့်ငဲ့ထားပြီး သား၊ ရေခဲခွက်ကိုယူကာ မော့ချလိုက်သည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်က တော်တော်မျက်နှာပြောင်တိုက် တာပဲနော် ငါတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို ချစ်ရမှာ တောင်ကြောက်တယ်”

“အဲဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ မြတ်နိုးရာ၊ လောကမှာ ဆိုးသွမ်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေရှိသလို ကောင်းမြတ်တဲ့ မိန်းကလေး တွေရောအများကြီးပါ ကွာ ... ဥပမာ ငါ့ရဲ့ ဝေဝေလေးလိုပေါ့ ... အဟဲ ...”

“သောက်ရှူး၊ အကောင်းပြောနေရာက ဖောက်လာပြီး ...
နေဦးဟ သူတို့နဲ့အတူနေ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်
လို့နှင်းနှင်းကပြောတယ်”

“အင်း... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...”

မောင်မြတ်နိုးက စိတ်မပါသလို မေးခွန်းထုတ်ရင်း မတ်
တပ်ထရပ်၍ အညောင်းဆန်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းက အိပ်တော့မှာလား အစောကြီးရှိ
သေးတယ်...”

“မအိပ်သေးပါဘူးကွာ ... မင်းစကားသာဆက်ပြော
ပါဦး”

“အေး... အဲဒီတစ်ယောက်က ဟိုစိမ်းခက်ဆိုတဲ့ ... တစ်
ယောက်နဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်ဆိုပဲကွ...”

“ဘယ်လို ဆန်ကျင်ဘက်လဲ ခင်မောင်...”

သာလှက သူ့ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူမော့ချလိုက်ပြီး မေး
လိုက်ချိန်မှာ မောင်မြတ်နိုးကလည်း နေရာမှာပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“နှင်းနှင်းပြောပြတဲ့အရတော့ အဲဒီတစ်ယောက်က ဘဝကို
တစ်အားကြိုးစားတယ်ဆိုပဲ ... အချိန်ရှိသရွေ့အလုပ်ကိုပဲ မဲလုပ်သ
တဲ့ကွ...”

“ဒါဆို ငါတို့ထက်တော်တာပေါ့ ...”

“ဟုတ်တယ် မြတ်နိုး၊ ငါတို့က အလုပ်ထလုပ်တာ သုံးလ
လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်က သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ
တဲ့ ... ကျောင်းစာတစ်ဖက် အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အရမ်းကိုရိုးသား
ကြိုးစားတယ်ဆိုပဲကွ...”

“နေစမ်းပါဦး ... အဲဒီတစ်ယောက်က ဘာအလုပ်... လုပ်
တာတဲ့လဲ ခင်မောင်...”

“အင်း... မနက်ပိုင်းမှာပဲ ပြုတ်ရောင်းပြီး ကျောင်းအား
လပ်ချိန်မှာ စက်ချုပ်တယ်တဲ့ ... အပြင်သင်တန်းတွေလည်းဖြေ
တက်လိုက်သေး ဆိုပဲကွ...”

“ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ရှားပါးတဲ့ စဉ်းစေ့ကွာ
နို့နေစမ်းပါဦး ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်မလေးတွေက ဘယ်
မှာနေကြတာလဲ...”

“ဟိုက်... မြတ်နိုးမေးမှ သတိရတယ်... ဝေဝေဘယ်မှာ နေလဲ ငါတစ်ခါမှမမေးမိဘူး...”

သာလှကိုကြည့်၍ မောင်မြတ်နိုးသဘောကျစွာတစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မရင်ထူးကို ဘယ်မှာနေလဲ မမေးမိခဲ့သလို သူ့ကိုဘယ်မှာနေလဲဆိုတာကိုလည်း မရင်ထူးက မမေးဖူးခဲ့ပေ။ မရင်ထူးဆီက မောင်မြတ်နိုးသိတာဆိုလို့... နာမည်လေးနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးပင်ရှိသည်။

“ငါလည်း ဘာထူးလဲ။ ဒီနေ့မှ နှင်းနှင်းတို့နေတာ ဝိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်းဆိုတာ သိရတယ်...”

“ကောင်းကွာ ... ကဲ ငါအိပ်တော့မယ်။ မနက်လည်း စောစောထရဦးမယ်...”

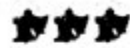
ပြောရင်းမှ မောင်မြတ်နိုးထသွားခဲ့သည်။ သာလှကနာရီကို လှမ်းကြည့်ကာ ခင်မောင့်ဘက်လှည့်၍...

“ဆယ်နာရီတိုးတော့မယ်... ခင်မောင်၊ မင်းလဲအိပ်တော့၊ ကျားရွှေဖို့ကျော်စွာမရှိဘူး...”

“အေးကွ ... ကျော်စွာလည်း သူ့အမေအိမ်ပြေးလိုက်၊ ငါတို့ဆီနေလိုက်နဲ့ပင်ပန်းရှာတယ်”

မောင်မြတ်နိုးကြိတ်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ညနေက မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံမှာ ကျော်စွာနဲ့တွေ့တဲ့အဖြစ်ကို သူ့ဖွင့်မပြောဘဲနေခဲ့၏။ လောလောဆယ်ဆယ်သူမှာ ချစ်သူရှိနေသည်ဟု သာလှရှေ့မှာ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ အမေနှင့်ညီမလေးဆီ ချက်ချင်း သတင်းရောက်သွားနိုင်၏။ ကျော်စွာနှင့်ချီငယ်ကိုလည်း နှုတ်ပိတ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ အမေက ညိုညိုကိုသာ စိတ်စွဲနေသည်လေ ... တစ်ခြားဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ သဘောတူမည်ကား မဟုတ်ချေ။

မောင်မြတ်နိုး သက်မဖွဖွလေးချကာ စောင်ခေါင်းပြီးခြုံအိပ်လိုက် တော့သည်။

အခန်း(၂၉)

“ဟောဒီကပဲပြတ်ပူပူလေး...”

အဝေးဆီမှ ကြားလိုက်ရတဲ့ ပဲပြတ်သည်အသံလေး
ကြောင့် မောင်မြတ်နိုး အိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲထထိုင်ဖြစ်သွား
သည်။

“ဟင်...မနက်(၆:၀၀)နာရီတောင် ထိုးနေပြီပဲ...”

နှုတ်ကအသံထွက်ပြောမိရင်း အိပ်ရာပေါ်မှထကာ ဝရန်
တာတံခါး ဖွင့်၍ သူ့အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပဲပြတ်ပူပူလေး...”

သူတို့တိုက်နဲ့ နှစ်ဆောင်ခြားကျော်လေးလောက်မှာ
ပဲပြတ်သည်လေးရောက်နေခဲ့သည်။ မနက်စောစော လေပြည်
တစ်ချက်အဝေမှာ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ပဲပြတ်တောင်းလေးကို
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ထိန်းရင်း တစစအော်ရောင်းနေတဲ့ ပဲပြတ်သည်
လေးကိုကြည့်ကာ “ညက ခင်မောင်ပြောတဲ့ တစ်ယောက်များ
လား” ဟုမဆီမဆိုင်တွေးမိလေသည်။ သူမရှေ့ကလျောက်လာတဲ့
အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က ပဲပြတ်ဝယ်သဖြင့် ပဲပြတ်တောင်းလေး
ကိုချကာ ရောင်းပေးနေတာတွေ့ရသည်။ လမ်းထိပ်မှာတော့
ကိုယ်ပိုင်ကားလေး တစ်စီးမောင်းဝင်လာနေသည်။ ပြိုကျတော့
မယ့်အတိုင်း... အံ့မှိုင်းနေတဲ့ မိုးတိမ်မဲမဲတွေ ကောင်းကင်တစ်ပြင်
လုံးလို့မို့ တက်လာသည်ကိုကြည့်ရင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
မောင်မြတ်နိုး ရင်ထဲမကျေနပ်ဖြစ်မိလေသည်။

“ဟောဒီကပဲပြတ်ပူပူလေး...”

အတွေးဘယ်လောက်လွန်သွားလဲမသိ။ အသံစာစာ
လေးကြားမှ သတိဝင်ကာ ငိုကြည်မိတော့... ပဲပြတ်သည်လေးက
မောင်မြတ်နိုးတို့ တိုက်ရှေ့ကိုပင်ကျော်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...”

သူက ပြာကယာလက်ခုပ်တီးလိုက်တော့ ... ပဲပြုတ်သည်လေးက နောက်ပြန်လှည့်ကာ သူ့ရိုရာသို့ မော့ကြည့်ပြီး “တစ်ရာစိုးလား” ဟု ... အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြီးမေးလိုက်ချိန် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ချောက်ဆိုးချင်တော့ မိုးဖွဲလေးတွေနဲ့အတူ ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့ လေမုန်တိုင်းကြောင့် လှစ်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ သူမထဘီကိုလှမ်းအထိန်းခေါင်းပေါ်မှပဲပြုတ်တောင်းကတ္တရာလမ်းမပေါ်သို့မှောက်ကျသွားတော့သည်။

“ဟာ...ကွာ...ဒုက္ခပါပဲ...”

မောင်မြတ်နိုး ပဲပြုတ်သည်လေးအဖြစ်ကိုမြင်ပြီးစိတ်မကောင်းစွာခံစားရင်း တံခါးမကြီးကို အလျင်အမြန်ဖွင့်၍ ခြောက်ထပ်ပေါ်မှပြေးဆင်းခဲ့သည်။

“ကျွီ...”

တစ်နေရာဆီပြန်ကျနေတဲ့ ဝိုက်ဆံလေးတွေကို လိုက်ကောက်နေတုန်း အနီးမှာလာရပ်လိုက်တဲ့ ကားသံကြောင့် မရင်ထူးလှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင်...ထက်မြင့်နိုင်...”

မရင်ထူးလုံးဝမထင်ထားသည်မို့ အံ့ဩမှင်တက်သွားရသည်။

“ရင်ထူးရယ်”

စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့တိုးဖွဖွလေးခေါ်ရင်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လမ်းပေါ်လိုမ့်နေတဲ့ ပဲပြုတ်တောင်းနှင့်လင်ဗန်း၊ ခေါင်းခုတ်ကို သိမ်းကြိုးစုစည်း ကောက်ယူလျက်ကားနောက်ခန်းထဲသွားထည့်နေတဲ့ထက်မြင့်နိုင်ကိုမရင်ထူးတစ်ယောက်ကြောင်စီစီလေးနဲ့ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

“လာ...ရင်ထူး...မိုးတွေသည်းလာတော့မယ်... ကားပေါ်အမြန်တက်ချေ...”

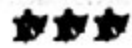
“လာ... လာ... သမီးကားပေါ်တက်...”

ထက်မြင့်နိုင်ကိုငြင်းဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ချိန် ... ကားမှန်ကို ချကာလှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ မမနိုင်တို့အမေ အန်တီဖြူဖြူကြောင့် မငြင်းသာတော့ဘဲ ... မရင်ထူးကားနောက်ခန်းမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရ သည်။

မောင်မြတ်နိုးပြေးဆင်းလာတော့ ကားပေါ်တက်သွားတဲ့ ပဲပြုတ်သည်လေးရဲ့နောက်ကျောကိုသာ မြင်လိုက်ရပြီး တံခါးပိတ် ပေး၍ မောင်းသူနေရာဝင်ထိုင်ကာ ကားကိုညင်သာစွာမောင်း ထွက်သွားတဲ့ ... လူရည်သန့်ရဲ့မျက်နှာကိုတော့ မြင်တွေ့လိုက်ရပါ သည်။

“အံ့သြစရာပါလား ... ဒီပဲပြုတ်သည်လေးနဲ့ ဒီလူက ဘယ်လိုများပတ်သက်ပါလိမ့်...”

အတွေးမျိုးစုံနဲ့အတူ ကားနောက်ပိုင်းကိုကြည့်ရင်း မောင်မြတ်နိုး တစ်ယောက်ငေးကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဒါကြောင့်... သမီးပြောပါတယ် မေမေရယ်...”

မိုးကျနေပြီ ဒီပဲပြုတ်ကို မရောင်းပါနဲ့တော့လို့ ... ခုတော့ မိုးထဲလေထဲမှောက်ပြန်ပြီ အရင်းပါ ... ပါသွားပြီ မဟုတ်လား ... ဟင်ရင်ထူး...”

“အဟဲ ... အရင်းကျန်ပါတယ် မမနိုင်ရဲ့ ဒီမှာလေ ... ပဲပြုတ်တောင်းနဲ့လင်ဗန်း...”

မညှိုးပန်းတစ်ပွင့်လိုလန်းဆန်းတဲ့ အပြုံးနဲ့ရွတ်နောက် နောက်ပြန်ပြောလိုက်တဲ့ မရင်ထူးကြောင့် သားအမိသုံးယောက် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူက ရင်ထူးကိုချစ်ပြီး သားပေမို့ အဆိုးအကောင်း ဘာမှမပြောရက်ပေ။ သမီးဖြစ်သူက ညီမတစ်ယောက်ကိုချစ်လို ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ပွစိပွစိပြောဆိုနေတာပင် ဒေါ်ဖြူဖြူက မကြိုက်လှပေ။

“ကဲ... စောစောစီးစီး မဆူပါနဲ့တော့ သမီးရယ် ... သူ့မှာ လည်း စိတ်ထဲဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်...”

“အဲဒါပြောပေါ့... မေမေရဲ့သူများတွေ အိပ်နေချိန်မှာ သူကအစောကြီးထပြီးပဲတွေ့ပြတ်...တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် လျှောက်ရောင်းနဲ့...ခုလိုဖြစ်တော့ သမီးတို့လည်းစိတ်မကောင်း ဘူးပေါ့...”

“ရင်ထူး... မမနိုင်ရဲ့စေတနာကို နားလည်ပါတယ်ရှင်... ဒါပေမယ့် ရင်ထူးခုလိုဖြစ်တာ မမနိုင်လည်းဘာမှစိတ်ထဲမခံစား ပါနဲ့။ ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာ အမြဲတမ်းပန်းဝင်ရမယ်လို့ တယ်သူပြောနိုင် မလဲလေရှုံးတဲ့အခါလည်း ရှိဦးမှာပေါ့...”

အတိုင်အဖောက်ညီနေတဲ့ မေမေနဲ့ ရင်ထူးကို ကြည့်ပြီး ထက်မြင့်နိုင်ရင်ထဲကျိတ်၍ ကြည်နူးနေမိလေသည်။ တစ်ချိန်က ရင်ထူးအပေါ်မှာ အထင်သေးစွာ ဆက်ဆံမိခဲ့တာတွေ ပြန်စဉ်းစား မိတိုင်း သူ့ရင်ထဲအကြွေးတင်သလို ခံစားမိနေမိသည်မဟုတ် ပါလား။

“ကဲ...ကဲ... သမီး သူငယ်ချင်းတွေတော့... အိပ်တုန်း ထင်ပါရဲ့... သမီးလည်း လုပ်ရောဂီတာ... သွားလုပ်တော့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီ... သမီးသင်တန်းသွားဖို့ ပြင်ဆင် လိုက်ဦးမယ်... မမနိုင် ဒီနေ့ ပေမေ့ဆီသွားမှာမို့ ရင်ထူးအပြန် နောက်ကျမယ်နော်...”

“ဪ... အေးအေး... ရင်ထူးအမေကို အလည်ခေါ်ခဲ့ပါ ဦးကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမနိုင်...”

ထက်မြင့်နိုင်ကိုခွင့်တောင်းသလို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ မရင်ထူးတစ်ယောက်အားလုံးရှေ့ကနေ... ခေါင်းကိုက်၍ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

“သမီး... စိမ်းခက်ကိစ္စနောက်ကြောင်းအေးပါ့မလား ကွယ်...”

“သူက ကလီကမာနိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကလီခိက ကျစ်ညက်နဲ့ပြဿနာလာရှာမှာစိုးလို့ပါ...”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ပေမေရယ်၊ မင်းဆွဲတိုင်းပြည်မှတော့တာ အဓိကက မေမေသားကိုပဲထိန်းရမှာ...”

မေးခွေးပြောလိုက်တဲ့မမနိုင်ကို ထက်မြင့်နိုင်က ဘာမှ ခွန်းတုန်းမပြန်ပေမယ့် ရုပ်ပြောင်လုပ်ပြလိုက်လေသည်။

“ညက သမီးနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ သေသေချာချာ မပြောရတော့ အိပ်လိုက်မရဘူး။ ဒါကြောင့် ... သမီးဆီ မေမေကိုယ်တိုင် အစောကြီးထွက်လာခဲ့တာ”

“တော်သေးတာပေါ့ မနက်လင်းလို့ ကိုးနာရီဆယ်နာရီ အိပ်ရာကမထချင်တဲ့ကောင်က မေမေကိုလိုက်ပို့ဖော်ရတာ...”

“အဟဲ... မမကလည်း ကျွန်တော်က အရင်ထက်မြင့်နိုင် မဟုတ်တော့ဘူးလေ ... နော်... မေမေ...”

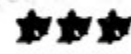
“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ် ... သမီးမောင်လေး လိမ္မာသွား ပါပြီ... မကြာခင်မှာသားက အလုပ်တွေလုပ်တော့မှာလေကွယ်”

“ဟင် ခွေးဦးကောက်ကျည်တောက်စွပ်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“လွယ်ပါတယ် မမရဲ့ကျည်တောက်ပြုတ်သွားတာနဲ့ အဲဒီ ခွေးဦးကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်ပေါ့...”

“ကောင်နာလေး... ရွတ်နောက်နောက်နဲ့...”

မမနိုင်က ထက်မြင့်နိုင်ကို ချစ်စနိုးနိုးနားရွက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်ပြီး မေမေနဲ့ မောင်လေးစားဖို့အတွက် မနက်စာစီစဉ် ရန်မီးဖိုချောင်ဘက်ဝင်သွားချိန် ကျန်ခဲ့တဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ... အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် ကြည့်ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဒီနေ့ပဲပြန်သည်မလာဘူးလားမြတ်နိုး...”

“မိုးတွေရွာတော့ မလာဘူးဖြစ်မှာပေါ့ကွ...”

ခင်မောင်အမေးကို သာလှက ခြုံစောင်ကို ခေါက်သိမ်း
နေရာမှဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာကို အသေအချာခါ၍ခေါက်
သိမ်းရင်း မောင်မြတ်နိုးဆီလှမ်းကြည့်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်မျက်စပစ်၍ ပရုံးကိုယ်စီတွန့်လျက် တိတ်ဆိတ်တွာပဲ မီးဖို
ချောင်ဘက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ခင်မောင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားတော့ သာလှက ထမင်း
ပေါင်းအိုးထဲ ရေအနည်းငယ်ထည့်၍ မီးခလုပ်နှိပ်ခါပြန်နွေးထား
လိုက်သည်။

မနေ့က သာလှက အားလုံးထက် အိမ်ကိုစောရောက်
သူမို့ ထမင်းတွေချက်ထားလိုက်သည်။ ညရောက်တော့ ကျော်စွာ
ကလည်းမရှိ။ မောင်မြတ်နိုးနဲ့ ခင်မောင်ကလည်း အသီးသီးအပြင်

ညီညွတ်စွာပွဲပွဲနေနေမှာပဲ... (faint text)

အခန်း(၃၀)

“မြတ်နိုး...မင်းဒီနေ့ သင်တန်းမသွားဘူးလား...”

ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကုလားထိုင်ပေါ်ငုတ်တုတ်
ထိုင်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေမှန်းမသိ။ သာလှရဲ့မေးသံကြားမှ
သူသတိဝင်လာသည်။

“အေးကွ...မသွားတော့ဘူး”

သာလှကိုတိုပြတ်ပြတ်ပြန်ဖြေပြီး သူ့လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့
သော့ချိတ်လေးကို မောင်မြတ်နိုးတစ်ယောက်တွေငေးငေးလေးနဲ့
ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကစားလာကြသဖြင့် ထမင်းကအများကြီးကျန်နေခဲ့သည်။
သာလှရေအိမ်ခကဝင်ကာဘေစင်မှာ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။

“သာလှ... မြတ်နိုးကိုကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ...”

ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ...ခင်မောင်
ကိုသာလှ သွားတိုက်နေရင်းမှ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အမြန်လုပ်ကွာ နေရတာစိတ်မဖြောင့်ဘူး...”

“မနက်အိပ်ရာကထတိုင်း ရွှင်နေတဲ့ကောင်က ဒီနေ့ကျမှ
ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ခင်မောင် ပြောတာမှန်သည်။ မောင်မြတ်နိုးဆိုတဲ့ သူတို့
သူငယ်ချင်းက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့်သပ်ရင်လှပပြီး အမြဲတက်
ကြနေသူ။ ခုတော့ ထူးဆန်းနေပြီ။

“မြတ်နိုး... မင်း... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... မှန်း... ဒါက
ဘာလဲ”

သာလှက မေးမေးပြောပြောနဲ့ မောင်မြတ်နိုးလက်ထဲက
သော့ချိတ်လေးကို လှစ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟင်... ဒီသော့ချိတ်လေးက မင်းတို့ရွာက... အိမ်မှာ
ချိတ် ဆွဲထားတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်... ပုံပါလား။ ဟောဗျာ...
ဒီဘက်မှာက မင်းရဲ့ပုံပါလား... မြတ်နိုး...”

သာလှဆီက အံ့သြသံကြီးနဲ့ စကားအဆုံးမှာ ခင်မောင်
က သူတို့ရှေ့မှာဝင်ထိုင်ရင်း သာလှလက်ထဲက သော့ချိတ်လေးကို
ဆွဲယူကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“သော့တံလေးတွေက အကြီးအသေးငါးချောင်းပါတယ်
ဒါ ဒီကောင့်သော့ချိတ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင့်ခါတ်ပုံနဲ့
အင်း...”

“မင်းတို့အံ့သြတာထက် ငါအံ့သြတာက တုန်လှုပ်မှုပါ...
ပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရယ်...”

“ငါတို့သိခွင့်ရမလား မြတ်နိုး...”

“သာလှ”

“ပြောသူငယ်ချင်း”

“ရွာမှာတုန်းက မင်းကိုပြောခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့အဖြူထည်လေးဆို တာ...အဲဒီကလေးမလေးပေါ့”

“ဒါဆို ...ဒီဘက်က ကလေးထီးလေးက မင်းပေါ့...”

“အင်း... အိမ်မှာတုန်းက ဓါတ်ပုံကိုပဲကြည့်ပြီး နှုတ်ဆိတ် နေတော့ ငါလည်းမဖြေချင်တာနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်မိတာပါ...”

“နေဦး... မြတ်နိုး... မင်း... ဒီသော့ချိတ်ကို ဘယ်ကရတာ လဲ...”

“ပဲပြုတ်သည်လေးဆီက...”

“ဘာကွ...”

ထိုင်နေရာမှတင်ပါးကြွမတတ် အံ့သြသွားကြတဲ့ သာလှ နဲ့ ခင်မောင်ကို သူနားလည်စွာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်မိလေ သည်။

လောကကြီးက တကယ်လည်း ဆန်းကျယ်တယ်... ဆို တာ ငါယုံလိုက်ပါပြီကွာ... ဟုအစချီ၍ ဒီမနက်က ပဲပြုတ်သည် လေးရဲ့အဖြစ်ကို . . . မောင်မြတ်နိုးပြောပြလိုက်သည်။

သော့ချိတ်လေးကိုလည်း သူ့အပေါ်ပြန်တက် ခါနီးမှာ ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ လမ်းပေါ်က ပဲပြုတ်တွေကိုလှစားရင်း ကိုက်နေကြတဲ့ခွေးသံတွေကိုလှည့်ကြည့်မိရာမှမနီးမဝေးမှာ ကျနေတာတွေ့ပြီး ကောက် ကြည့်မိရာက အံ့သြဝမ်းသာ ... ဝမ်းနည်းမှုမျိုးစုံကို ခံစားမိလိုက်ကြောင်းပြောအပြီးမှာ မောင်မြတ်နိုးနေရာမှထလိုက်သည်။

“နေဦး... မြတ်နိုး... မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ ...ပဲပြုတ်သည် လေးကို တင်ခေါ်သွားတဲ့ဆလွန်းကားအဖြူလေးနဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် လူရည်သန့် ဆိုတာကို ငါစိတ်ဝင်စားတယ်...”

မောင်မြတ်နိုးရော... သာလှပါ ခင်မောင်ဆီအကြည့် ရောက်သွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်မောင်”

“အတတ်တော့မပြောနိုင်ဘူးမြတ်နိုး... အဲဒီပဲပြုတ်သည် လေးက နင်းနင်းတို့ပြောတဲ့ တစ်ယောက်သာဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုကားပေါ်တင်ခေါ်သွားတဲ့သူက ထက်မြင့်နိုင်ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ...အဲဒီထက်မြင့်နိုင်က မနေက ငါတို့နဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားတဲ့ဝိုင်းမှာ” နင်းနင်း နဲ့နီနီရေ... ငါ့ရဲ့ပဲပြုလ် သည်လေးအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်လေးတစ်ပွဲယူသွားပေးပါ... ငါသူ့ကို အရမ်းချစ်တာပဲဟာ...” လို့ပြောသွားတယ်ကွ...”

“အေးလေ...ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့... သူငယ်ချင်း မလေး ကံကောင်းတာပေါ့ မြတ်နိုးရယ်...”

“မင်းတို့ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါစဉ်းစားလို့မရတာ က ... ငါ့ ဓါတ်ပုံပဲ ... ဒီပုံကို သူဘယ်ကရတာလဲ၊ ဒါ ... ငါဆယ်တန်းနှစ် မှာရိုက်ထားတဲ့ လိုင်စင်ပုံလေးပဲ...”

“ဟ...ဟေ့ကောင် ခင်မောင်...ဝေဝေတို့ဖုန်းနံပါတ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးစုံစမ်းကြည့်ရအောင်...”

“အို...ဝွတ်အိုင်ဒီယာ၊ သာလှမင်းတော်တယ် ...ငါဒီအ ချက်ကို လုံးဝမမှနေတယ်...”

ပြောပြောနဲ့ ခင်မောင်က စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ သူ့ပိုက် ဆံအိတ်လေးကို ဖွင့်ကာ မှတ်စုစာအုပ်သေးသေးလေး ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“တွေပြီကွ...ဒီမှာ (၂၄၄----) တဲ့...”

“ဘာကွ...”

“အာ ...လန့်လိုက်တာ မြတ်နိုးရာ”

ဘာကွ ...ဆိုတဲ့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့အတူ ခင်မောင် လက်ထဲစာအုပ်လေးကို မပြောမဆိုနဲ့ လှမ်းဆွဲယူလိုက်တဲ့ မောင်မြတ်နိုးကြောင့် သာလှရော ခင်မောင်ပါ ရုတ်တရက်လန့် သွားရသည်။

“ဒါ...ဒါ...ရင်...ရင်ထူးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပဲ...ဘာတွေလဲကွာ ဘာတွေလဲ...”

လှပသေသပ်စွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတဲ့ မရင်ထူး တစ်ယောက် သူမနံ့ဘေးမှာ ကပ်ပါလာတဲ့ ထက်မြင့်နိုင်ကို စကား တွေပြောရင်းနှစ်ဦးသားရယ်မောကာဖြင့် တစ်ဖက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ဆလွန်းကား ဖြူဖြူလေးဆီ လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟင်...ဟိုမှာ...ထက်မြင့်နိုင်ပါလား... သူ့ဘေးက ပိန်းကလေးက မြန်မာဆန်ဆန်လေးနဲ့ လှလိုက်တာ”

ပြောရင်းနဲ့ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းဖို့ပြင်လိုက်တဲ့ ခင်မောင် ကိုသာလှက လှမ်းဆွဲထားရင်း မောင်မြတ်နိုးဆီမျက်ခုံး ပစ်ပြုကာ အသာနေရန်အမူအယာလုပ်ပြသဖြင့် ပြန်ငြိမ်သွားရလေသည်။ မောင်မြတ်နိုးကားခကို ကတိုက်ကရိုက် ရှင်းပေးကာ... ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းသွားခဲ့ချိန်။ မရင်ထူးက ဆလွန်းကားဖြူလေးပေပြောက် ထိုင်ပြီးချိန်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မောင်မြတ်နိုး... အားယူပြီး ခြေလှမ်းစချိန်မှာပဲ ဆလွန်း ကားဖြူလေးက ဘီးစလိုမိုနိုနို... မရင်ထူးကို တင်ဆောင်သွားတဲ့ ကားလေးဆီ ပြေးလိုက်မယ့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ မလိုက်ဖြစ်တော့...

အခန်း(၃၁)

သူ...လမ်း(၅၅)ထိပ်ကနေ တက္ကစီကားအပြီးမှာ သာလှနဲ့ ခင်မောင်လည်း ကားနောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ သူ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ပေ။

လွစ္စ(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း)လမ်းထဲ တက္ကစီကွေ့ဝင်လိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ...(U.M.N)သင်တန်းမှ ဆင်းလာတဲ့ သင်တန်းသူ သင်တန်းသားတွေကြားမှာ လုံးဝမျှော်လင့်မထားဘဲ တွေ့လိုက်ရ တဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် နှလုံးသားတွေ ပဲ့ကြွကုန်သလို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

နေရာမှာတင်ခြေစုံရပ်ခါ သော့ချိတ်လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး အံကိုကြိတ်ထားရင်းက မျက်ရည်တို့သည် မျက်လုံး အိမ်မှာရစ်ဝိုင်းလာတော့သည်။

“သူငယ်ချင်း မြတ်နိုး ငါတို့သဘောပေါက်ပါပြီကွာ... ငါတို့အိမ်ပြန်ကြရအောင်နော်...”

သာလှကိုဘာမှပြန်မပြောဘဲ မောင်မြတ်နိုးချာခနဲလှည့် ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်...မြတ်နိုး...မင်းမဒီလေး...ပါ...ပါ...အိ ဘာ...ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးလာတဲ့ သင်တန်းဖော်သူငယ်ချင်း တွေဖြစ်တဲ့ မျိုးနိုင်နဲ့ မိုးဖော်က နောက်ပြောင်မလိုကြံပြီးခါမှ မောင်မြတ်နိုးရဲ့ စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ဟန်နဲ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ ပြည့်လျှံနေတဲ့ အရည်ကြည်တစ်ချို့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စကားကိုရပ်၍ လှည့်ထွက်သွားကြလေသည်။

“မြတ်နိုး...ငါအခု နှင်းနှင်းဆီကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့် တယ်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ငယ်နာမည်က ညိုညိုလို့ခေါ်တယ်တဲ့ အဲ”

“တော်ပါတော့ ခင်မောင်ရယ်...ငါသိပ်ချစ်ရတဲ့သူနဲ့ ငါအရမ်းတွယ်တာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ...တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပေမယ့်...ငါဝမ်းမသာနိုင်တော့ပါဘူးကွာ...”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မြတ်နိုးရာ၊ မင်းရဲ့စိတ်တွေကို တင်းထားစမ်းပါကွာ ငါတို့တွေ ဝေဝေတို့ နှင်းနှင်းတို့နဲ့ တွေ့ပြီး အသေအချာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သင့်တာပေါ့...”

“သာလှပြောတာမှန်တယ်မြတ်နိုး... မင်းစိတ်လိုက် မာန်ပါဘာမှမဆုံးဖြတ်ပါနဲ့...”

“တော်ပါပြီကွာ သူ့ဘဝလေးကောင်းစားရင်ပဲ ငါကျေနပ် ပြီ...”

သူပုခုံးပေါ်တင်ထားတဲ့ ခင်မောင်ရဲ့ လက်ကို ဖြုတ်ချ လိုက်ပြီး နီးရာဘတ်စ်ကားပေါ်ပြေးတက်လိုက်သည်။ သာလှနဲ့

ခင်မောင်လည်း မောင် မြတ်နိုးနောက်ပါးမှ တစ်ချက်မခွာလိုက်ပါ ခဲ့ကြလေသည်။

“ထက်မြင့်ရယ်...နင့်ကျေးဇူးကို ငါမမေ့ပါဘူး...”

“ရင်ထူးကလည်း နင်နဲ့ငါက မောင်နှမဖြစ်သွားပြီပဲ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးဟာ...”

“တင်ရတာပေါ့... နင်သာလိုက်မပို့ရင် ငါတစ်ယောက် တည်း ဘတ်စ်ကားတိုးစီးရဦးမယ်... အဝေးကြီးလည်း သွားရမယ်လေ...”

“နင့်ကောင်လေးကို ကြိုမပြောထားဘူးလား...”

“ဟေ့...အေး...အင်း...နင်ပြောမှ သတိရတယ်...”

“သူ ဒီနေ့သင်တန်းဘာလို့ မလာတာလဲမသိဘူး...”

“ဖုန်းဆက်ကြည့်မလား...”

“ဟင့်အင်း... သူကခြောက်ထပ်မှာနေတာ...”

“ဖုန်းက မြေညီထပ်ကခေါ်ပေးတာဆိုတော့ သူတက်ရဆင်းရတာ ပင်ပန်းမှာစိုးတယ်ဟာ...”

“ဒါဆိုလည်း ပဲပြုတ်တောင်းထဲထည့်ပြီး အမြဲရွက်ထားပါလားကွာ...”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...”

ရှက်မျက်နှာလေးနဲ့ရယ်မောနေတဲ့မရင်ထူးကို တစ်ချက် ကြည့်လျက် ကားမောင်းနေရင်းမှ ထက်မြင့်နိုင်စိတ်ထဲ မရင်ထူးကို လေးစားချစ်ခင်နေမိလေသည်။

မေမေနှင့် မမနိုင်တို့ကိုခွင့်တောင်းပြီး ရင်ထူးနဲ့ အတူ သင်တန်းလိုက်တက်ဖြစ်တော့ ရင်ထူးက သူ့အခုလိုမရပ်မနား ကြိုးစားနေတာဟာ အမေ့အတွက်ဖြစ်ကြောင်း ငယ်စဉ်ကတည်းက အဒေါ်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လိုလုပ်ပေးပြီးမှ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြောင်း... အမေဖြစ်သူကိုလည်း တောသားနဲ့ယူပြီးမှ ဆိုမဖြစ်တော့ ဒီပဲပြန်လာပြီး ကပ်ရပ်နေရတာပဲဆိုပြီး နှိပ်ကွပ်ပြောဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်လို့ ဆယ်တန်းဖြေပြီး တစ်ဖက်က တက္ကသိုလ် အဝေးသင်တက်နဲ့ အချိန်ကို အလကားမဖြစ်စေဘဲ ငွေရွာစုဆောင်းခဲ့တာက မကြာခင်မှာ အမေနဲ့အတူ အိမ်ငှားနေဖို့ဖြစ်

ကြောင်းနဲ့ သူမမှာရည်ရွယ်ထားပြီးသား ငယ်ဖော်ချစ်သူရှိ ကြောင်းတွေကိုပြောပြ ပြီးမှာ ထက်မြင့်နိုင်ရင်ထဲ နင့်နင့်သီးသီး ခံစားမိရင်း မရင်ထူးအပေါ်မှာ လေးစားလွန်းလို့ မောင်နှမအဖြစ် ရင်ထူးရဲ့ဘေးကနေလို အပ်တာတွေကူညီပေးဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလို ရင်ထူးဆီ မှာလည်း တရားဝင်ခွင့်တောင်းပြီး သဘောတူညီချက်ရှိမှ မရင်ထူးအပေးဆီကို လိုက်ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ သည်။

“အင်း...ရင်ထူးလို...သစ္စာမေတ္တာကြီးမားပြီး လိမ္မာရေး ခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဒီလောကကြီးမှာရှိဦးမှာပါလေ...”

ထက်မြင့်နိုင် စိတ်ထဲမှကြိတ်တွေးရင်း ကားကိုဂရုစိုက် မောင်းနှင်ရာမှ သက်မငွေငွေလေးချဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၃၂)

“သမီး”

“ဟယ်...ငါ့တူမလေး ချောလိုက်တာ...”

မရင်ထူး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနဲ့ အိမ်ရှေ့ထွက်လာ ပြီးခေါ်လိုက်တဲ့အမေ့ရဲ့နောက်မှာ ကပ်ပါလာတဲ့ အသံရူးစူးတစ်သံ ကြောင့် ဂရုစိုက်ကြည့်မိလိုက်လေသည်။

“မေမေ...ဟယ်...ဒေါ်လေး...ဒေါ်လေးရောက်နေ တယ်၊ အား...ဝမ်းသာလိုက်တာ...”

အမေ့ကိုပွေ့ဖက်၍ ပါးပြင်ကိုတစ်ချက်မွှေးလိုက်ပြီး ဒေါ်လေးကိုပါ သိမ်းကျုံးဖက်ထားမိလေသည်။

“ဒေါ်လေးရွာကရောက်နေတာ သမီးဆီဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလည်းမေမေက ဒေါ်လေးကို ဖုန်းနံပါတ်မပေးဘူးလားဟင်...”

“အခုပဲ သမီးဆီဖုန်းဆက်မလို့ အိမ်ထဲက ထွက်လာတာ သမီးနဲ့တိုးတာပဲကွဲ့...”

နှုတ်ကဖြေရင်းနဲ့ မေမေက ထက်မြင့်နိုင်ဆီလှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် မရင်ထူးက ခုမှသတိရသွားဟန်နဲ့။

“အဲ...ထက်မြင့်...ဆောရီးနော်... မေမေနဲ့ဒေါ်လေးကို တွေ့လိုက်တော့ဝမ်းသာလွန်းပြီး ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ခဏမေ့သွားတယ်...အဟဲ...”

“ရပါတယ်...ရင်ထူးရယ် လွတ်လပ်စွာနေစမ်းပါ...”

“သား...လာ...လာ...အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ချေ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်ဒေါ်...”

အားလုံးဧည့်ခန်းထဲထိုင်ကြပြီးချိန်မှာတော့ မေမေ ညီမ ဒေါ်ဒေါ်တင်ကို မတွေ့သဖြင့်မေးမိလေသည်။

“ဒါနဲ့မေမေ ဒေါ်ဒေါ်တင်လည်း မတွေ့ပါလား...”

“ရှိပါတယ်သမီးရဲ့ သမီးတို့လာတာတွေလို့ ဝေါ်ဒေါ်က ကော်ဖီဝင်ဖျော်နေတာပါ”

အသံနှင့်အတူ ကော်ဖီဖန်းလေးကိုငိုပြီး အချို့သာဆုံးအပြုံးနဲ့ ထွက်လာတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တင်ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အပြုအမူကြောင့် မရင်ထူးခမျာအံ့ဩလွန်းလို့တင်ပါးကြွခနဲဖြစ်သွားရသည်။ မေမေက အသာလေးလှမ်းကုတ်မှ ရှေ့ကထက်မြင့်နိုင်ဆီ မချီမချည်တစ်ချက်ရယ်ပြပြီး ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးပြန်ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ရော ... သမီးရော ဟောဒီက သားလေးပါ ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်လည်းစားကြကွယ်...”

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် သမီးကဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ၊ သမီးဘာသာ ဖျော်မှာပေါ့...”

“အမယ်လေး...ညည်းကတစ်ခါတစ်လေမှလာတဲ့တာ မစိမ်းကားကြီးကို ဧည့်သည်လိုပဲ သဘောထားချတာ...”

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် သမီးမစိမ်းကားပါဘူးနော်... အလုပ်တွေ မအားလို့ မလာတာပါ...”

ထက်မြင့်နိုင်ရှေ့မှာ ထူးခြားဖြူပြားစွာ ဆက်ဆံနေတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တင်ကို အံ့သြစိတ်မြို့သိပ်ရင်း ဟန်မပျက် ပြန်ပြောနေရပေမယ့် မရင်ထူးရင်တုန်နေမိလေသည်။

“ဒါနဲ့ သားက ဘယ်သူလဲကွဲ့...”

ထက်မြင့်နိုင်ရဲ့နံ့ဘေး ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တင်ကို ထက်မြင့်နိုင်က ယောင်တီးယောင်တောင်နဲ့ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“အင်း... သားက ရယ်လိုက်တော့ လွင်မိုးနဲ့ တောင်တူ သေးတယ်... အဟင်း... ဟင်...”

“အဲ... ဟို... ကျွန်တော်က ထက်မြင့်နိုင်ပါခင်ဗျာ...”

“အေးပါကွယ်... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း တူတာလို့ ပြောတာပါ ဒါနဲ့ သားရဲ့ လက်သည်းလေးတွေက ပန်းရောင်သမ်းပြီးလက်

ချောင်းလေးတွေက နဖတ်နေလိုက်တာ မိဘတွေက တော်တော် ချမ်းသာပုံရတယ်”

“အဲ... ဟို... မိဘတွေကတော့ ချမ်းသာပါတယ်... ဟိုလေ ကျွန်တော့်မှာက ခုထိ အလုပ်မရှိသေးပါဘူးခင်ဗျာ...”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

ထက်မြင့်နိုင်အဖြေကြောင့် ပြုံးနေရာမှ ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားဖြစ်သွားတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တင်ကို ကြည့်ကာ မရင်ထူးရယ်မိသွားတော့သည်။ မေမေနဲ့ရွာက ဖေဖေညီမဒေါ်လေးမှာလည်း ပါးစပ်လေးတွေကို လက်ဝါးလေးနဲ့ ကာရင်း ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ်... သူက ဒေါ်ဒေါ်ကို ချစ်လို့ တမင်စနေတာပါ ထက်မြင့်က အရမ်းအလုပ်လုပ်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့...”

“ဪ... ဒီလိုလုပ်စမ်းပါကွာ... လူဆိုတာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ အလုပ်ရှိမှ ဂုဏ်ရှိတာကွဲ့...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မရင်ထူးက အချိန်မီ မျက်လုံးမှိတ်ပြထားသဖြင့် ထက်မြင့် နိုင်က ဒေါ်ဒေါ်တင်ကျေနပ်အောင် လိုက်လျောဖြေလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်တင်မှာ ပြန်လည်ဖြိုးဖြိုးသွားရပါတော့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တင်ရေ... တယ်လီဖုန်း...”

တစ်ဖက်ခြံမှ တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်တင်မှာ အပြေးကလေးထထွက်သွားလေသည်။

“မေမေ... ဒေါ်ဒေါ်က သဘောကောင်းလာတယ်နော်”

“အင်း... ထားလိုက်စမ်းပါကွယ်... သမီးကို မေမေ ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ မေမေပြောလေ...”

မရင်ထူးက ကော်ဖီကိုလှမ်းယူပြီး ထက်မြင့်နိုင်ဆီကမ်း ပေးရင်းမှ မေမေ့စကားကိုနားစွင့်နေမိသည်။

“သမီး ဒေါ်လေးနဲ့ မေမေ့ရွာကို လိုက်သွားမလို့...”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်သမီး မရောက်တာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ မေမေကလည်း သမီးဖေဖေ ခေါင်းချသွားတဲ့ရွာလေးကို လွမ်း တယ်ကွယ်...”

“ဒေါ်ဒေါ်သိလားဟင် မေမေ...”

“အင်း... အတင်လည်း လိုက်မှာလေ...”

“ဟင်... ဒေါ်ဒေါ်လည်း ရွာကိုလိုက်မှာဟုတ်လား မေမေ”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ သူ့ခယျာလည်း သားသမီးတွေရဲ့ နှိပ်စက်မှုကို စိတ်ထိခိုက်စွာခံရမှ သမီးလေးအပေါ် သူမကောင်းခဲ့ တာတွေကို တွေးမိပြီး မေမေ့ကို ဝန်ချတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ဪ... ဒီလိုကိုး...”

“သမီး ဒေါ်ဒေါ်အပေါ်မှာလည်း အမှတ်မထားပါနဲ့ သမီး ရယ်နော်..”

“စိတ်ချပါမေမေရယ်... သမီးက အားလုံးကို မေတ္တာ ထားပြီး သားပါနော်... ဒါနဲ့ မေမေတို့က ဘယ်တော့သွားမှာလဲ ဟင်”

“မနက်ဖြန်သွားကြမယ်သမီး... သင်ကြန်လည်းနီးပြီဆိုတော့ နှစ်ဆန်းမှပဲ တစ်ခါတည်းပြန်လာတော့မယ်”

မရင်ထူးသည် စဉ်းစားသလိုလုပ်နေပြီးမှ သူမရဲ့ ဝိုင်လေးကိုဖွင့်ကာ ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်အုပ်ယူထုတ်လိုက်ပြီး သူမရဲ့ အမေလက်ထဲ ထည့်လိုက်လေသည်။

“မေမေ ဒီပိုက်ဆံငါးသောင်းမှာ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ဒီကဒေါ်လေးကို တစ်သောင်းစီ သမီးကန်တော့ပါတယ်။ ကျန်တဲ့သုံးသောင်းကို မေမေယူပါနော်၊ ရွာရောက်ရင် မေမေလှူချင်တာလှူပေါ့နော် မေမေ...”

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်လည်း ဒေါ်ဒေါ်အတွက် နှစ်သောင်းကန်တော့ပါတယ်ခင်ဗျာ...”

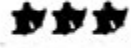
ထက်မြင့်နိုင်ကပါ ပိုက်ဆံနှစ်သောင်းမေမေလက်ထဲ ထည့်လာသဖြင့် မရင်ထူးမှာမငြင်းသာဘဲ ဝေးကြည့်နေမိတော့သည်။

“မရင်ထူး တို့တွေက မောင်နှမတွေလေ၊ လာ... အမေနဲ့ အဒေါ်ကို ကန်တော့ကြမယ်...”

မရင်ထူး ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးလိုက်ပြီး ထက်မြင့်နိုင်နဲ့အတူ အမေတို့ကို ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

“သာဓု...သာဓု...သာဓု... သားရော သမီးရော ကျန်းမာချမ်းသာ ကြပါစေကွယ်...”

အမေဆုပေးတာ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်...။ မရင်ထူးစိတ်အတွေးမှာတော့ သူမနံ့သေးမှာထက် မြင့်နိုင်မဟုတ်ဘဲ မောင်မြတ်နိုးဖြစ်လို့နေပါသည်။

“တုတ်ပေါရယ်...ကိုကိုရယ်...ရင်ထူးရှင်းပြချင်ပါတယ်
ကိုကိုဘယ်မှာလဲ...တုတ်ပေါရေ...နင်ဘယ်မှာလဲဟာ...အင့်”

မိုးရေထဲမှာ အဆောင်းပလာနဲ့ ချစ်သူကိုလိုက်ရှာရင်း
မရင်ထူး ရှိက်ငိုမိလေသည်။ ဆူးလေဘုရားပေါ်မှာလည်းမရှိ။
အတူတိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အအေးဆိုင်၊ ကော်ဖီဆိုင်တွေလည်းစုံသွားပြီ။
ဘယ်မှာမှမရှိ။ နောက်ဆုံးမရင်ထူးအရဲစွန့်ကာမဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ
ထဲဝင်သွားခဲ့သည်။ အချိန်က ညနေလေးနာရီ။

ကိုကိုနဲ့ ချိန်းတွေနေကြအချိန်ပင်။

“အမလေး...အယ်လ်နီလိုက်တာ...ချစ်သူကိုလွမ်းတာ
တောင် ငိုဘဝလွတ်လွတ်လပ်လပ် မလွမ်းရပါလားနော်...”

မိုးအေးအေးနဲ့ မြက်ခင်းပေါ်ဖြတ်ပြေးလာတဲ့ မြေစိမ်း
တစ်ကောင်ကြောင့် မရင်ထူးလန့်ဖျပ်သွားလေသည်။ သင်္ကြန်
တောင်မကျသေးဘူး။ ဒီနှစ်မိုးဦးကျတာကလည်း မြန်လိုက်တာဟု
တွေးမိသေးသည်။

“ဟင်...ဟို...ဟိုမှာ ကိုကို...”

အခန်း(၃၃)

“မရင်ထူး အသည်းနှလုံးတွေ တစ်စစီ ပဲ့ကြွေကုန်ပြီလား
မသိ။ တစ်စက်စက်ရင်မှာ နာကျင်ပူလောင်ရပါသည်။

“ကိုကိုက ငါနဲ့ ထက်မြင့်ကို အထင်လွဲပြီး နာကျင်သွားပြီ
ဆိုပါလား...ဘုရား...ဘုရား...”

“နင်တို့ တွေရှင်းပြပေးကြပါလား နင်းနင်းရယ်”

“နင့်လူက ငါတို့နဲ့တောင် မတွေ့ရဘဲမနက်က တည်းက
အိမ်ကထွက်သွားတာ” တဲ့။

နှစ်ယောက်ထိုင်နေကြခုံတန်းလေးမှာထီးလေးကွယ်ပြီး ရှိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုလှမ်းတွေ့လိုက်သဖြင့်မရင်ထူးရင်ခုန် စွာအပြေးကလေးလှမ်းသွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ ကိုကိုမှ ကိုကိုအစစ်ပဲ၊ အသားရောင်စတိုင် ဘောင်းဘီ လေးက ကိုကိုဝတ်နေကြပဲလေ”

တွဲလောင်းချထားတဲ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွေးခေါ်ရင်းမှ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး အနီးရောက်တာနဲ့ ထီးကိုဆွဲလှန်လိုက်လေသည်။

“ဟိတ် ...ကိုကို...”

“အမယ်လေး...”

“ဟိတ်...ဟိတ်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ...”

သူမကြောင့်အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတဲ့စုံတွဲကိုအားနာ စွာတောင်းပန်ရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဪ... ငါ့နယ်နော်...”

ဟုတ်ယောက်တည်းတွေးရင်း မျက်ရည်တွေကြားက နေမရင်ထူးပြုံးမိပါသေး၏။

“တုတ်ပေါရေ...တုတ်ပေါ...”

ရင်မှာမခံစားနိုင်ပြီမို့ မိုးထဲလေထဲ မရင်ထူးကြုံးအော်မိ တော့သည်။ လူတွေဘယ်လိုထင်ထင် မရင်ထူး ဂရုမစိုက်နိုင် တော့။

နားထဲသို့သို့ခေါ်သံကြောင့် ကျောက်တိုင်ရင်းမှာ ရှိုက်ခို နေတဲ့မောင်မြတ်နိုးတစ်ယောက်ခေါင်းထောင်၍အသံလာရာဆီ သို့မှန်းကြည့်မိလေသည်။

“တုတ်ပေါရေ...တုတ်ပေါရေ...”

“ဟင်...ညိုညို...ညို ညိုပါလား... မိုးရွာထဲမှာ ငါ့ကို တကယ်ပဲ သူလိုက်ရှာနေပါလား...”

နှုတ်မှဖွဖွလေးပြောရင်း မောင်မြတ်နိုးရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး နေရာမှမတ်ခနဲ ထရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေ သည်။

“တုတ်ပေါ့ရေ...တုတ်ပေါ့...”

“ညိုညိုရေ...ညိုညို...ဝါဒီမှာဟေ့...”

“အို...ညိုညိုဆိုပါလား...ဟား...သူ...သူ့ကိုပစ်မသွား

ဘူးဝမ်းသာလိုက်တာ...ပျော်လိုက်တာ...”

မရင်ထူးသည်။ ရင်မှာလှုပ်ခတ်ကြည်နူးစွာနဲ့ မောင်မြတ်
နိုးရှိရာ ပြေးသွားသလို မောင်မြတ်နိုးကလည်း မရင်ထူးရှိရာပြေး
သွားခဲ့လေသည်။

လူတွေရဲ့အကြည့်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ တစ်ဦးကို
တစ်ဦးတင်းကျပ်စွာဖက်ထားရင်း မျက်ရည်ကိုယ်စီကျနေကြလေ
သည်။ သို့သော် သူတို့နှုတ်ခမ်းမှာတော့ ရယ်နေကြလေသည်။

“ရင်ထူးက အရမ်းဆိုးတယ်ကွာ...”

“ဆိုးတယ် ဘာဖြစ်လဲ...”

“ကိုကိုကို တုတ်ပေါ့မှန်းသိလျက်နဲ့ ဖွင့်မပြောဘူးကွာ”

“အင်း ဒါကလည်း ဒေါ်လေးရဲ့ကျေးဇူးလေ ဒေါ်လေးနဲ့
ရင်ထူးက လျှို့ဝှက်စွာဆက်သွယ်ခဲ့ကြတာလေ ကိုကိုကို တုတ်ပေါ့
မှန်းသိလို့ ရင်ထူးပိုမိုရင်းနှီးလွယ်ခဲ့တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့...”

“ဒါဆို ဒီနာမည်ကို ဘယ်သူမှည့်ပေးတာလဲ...”

“ကိုကိုပဲလေ...”

“ဘာဆိုလဲ...”

“ဟင်... ကိုကိုပဲ ငယ်ငယ်တုန်းက ငါခေါ်ရင်ထူးမှကြိုက်
တယ်လို့ ခဏခဏပြောခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် လေးတန်းအောင်တဲ့
နှစ်မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောပြီး ရင်ထူးလို့ပြောင်းလိုက်တာပေါ့...”

“တကယ်တင်းတယ်ကွာ...”

“အောင့်ထားလိုက်ပါ...”

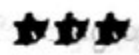
“မအောင့်နိုင်ဘူးကွာ...”

“ဒါဆိုလည်း မိုးရေနဲ့အတူမျှော့ချလိုက်လေ...”

“အား...ရင်ထူးညစ်ပတ်မ...ကဲကွာ...”

“ဘယ်ရမလဲ...အဟား...ဟား...ဟား...တုတ်ပေါ့ရေ”

“ကရော်...ကရော်...အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...”

၏။ ကာလသားတွေကိုတော့ မြို့ကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ မောင်မြတ်နိုးက ဦးဆောင်မှာဖြစ်ပြီး ကာလသမီးတွေကိုတော့ မြို့ကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ မရင်ထူးက ဦးဆောင်မှာဖြစ်လေသည်။ သံချပ်တိုက်တဲ့သဘောပင်။

ကွင်းလယ်ပြင်ကြီးမှာ ဟိုဘက် ဒီဘက်နေရာယူထားကြသည်။ မောင်မြတ်နိုးအမေနှင့် မရင်ထူးအမေမှာ ဒေါ်ဒေါ်တင်တို့နဲ့အတူဦးစီးရင်းမုန့်လုံးရေပေါ်လုံးတဲ့အဖွဲ့နဲ့အတူ ပျော်တပြုံးပြုံး ရှိနေကြ၏။

မမနိုင်က ညှိထွေးလေးရဲ့ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ထားရင်းမှ ဝှဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ်ပြုံးပျော်နေခဲ့လေသည်။

ထက်မြင့်နိုင်တစ်ယောက် မောင်မြတ်နိုးနောက်နားက ရပ်ရင်း မမနိုင်နဲ့အတူ ရယ်မောရွှင်ပြနေတဲ့ ညှိထွေးရဲ့အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ညှိထွေးက သတိထားမိပြီး နှုတ်ခမ်းရွဲ့ကာ ရုပ်ပြောင်ပြလိုက်သဖြင့် ထက်မြင့်နိုင်တစ်ယောက် သဘောရွေ့မနေတော့ ပြီး ရှေ့က မောင်မြတ်နိုးကို ယောင်ပြီးတအားဖက်လိုက်လေသည်။

အခန်း(၃၄)

ဒီနှစ်သင်္ကြန်တွင်း ညောင်ပိုင်းရွာလေးတွင် မြို့ကဧည့်သည်တွေနဲ့ လူစုံတက်စုံရှိလှသမို့ ရွာလုံးကျွတ်စည်းကားလှပေသည်။

အကြို၊ အကျ၊ အကြတ် နေ့တွေမှာတော့ အဘိုး... အဘွားခေါင်းလျှော်ရေချိုးပေးခြင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်ပေးခြင်း၊ သက်ကြီးပူဇော်ကန်တော့ပွဲကျင်းပခြင်း၊ အလှူလုပ်ခြင်း၊ မုန့်လုံးရေပေါ်နဲ့ သင်္ကြန်ထမင်းကျွေးခြင်း၊ ဘုရားစေတီပုထိုးတွေမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်းတွေ အသီးသီးလုပ်ကြပြီး နောက်ဆုံးနေ့မှာတော့ အပျော်တမ်း စကားရည်နိုင်လှပွဲ ကျင်းပကစားမည်ဖြစ်

“ဟာ...ဟေ့ကောင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲကွ...”

“အယ်...ညိုထွေး...အဲဘွာတေး...အဟီး...
ယောင်လို့ပါကွာနော်...အဟဲ...”

သူတို့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီးသာလှတို့အုပ်စုမှာခွက်ထိုးခွက်
လန်ရယ်ဖြစ်သွားသလို မမနိုင်နဲ့ညိုထွေးတို့မှာလည်း တစ်ခပ်
ခပ်နဲ့ရယ်မဆုံးတော့။

“ကဲ...စမယ်ဟေ့”

ညောင်ဝိုင်းရွာကာလသား လူပျိုခေါင်းကြီး ဦးညွှန်
ကျယ်ရဲ့ပက်သံအဆုံးမှာ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့အသင့်အနေအထားနဲ့မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်လိုက်ကြလေသည်။

“ကဲဟေ့...ယောက်ျားလေးဘက်က အရင်စမယ် ဆိုင်း
ဆရာရေ နွားပေါက်ကလေးတွေ ရှေ့တော်ပြေးနိုင်အောင် နှင်တံ
လေးနဲ့အဲလေ...လက်စွမ်းတော်နဲ့ နောက်တော်ပါးက ပိုစမ်းပါဦး
ခင်ဗျား...”

“အဟား...ဟား...ဟား...”

မောင်မြတ်နိုးတို့အဖွဲ့မှာ နွားနဲ့အတင်စားခံရသမို့ အောင်
သက်သက်နဲ့မျက်နှာကိုယ်စီ ရှုံ့မဲ့ကုန်ကြသဖြင့် မရင်ထူးတို့အဖွဲ့မှ
လက်ညှိုးဝိုင်းထိုးပြီး လှောင်ရယ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗေ...ထိ...ခုံ...ခုံ...ဗေထိ...ခုံ...”

“ဒီမယ်...ဒီမယ်...အရင်ကလေးရှည်...စိတ်ကလေး
တည်လို့...ရိုးရိုးသားသားချစ်ခဲ့ပါတယ်...”

“အဲ...ဟယ်...ဟဲ...”

မောင်မြတ်နိုးတို့အဖွဲ့တိုင်လိုက်တဲ့စာတစ်ပိုဒ်အဆုံးမှာ
မရင်ထူးတို့ အဖွဲ့များ မနော့စွေပုံစံနဲ့ မူနွဲ့ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
မောင်မြတ်နိုးတို့အဖွဲ့က လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ဆက်ဆို
လေသည်။

“သို့ပါသော်လည်းများမကြာမီပွားလာတဲ့မာယာများက
ငါ့စိတ်တော်ညှိုးရသမို့ ထိပ်တိုက်နော်...တွေတာပ...”

“အာရို...ရို...”

မရင်ထူးတို့အဖွဲ့ မဲ့ခွဲအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗေထိ...ဗေထိ...နဲ့...နဲ့...ပတ်...”

ဆိုင်းဆရာမှနောက်ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒေါသက ဆူဆူဝေ...ဒီမယ်လေ ဣတ္ထိယရဲ့မင်းမူပိုင်
သဲကိုးဖျာကို ...ဟောဒီလိုရေထဲပစ်ချလိုက်တော့ ...ဗေထိ...
ဗေထိ”

“ဘာဖြစ်သတုံးတော်ရေ...နဲ့...နဲ့...ပတ်...”

ခါးထောက်ပြီး စူးခနဲ အော်လိုက်တဲ့ မရင်ထူးတို့အဖွဲ့ကို
ပြူးခနဲ ကြည့်ရင်း မောင်မြတ်နိုးတို့အဖွဲ့မှာ ခေါင်းတောင်းမြောင်
အောင် ကျိုက်လိုက်ပြီး သကာလဆက်၍...”

“ပလုံမစီ...ဟန်မချီနိုင်ဘဲ...စုံးစုံးမြုပ်ပြီး...မဟုတ်ပါ
လားကွယ်”

“ဗေ...ထိထိ...ဗေထိ ...နမြောတော့နမြောတယ်...
ရွတ်ဖတ်...”

“ရှိုး...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...”

“အောင်းမား...အောင်းမား...အပြောကျယ်တဲ့...ကို
ပင်လယ်...ရိုးတီးရားတားစကားမကြွယ်နဲ့...”

“ပလိုကျီ...ကျီ...ပတ်...ဗေထိ...”

လက်ခုပ်သံမစဲခင်မှာ ထိုးဝင်လာတဲ့ မရင်ထူးတို့အဖွဲ့ဆီမှ
စူးရှအသံတွေကြောင့် မောင်မြတ်နိုးတို့အဖွဲ့မှာလက်ကလေး
တွေပိုက်ပြီး ပိတ်ပြုံးနဲ့ ဟန်ချီရုံရှိသေး။ ချက်ချင်းရင်တွေကော့လို့
ခါးတွေထောက်ပြီး ဘုကြည့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ရှေ့ကြည့်လှလှ...နောက်ကဖောင်ပြင်...”

“အင်း...”

ချက်ချင်း မောင်မြတ်နိုးတို့ဒုပ်စုမှာခါးထောင်းကျိုက်
ထားတာ အသီးသီးဖြေချလိုက်ရ၏။

“ဒေါင်းမျိုးကိုဘဝင်ရဲ့ x x x” ဗေထိ...ပတ်...ပတ်...နဲ့”

ပုရိသ ဖြစ်လျက်... မိတ်ကပ်တွေတင်... မျက်နှာပေါ်က ခြစ်ချ
ကစ်ပိသာလောက်ရ...“ပလိုကျီ x x x ကျီ...”

မလုံမလဲနှင့်ကျော်စွာက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မိတ်ကပ်တွေ ကိုလက်သည်းနဲ့ကုပ်ယူကြည့်မိလိုက်သည်။ ဒါကိုချီငယ်တွေပြီး လျှာထုတ်ပြလိုက်၏။

“ခေါင်းပေါ်မှာ ပန်ပန်ကေ...နားတစ်ဖက်မှာ စိန်တစ်လုံး နဲ့...လမ်းလျှောက်ရင်းခါးကိုင်ကိုင်...အိသီယိုးပီးယားကလာတဲ့ အတိုင်းပေါ့...”

ပန်ကေထားတဲ့ မင်းဝေက သူ့ခေါင်းကို ပြန်စမ်းသလို စိန်တစ်လုံးနားကပ်တစ်ဖက်ဝတ်ထားတဲ့ ထက်မြင့်နိုင်ကလည်း မျက်နှာကြီး ရှုံ့ခွဲသွားရလေသည်။

လမ်းလျှောက်ရင်း နွဲ့နွဲ့ရှိတဲ့ သာလှနှင့် အမြဲတမ်းအစား ပုပ်တဲ့ ခင်မောင်တို့က အပြန်အလှန်မေးငေါ့ပြရင်း ကျွဲခေါင်းသီး မျက်နှာဖြစ်ကုန်ရ၏။

“ဇေကျီ...ဇေကျီ...ပတ်ဇေထိ...”

“ဟော...ကျောပိုးအိတ်မှာအလှဆင်... ချူသံလေးတစ် ချင်းချင်းနဲ့သူလာရင်လွမ်းမိပါရဲ့... ရွာမှာလေ နေကျန်ခဲ့တဲ့ နွားလှ ကိုကွဲ့”

“ပလိုကျီ...ကျီ...ထိ...”

မောင်မြတ်နိုးမှာ ပြုံးရမလိုနဲ့ ချဉ်သွားရတဲ့ မရင်ထူး တို့ဆီမှစကားနာထိုးစစ်ကြောင့်မရင်ထူးမြင်သာအောင်လက်သီး ကိုဆုပ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမယ်ဟေ့...ဒီမယ်...နာမည်က မောင်မြတ်နိုး...ရွာစဉ် လည်ကြက်သူနိုးရဲ့ထိ...ထိပေ...ထိပေ...ဝံ့...”

“ရှင့်ဥစ္စာမကျည်းကိုးပင်များ...အမြစ် မကျန်မီးရှို့လိုက် တယ်...အားတော့နာရဲ့...အဟဲ့...ဟဲ့...”

“ဝေး...ဟေး...ရှိုး...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...”

အားပေးသူတွေနဲ့ လက်စုပ်သံမစ်နိုင်ဘဲ ပျော်ရွှင်ရယ် မြူးနေကြတဲ့ မရင်ထူးတို့အဖွဲ့ကို မျက်စပစ်ပြရင်း မောင်မြတ်နိုး တို့အုပ်စုမှာ ဖွက်ထားတဲ့ ရေပုံးအသီးသီးတွေကို ပြေးယူကာ တစ် ဘွမ်းဘွမ်းနဲ့သူလူ ကိုယ့်လူရွေးမနေအားဘဲ ရေလောင်းလိုက်ကြ တော့သည်။

“ဝေး...ဟေး...ဟေး...အဟား...ဟား...ဟား...”

မြတ်နိုးရှင်

နောက်ဆုံးအပြန်အလှန်ရေလောင်းကြရင်း အတွဲကိုယ်
စီမှန်ပြီး ပျော်မြူးနေကြတဲ့ လူငယ်တွေကို ကြည့်ပြီးတစ်ရွာလုံးမှာ
ကြည်နူးမဆုံးနိုင်တော့ပေ။။

စာဖတ်ပရိသတ်ကြီး...

ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေ

မြတ်နိုးရှင်

မည်သူမဆို
ဝေပန်အကြံပေးနိုင်ပါသည်ရှင်။